

САНДРА БРАУН НЕЖНА ТИШИНА

Превод от английски: Наталия Чикова, 2001

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Мислиш ли, че съпругът ти знае за нас, скъпа? — мъжът отчаяно прегръщаше жената и обсипваше с целувки челото ѝ.

— Не ме е грижа, дори и да знае — каза тя. — Изморих се да се крия. Искам да разкажа за любовта ни на всички.

— О, любов моя!

Мъжът наведе глава и носовете им се сблъскаха по възможно най-неромантичния начин.

— Стоп!

Лори Париш подскочи при прогърмялата по високоговорителя гневна заповед, която отекна като гласа Божи от планината Синай.

— Какво, по дяволите, става днес? Вие двамата не можете ли да направите нещо смислено? От час и половина сме на тази проклета сцена! — кратко мълчание увисна във въздуха, докато актьорите и екипът се размърдаха неловко. — Слизам долу.

Лори наблюдаваше в захлас как актрисата се обърна към главния актьор и процеди унищожително:

— Аз трябваше да се наведа към камера едно, Дрейк. Не ти.

— Тогава по-добре се научи да броиш, Луис. Това беше камера три. И още нещо — не се ли страхуваш, че камера едно ще улови повърхностните белези по кожата ти?

— Копеле! — изсъска актрисата, като се шмугна покрай учудените оператори и трополейки ядно с токчета по пода на телевизионното студио, се отпрати към съблекалните.

Епизодът заинтригува Лори Париш, която случайно и за своя най-голяма изненада се бе озовала наред снимачната площадка на „Гласът на сърцето“ — популярна „сапунена опера“. Тя никога не гледаше телевизия през деня, защото беше на работа, но бе чувала за този сериал — всъщност цяла Америка го знаеше. Много работещи жени планираха обедните си почивки около часовете на излъчване, за да научат за сексуалните подвизи и лични кризи на д-р Глен Хамбрик.

Няколко дни по-рано д-р Марта Норууд, основателка на Института за глухи деца „Норууд“, където Лори работеше като учителка, ѝ беше направила необичайно предложение.

— Имаме една ученичка Дженифър Райвингтън. Баща ѝ мисли да я вземе от училището.

— Знам коя е Дженифър, — каза Лори. — Тя е само частично увредена, но е абсолютно некомуникативна.

— Баща ѝ е много загрижен точно за това.

— Баща ѝ? А не майка ѝ?

Д-р Норууд се поколеба за момент, преди да каже:

— Майка ѝ е починала. Баща ѝ има нетрадиционна професия. И когато Дженифър беше малка, той трябваше да я остави при нас. Но тя не се адаптира добре. Сега той иска да наеме частен възпитател да се грижи за нея вкъщи. Помислих си, че това може да те заинтересува, Лори.

Лори склучи кестенявите си вежди в лека бръчка.

— Не зная. Може ли да бъдете по-конкретна?

Прошарената дама изучаваше с интеллигентните си сини очи своята най-добра учителка.

— Не точно сега. Ще ти кажа само, че господин Райвингтън иска възпитателката да замине с Дженифър да живее в Ню Мексико. Той има къща в едно малко село в планината — д-р Норууд се усмихна леко. — Знам, че би искала да се махнеш от Ню Йорк. А освен това си напълно квалифицирана, за да поемеш такава работа.

Лори се засмя късо.

— Отраснала съм в Небраска, за мен Ню Йорк се оказа твърде душен и пренаселен. Тук съм вече осем години и още ми липсват широките открити пространства — тя оправи с ръка немирнен кестеняв кичур от косата си. — Струва ми се, че господин Райвингтън иска да се измъкне от отговорността да отгледа дъщеря си. Да не би той да е от онези родители, които се срамуват, че детето им е глухо?

Д-р Норууд погледна към ръцете си с добре поддържан маникюр, склучени върху бюрото.

— Не бързай да съдиш, Лори — укори я тя меко. Понякога нейната любимка я изнервяше. Случваше се Лори да сгреша с прибързани заключения. — Както споменах, обстоятелствата са необикновени.

Тя се изправи рязко, показвайки, че разговорът е приключен.

— Не се налага днес да решаващ, Лори. Искам да наблюдаваш Дженифър през следващите няколко дни. Прекарай известно време с нея. След това, когато е удобно, мисля, че ти и господин Райвингтън трябва да се срещнете и да поговорите.

— Ще направя, каквото мога, д-р Норууд.

Когато Лори стигна до вратата с матово стъкло, д-р Норууд я спря.

— Лори, в случай, че се колебаеш, парите не са проблем.

Лори отговори напълно откровено.

— Д-р Норууд, ако аз приемам каквато и да било частна възпитателска работа, то това ще бъде само защото считам, че детето наистина се нуждае от това.

— Така си и мислех — усмихна се възрастната дама.

Тази сутрин тя ѝ подаде бележка с адрес.

— Днес в три часа трябва да отидеш на този адрес. Ще попиташ за господин Д.Л. Райвингтън. Той ще те очаква.

Лори се учуди, когато шофьорът на таксито спря пред сградата и тя видя, че тук се помещаваха студия на телевизията. Тя влезе, изпълнена с любопитство кой ли е тайнственият господин Райвингтън. Когато попита за него на рецепцията, хубавото момиче я погледна озадачено, после се изсмя нервно и каза — третия етаж.

Лори тръгна към асансьора, но момичето я спря.

— Момент само. Как се казвате?

Лори отговори. Момичето пробяга с пръст по списъка.

— Ето ви. Госпожица Л. Париш. Можете да се качите, но пазете тишина. Все още записват.

Лори излезе от асансьора и се озова в телевизионно студио. Беше впечатлена от оборудването и обстановката.

Обширното студио беше разделено на сектори за различните епизоди на сапунената опера. Един сектор бе обзаведен с болнично легло и бутафорна медицинска апаратура. Друг представляваше всекидневна. Имаше миниатюрна кухня, едва четири фута голяма. Лори обикаляше из студиото, като надничаше любопитно из секторите и внимаваше да не се препъне в безкрайните кабели, пълзящи змиеобразно по пода и навити около студийните камери и монитори.

— Хей, сладурче, кво търсиш? — подвикна бодро насреща ѝ един оператор в джинсово облекло.

Стресната, Лори заекна.

— Аз — въ — да. Господин Райвингтън? Трябва да го видя.

— Господин Райвингтън? — възкликна операторът, като че ли тя беше казала някоя смешка. — Това е трудно. Минахте ли през рецепцията? — тя кимна. — Тогава ще го видите. Бихте ли изчакали, докато заснемем тази шибана сцена?

— Аз — да — каза тя, помирена с жаргона му, каквото и да значеше той.

— Застанете ето тук, пазете тишина и не пипайте нищо — предупреди я операторът.

Лори застана зад камерите, фокусирани върху сектора, който ѝ приличаше на болнична чакалня.

Сега, през тази импровизирана почивка, тя наблюдаваше актьора, успял да накара сърцата на милиони американски жени да затуптят трескаво. Той седеше в небрежна поза на една от масичките и ядеше ябълка, която бе взел от фруктиерата. Лори си мислеше дали почитателките му щяха да бъдат толкова заплениени от него, ако бяха чули с какъв груб тон се обръща Дрейк Слоун към партньорката си. А може би тази грубост беше част от неговия чар? Той играеше лекар със силно мъжко излъчване, който гази безмилостно всеки в тази бутафорна болница и докарва жените до състояние на тресящо се желе с властния си характер и съблазнителен външен вид.

Е, добре, — мислеше си Лори, толкова много жени не могат да бъркат. От него наистина лъхаше някаква почти животинска първичност, ако такъв тип ти харесва. Първото, което привличаше вниманието, беше необикновеният пепеляво кафяв цвят на косата му, изглеждащ почти сребърен под изкуственото осветление в студиото. На тази странна сребриста коса контрастираха тъмните, плътни вежди и мустаци. Мустаците и невинната чувственост на долната му устна, докарваха до луда страст домакини, момичета и баби. Най-приковаващи бяха очите му. Те бяха искрящо зелени. Отблизо в тях горяха пламъчета, способни да разтопят сърцето и на най-фригидната жена.

От нейното място извън кръга, очертан от силните светлини, Лори видя как Дрейк Слоун се изправи, протегна се мързеливо като

котка и изхвърли остатъка от ябълката в кошчето за боклук с добре премерен жест.

Костюмът му привлече вниманието ѝ. Тя се съмняваше, че някой истински лекар би носил толкова впити панталони по време на работа. Зеленото хирургическо облекло беше ушито така, че да прилепва към високата, стройна фигура на Дрейк Слоун като втора кожа. Ризата беше изрязана в дълбоко V-образно деколте, разкриващо тъмно окосмени гърди. Като че ли това е позволено в операционната, помисли Лори.

Чула успокояващ глас зад себе си, тя се обърна. Мъжът, когото реши, че бе чула да говори от контролната стая, се приближаваше, прегърнал загрижено през рамо обидената актриса.

— Той няма да промени посоката — оплакваше се тя. — Много добре знае разпределението, но когато камерата се приближи, той започва да прави каквото по дяволите си иска.

— Знам, знам, Луис. Но бъди добро момиче и го успокой вместо мен, а? — помоли режисьорът съчувствено. — Хайде да приключим днешния план, а след това ще седнем на чашка. Ще поговоря с Дрейк. Окей? А сега нека видя ослепителната ти усмивка.

— Какъв боклук! — простена Лори тихо. Артистичен темперамент. Тя го познаваше добре. Казваш им каквото искат да чуят и облекчаваш параноята до следващия пристъп.

Двамата се присъединиха към Дрейк Слоун и заръкомахаха оживено. Хората от екипа, които бяха използвали почивката да изпуснат цигара, да почетат списание или просто да побъбрят, се върнаха по местата си зад камерите, нагласявайки своите микрофони и слушалки. По тях течаха инструкциите на режисьора от контролната будка.

Операторът, контролиращ микрофонния шум си играеше със сложната си машинка. Със своите променливи, непоследователни движения, тя наподобяваше скелета на праисторическо животно.

Режисьорът целуна Луис по бузата и прекрачи извън сектора.

— Преди да се върна горе, нека преговорим още веднъж сцената. Целуни я, както ти можеш, Дрейк. Тя ти е любовница, нали помниш?

— Твоята любовница някога да е яла пица с аншоа за обяд, Мърей?

Луис извика от негодувание. Екипът избухна в смях за нейна сметка. Мърей успя да я успокои още веднъж. След това каза:

— Лентата се върти.

Една от камерите смени мястото си и Лори вече не можеше да вижда. Неочаквано и за нея самата, този запис я беше заинтригувал. Тя се премести на друго място, откъдето можеше да вижда и чува ясно. Този път, когато приключи изтърканият диалог, Дрейк Слоун прегърна Луис и я целуна страстно.

Сърцето на Лори подскочи от гледката на неговите устни, прилепнали плътно върху тези на актрисата. Тя усещаше тази целувка, представяше си... Лори се наклони към масичката, за да вижда по-добре. Звукът на счупено стъкло откъсна погледите на всички от актьорите и ги насочи към нея!

Тя подскочи, уплашена до смърт, че беше привлякла вниманието към себе си. Не беше видяла високата стъклена ваза на масичката. Сега тя лежеше разпиляна на хиляди парченца върху пода на студиото.

— По дяволите! — изкрещя Дрейк Слоун. — Сега пък какво става? — той отблъсна Луис и пресече студиото с три огромни разкрача. Мърей го следваше без ентузиазъм и ядосан, но сдържан. Актьорът едва не събори Лори и тя се приведе под гнева му.

— Коя, по дяволите...

— Тя е тук, за да се срещне с господин Райвингтън — прекъсна го закачливият оператор, който преди малко беше разговарял с Лори.

Дрейк Слоун я прикова за пода със зелените си очи, които сега искряха под тъмните вежди. Те се разшириха от любопитство.

— Господин Райвингтън, а? — вълна от нервен смях и глъч заля екипа. — Мърей, не подозирах, че си започнал да допускаш момичета скаути да посещават снимките, вместо да правят походи из полето — този път екипът се разсмя без задръжка.

Лори не беше никак впечатлена от комичните способности на Дрейк Слоун и побесня, че беше превърната в обект на подигравките му. Нейният гняв подчерта червените светлинки на косата ѝ, а кестенявите ѝ очи се фокусираха върху него и тя усети как се наежда.

— Съжалявам, че прекъснах вашето... нещо — произнесе тя надменно. Не знаеше как да нарече снимачния процес и не ѝ пукаше. Тя се извърна от циничния поглед на Дрейк Слоун и се обърна към Мърей, който ѝ изглеждаше приличен човек. — Казвам се Лори Париш

и трябваше да се срещна тук с господин Райвингтън в три часа. Съжалявам за бъркотията, която създадох.

— Страхувам се, че тя е една от многото днес — въздъхна той тежко. Погледна бегло към Дрейк Слоун и рече:

— Господин Райвингтън е зает. Бихте ли го изчакали в моя офис? Той ще дойде след малко.

— Да, благодаря, — отговори тя. — Ще платя за вазата.

— Забравете я. Качете се горе и минете през контролната стая. Моят офис е точно насреща.

— Благодаря — повтори Лори, преди да се обърне и, убедена, че всички са приковали поглед върху нея, се изкачи по кръглата стълба. Докато стигна горе, Мърей беше върнал хората по местата им.

Тя имаше желание да спре и да разгледа контролното табло — впечатляващ със сложността си компютър. Различните монитори, окачени над него, позволяваха на режисьора да види ракурсите на камерите. Тя откри лицето на Дрейк Слоун, което влизаше и излизаше от фокуса и изпита силно желание да му се изплези.

Отпусна се на единствения стол в офиса, освен онзи от напукан винил, който стърчеше зад разхвърляното бюро и започна да изучава прашните снимки на стената. Те бяха запечатали Мърей, или каквото и да беше името му, в компанията на актриси, режисьори и видни личности.

Кой беше все пак господин Райвингтън? Дали беше изпълнителен директор в телевизията или техническо лице? Не й се вярваше. Сигурно беше някой с пари, тъй като „Норууд“ беше скъпо платен институт. Господин Райвингтън беше дал дъщеря си там и това беше увеличило прихода тройно. Минутите се точеха бавно и Лори вече губеше търпение, когато вратата зад нея се отвори.

Дрейк Слоун влезе и затвори тихо вратата след себе си.

Лори се изправи в защитна поза.

— Аз трябва да се видя...

— Аз съм Д.Л. Райвингтън, бащата на Дженифър.

Лори усети как устните й образуват малко, кръгло „О“. Тя го гледаше как стои, облегат на вратата. Беше се преоблякъл и сега носеше джинси и пуловер. Широките му ръкави бяха навити до лактите.

— Изглеждате учудена.

Тя кимна.

— Д-р Норууд не ви е казала професионалното ми име — това не беше въпрос. Той механично почеса ухото си. — Не, предполагам, че не ви го е казала. Без съмнение се е страхувала да не създаде предубеждение към мен. Актьорите се ползват с отвратителна репутация, нали знаете — ъгълчетата на устата му се извиха нагоре в подобие на усмивка, която изчезна, както се беше появила. — Особено ако приемете за истина всичко, което се пише по списанията. Знаехте ли, че миналата седмица накарах настоящата си приятелка да направи аборт? Така поне пишеше — каза той язвително.

Лори беше все още твърде шокирана, за да може да говори. Тя мислеше за останалите учители от училището и какво биха казали, ако я видеха в една стая с д-р Глен Хамбрик — Дрейк Слоун.

Винаги сдържана и компетентна, сега Лори стоеше тук със скръстени ръце, изгубила самообладание. Откакто той се представи, тя не беше мръднала. Езикът ѝ изглеждаше залепнал за небцето.

— Ако това ви успокоява, госпожице Париш, вие също не сте това, което очаквах — той се отмести от вратата и Лори инстинктивно направи крачка назад.

Усмивката му подчерта известната трапчинка на дясната буза. Той знаеше, че е притеснена да остане насаме с него в малкия офис. Това я ядоса — какво си въобразява той? Тя нямаше повече да стои като някоя откачена почитателка в присъствието на рок звездата идол и да заеква като идиот. И Дрейк Слоун си обуваше панталоните крак по крак, като всички останали.

— Аз съм госпожа Париш.

Той учудено вдигна вежда и промърмори:

— Трябваше да се сетя.

Покровителственото му отношение я дразнеше. Тя произнесе с най-професионален тон:

— Д-р Норууд ме изпрати тук, за да говорим за Дженифър, господин Райвингтън.

— Дрейк. Искате ли кафе? — той посочи към кафе машината, където се топлеше кана с черно и гъсто като катран кафе. Не ѝ се пиеше, но това щеше да ѝ даде възможност да се занимава с нещо друго, освен с ръцете си.

— Да, моля.

Той отиде към малката масичка и огледа критично една чаша за кафе. После наля кафето и вдигна въпросително вежди:

— Сметана? Мляко?

— Мляко.

Той добави белезникавия прах към кафето и го разбърка с цветна пластмасова лъжичка, очевидно използвана многократно. Подаде ѝ чашата. Тя я обгърна с ръка, но той не я пускаше, докато не я принуди да го погледне. Тя преглътна с усилие под погледа на изумрудените му очи, които отразяваха образа ѝ.

— Никога не съм виждал досега очи и коса с един и същи цвят — каза той.

Лори имаше красива кестенява коса. Тя беше с наситен червеникавозлатист нюанс, който искреше на слънцето. Това, заради което я наричаха „червеночоса“, бяха очите. Те бяха толкова светлокафяви, че приличаха по-скоро на топази, но на фона на косата, придобиваха този необикновен кафяв оттенък. Жълтият ленен костюм ги подчертаваше и озаряваше медено прасковения тен на лицето ѝ.

„Благодаря“ щеше да бъде точният отговор на думите му, тъй като това не беше истински комплимент. Лори само се усмихна притеснено и дръпна по-настойчиво чашата от ръцете му. Той я пусна и се обърна, за да налее кафе за себе си.

— Разкажете ми за дъщеря ми, госпожо Париш — каза той, наблюдайки върху обръщението със сарказъм. Заобиколи бюрото, седна на скърцащия стол и качи краката си отгоре.

Лори седеше напрегнато и с изправен гръб на стола срещу него. „Като стара мома“, помисли си тя и отпи от кафето. Както очакваше, то беше лошо.

Той се усмихна на гримасата ѝ.

— Извинявам се за качеството.

— Всичко е наред, господин Райвингтън.

Тя гледаше надолу към чашата с кафе и, като не го чу да отговаря, вдигна поглед. За нейно учудване той изписваше името си на азбуката на глухите. „ДРЕЙК“. Тъмните вежди се сведоха настойчиво над очите му, с което той изглежда настояваше тя да използва първото му име.

Тя нервно облиза устни, усмихна се леко и изписа със знаци „ЛОРИ“. Той свали крака, наведе се напред към бюрото и подпря глава

на юмруците си.

Лори реши, че сега е най-подходящият момент да провери знанията му върху езика на жестовете. Д-р Норууд беше проявила изключителна сдържаност спрямо Дрейк Райвингтън. Едва сега Лори разбра, че нейната директорка искаше тя да си състави сама мнение за него. Бавно, използвайки максимално точни движения, Лори го попита на езика на глухите:

„ИЗПОЛЗВАТЕ ЛИ ЗНАКОВИЯ ЕЗИК С ДЖЕНИФЪР?“

— Разбрах само „ДЖЕНИФЪР“ и това е всичко — въздъхна той, когато тя спря.

Тя отново опита:

„НА КОЛКО ГОДИНИ Е ДЪЩЕРЯ ВИ?“

Той изобщо не реагира. Седеше и я наблюдаваше, а зелените му очи не излъчваха никакво разбиране.

Лори отново изписа:

„КАКЪВ ЦВЯТ Е КОСАТА Й?“

Нищо.

„ОБИЧАТЕ ЛИ ДЖЕНИФЪР?“

— Отново „ДЖЕНИФЪР“. Съжалявам, но не разбирам останалото. Мисля, че това означава „ОБИЧАМ“ — той скръсти ръце на гърдите като нея.

— Да, точно така, Дрейк. Отсега нататък това ще бъде вашето име, така че няма нужда да го казвате всеки път.

Тя изписа знака за буквата „Д“ и го допря до челото си.

— Това значи „ТАТКО“ — каза тя, докосвайки челото си с палец, а останалите ѝ пръсти останаха разперени. — Сега ще комбинираме двете. Разбрахте ли?

Той кимна.

— А това е „ЛОРИ“ — тя изписа буквата „Л“ и потърка бузата си до челюстта. — А това е „МОМИЧЕ“ — продължи, допирайки палеца си до бузата, а останалите ѝ пръсти останаха свити в нежен юмрук. — Видяхте ли как комбинираме двата знака, за да образуваме нечие име?

— Да — каза той въодушевено. — За „ДЖЕНИФЪР“ правим буквата „Д“ с малкия пръст и с жест показваме къдравата ѝ коса.

— Точно така! — те се засмяха и за момент погледите им се срещнаха. Това предизвика у нея непривично, но приятно объркване. За секунда усети как се чувстваха останалите жени, докато гледаха

всеки следобед по телевизията красивото му лице. Той наистина беше магнетичен и го знаеше. Ако тя не се контролира, той лесно можеше да я отклони от нещата, които трябваше да му каже.

— Дрейк — произнесе тя, изписвайки едновременно изговореното — навик на всички, които работеха с глухи. — Д-р Норууд ме помоли да преценя развитието на Дженифър. Наблюдавах я няколко дни. Мисля, че вече имам мнение и смятам да бъда напълно откровена с вас.

— Надявам се. Сигурен съм, че си мислите най-лошото за мен като баща, след като съм изпратил дъщеря си във вашия пансион от тригодишната ѝ възраст, но аз я обичам. Загрижен съм за нея и искам да направя най-доброто.

Той се изправи и отиде до прозореца. С гръб към Лори, стоеше и гледаше навън през мръсното стъкло.

— Моля ви, Дрейк, наблюдавайте ме, докато говоря. Това ще ви помогне да научите по-бързо този език.

Той се обърна към нея, като че ли искаше да ѝ отпрати предизвикателство, но вместо това само сви рамене и се върна на стола.

Тя продължи кротко.

— За щастие, Дженифър не е напълно глуха. Сигурно ви е известно, че глухотата ѝ е от сензорно невралгичен тип и на този етап е неизлечима. Но тя чува някои шумове. Например тя може да различи изсвирване с уста от бръмченето на хеликоптер — тя направи пауза, но тъй като той мълчеше, продължи. — За нещастие, тя не знае названията за хеликоптер и изсвирване. А ако знае, не го показва. Тя е почти некомуникативна.

Тъгълчетата на устата му се стегнаха.

— Да не искате да кажете, че тя е със забавено развитие?

— О, съвсем не — възкликна Лори. — Тя е изключително жизнерадостна. Мисля, че се нуждае от... Някои деца задължително трябва да се обучават в пансион. Но в случая с Дженифър това не е така. Мисля си, че животът ѝ в пансиона не е оказал благотворно влияние върху развитието ѝ. Тя има нужда от домашна обстановка и от постоянното присъствие на човек, който... който... — тя замълча, страхувайки се да не го обиди, ако изкаже това, което мисли.

— Който я обича? Това ли имахте предвид? Казах ви, че я обичам. И не съм я затворил в този пансион, защото се срамувам от нея.

— Не исках да кажа...

— Разбира се, че искахте! — изкашля се той. — Щом сте толкова любезна, бихте ли ми обяснили какво трябва да направи един вдовец с детето си, особено ако то е глухо? А? Вашето прекрасно училище е скъпо и вие го знаете. Трябва да работя непрекъснато и то много, за да си го позволя. Ами хилядите сметки след онези проклетни медицински изследвания, които не ти казват нищо ново, освен това, което ти вече знаеш — че дъщеря ти е глуха?

Той спря, за да си поеме дъх и зелените му очи блеснаха заплашително.

— Поне постигнахме съгласие в един пункт. Дженифър трябва да бъде обучавана частно — той се изправи рязко, запращайки стола назад върху скърцащите му колелца. — Но не от вас! — той шумно заобиколи бюрото и се наведе над нея, обхващайки със силните си ръце страничните дръжки на стола ѝ. Тя се почувства като в клетка. — Казах на д-р Норууд, че имам нужда от отговорен човек. Аз търсех възрастна жена в размъкната жилетка с големи джобове, а не шикарно маце в моден костюм — очите му преценяващо обходиха тялото ѝ по един доста обиден начин. — Някоя жена с прошарена коса, събрана в спретнат кок на тила, а не пламтящи червени къдрици, развяващи се след изискана подстрижка. Жена, попрехвърлила леко теглото, с майчински закръглена фигура, а не гордо изпъчен бюст и малко стегнато задниче.

Лори пламна от яд и объркване. Как смееше той!

— Учителката на Дженифър трябва да бъде с дебели глезени и да носи ортопедични обувки, а не... — той посочи красивите ѝ прасци, стегнати в тънки, лъскави чорапи и сандалите с висок ток. — Вие не приличате на учителка на глухо дете. По-скоро напомняте на онези момичета, които раздават мостри от парфюми в Бергдорф.

Той се наведе още по-плътно над нея и главата му почти допря нейната. Преди да успее да реагира, той зарови лице в меката коса зад ухото ѝ. — И миришете като тях — прошепна той дрезгаво.

За секунда Лори спря да диша. Но когато пое дълбоко дъх, я заля неговата миризма. Това беше аромат на мускус, нещо чисто и силно

мъжко. Какво ѝ ставаше? Тя изви глава настрани.

— Вие! Пуснете ме веднага оттук — заповяда тя, опитвайки се да отблъсне стената на гърдите му.

Той неочаквано се изправи и пусна стола, а тя скочи от него. Пое няколко пъти дълбоко дъх.

— Аз може да не съм удовлетворила вашите очаквания, господин Слоун, но вие със сигурност потвърдихте моите — тя произнесе името като епитет. — Вие не заслужавате вашата дъщеря. Тя е хубава, интелигентна и сладка. Но тя умира. Чувате ли ме? Тя умира емоционално, защото единственият ѝ родител не се е потрудил дори да научи нейния език, а още по-малко да я обучи на този език. Родители като вас връщат образованието на глухите деца назад, към времето на Хелън Келър. Аз съм учителка...

— Вие сте момиченце.

— Аз съм жена...

— Аха. Ето че стигнахме до следващия ми аргумент — каза той, посочвайки я обвинително с пръст. — Не се преструвайте, че не ви хареса моето докосване. Аз знам по-добре. Откъде мога да бъда сигурен, че няма да избягате с първия срещнат свободен мъж, ако ви изпратя в Ню Мексико? Не е ли това, за което мечтаят всички свободни работещи момичета — съпруг?

Лори усещаше как топлината от гнева изгаряше корените на косата ѝ.

— Аз имах вече един и това не беше най-щастливият брак.

— Разведена ли сте?

— Не. Той почина.

— Колко удобно.

Тя се извъртя преди да успее да каже нещо, което щеше да прозвучи наистина обидно. В края на краищата д-р Норууд я беше изпратила тук и щеше да очаква доклад. На вратата тя се обърна и го погледна, както се беше подпрял на бюрото с кръстосани крака. Ленивата стойка, извитата устна под плътните мустаци и присмехулният поглед издаваха самодоволното му, надменно отношение.

Бавно и отчетливо Лори каза:

— Вие сте най-арогантният, невъзпитан и непоносим... — тя изписа последната дума бавно, с подчертано презрение.

— Какво означава това? — озъби се той, като се изправи рязко иззад бюрото.

— Вие го излъчвате, господин Слоун.

Тя затръшна вратата след себе си.

ГЛАВА ВТОРА

— Лори, никога няма да се сетиш...

— Аз съм по средата на часа, Бриджит. Какво има?

Учителката, нахлула в Лорината класна стая със седемгодишни ученици, изглеждаше напълно смутена и заекваше.

— Никога няма да се сетиш кой те търси. Искам да кажа, че съм го виждала милиони пъти и знам кой е. Но той е тук, разбираш ли? Стои в хола и пита за теб...

— Успокой се, Бриджит, разстройваш децата. Те си мислят, че нещо не е наред — Лори знаеше за кого говори приятелката ѝ, но не искаше никой да разбере, че сърцето ѝ подскочи при мисълта, че ще види Дрейк Райвингтън отново. И за най-изпитателния и наблюдателен поглед тя изглеждаше студена и безразлична.

Беше изминала повече от седмица от тяхната първа среща в телевизионното студио. След като се върна от катастрофалното интервю, д-р Норууд я попита какво се беше случило.

— Не мисля, че удовлетворих очакванията на господин Райвингтън, но за едно нещо постигнахме съгласие. Дженифър се нуждае от специални грижи и трябва да се обучава индивидуално.

— О, много съжалявам, Лори — каза директорката. — Бях съвсем сигурна, че ще се споразумеете и ти ще заминеш с Дженифър за Ню Мексико. Разбира се, нямаше да ми е приятно да те загубя, но...

— Е, засега няма да ме загубите — усмихна се Лори. — Мисля, че трябва да предложите друга кандидатура. Господин Райвингтън без съмнение ще ви се обади.

Лори не каза нищо повече и д-р Норууд не настоя. Жената беше сдържана и не прояви любопитство. Дали предполагаше, че срещата е преминала зле?

През цялата седмица Лори се опитваше да не мисли за Дрейк Райвингтън. Напоследък бе прекарала толкова дълго с Дженифър, че ѝ беше трудно да прекрати изведнъж тези виждания. Дженифър беше в

по-младша възрастова група от тази, на която преподаваше Лори и тя ходеше при нея извън редовните си часове.

Беше хубаво дете, добре възпитана — даже твърде добре, мислеше си Лори. Светлоруси и гъсти игриви къдрици обрамчваха малката ѝ главица. Очите ѝ — точно като очите на баща ѝ — бяха дълбоко зелени с контрастиращи тъмни мигли. Тя беше деликатно и спретнато дете, което не предизвикваше гняв или недоволство.

Лори се гордееше със своята обективност и се опитваше да не проявява слабост, но малкото момиче с големи тъжни очи я привличаше силно. Само за няколко дни тя се убеди, че иска да бъде учителка на Дженифър. Представяше си как взема детето от строгия, добре обзаведен пансион и го завежда във весела, разхвърляна стая.

Но мислите ѝ бързо спираха дотук, връщаха се към бащата и гневът ѝ избухваше отново. Тя не можеше да работи за такъв човек и да живее в дома му. Нямаше значение, че той щеше да се намира на две хиляди мили разстояние. Той я беше засегнал и като жена, и като професионалистка. Освен това не я искаше за учителка на Дженифър.

Тя не би признала пред никого, че гледа „Гласът на сърцето“. През последните няколко дни, щом дойдохе часът за глупавия сериал, тя се озоваваше пред телевизора в учителската стая. Всеки път, когато видеше Дрейк на дванайсет инчовия екран, ѝ се случваха странни неща. Сърдечният ѝ ритъм се ускоряваше, а дланите ѝ се изпотяваха; топла тежест се появяваше в средата на тялото ѝ и се разпростираше по крайниците, правейки ги напълно неизползваеми. Тя си го спомняше живо, наведен над нея и заврял нос в косата ѝ. Дребни и незначителни неща, които не би забелязала у никого друго, го правеха за нея близък по един заплашително фамилиарен начин. Това беше лудост! Тя беше прекарала с него не повече от петнайсет минути, а имаше чувството, че познава отблизо всеки нюанс от неговата личност.

А сега Бриджит се беше втурнала в нейната класна стая, впечатлена от прекрасния външен вид и чар на актьора. Това, което Бриджит не знаеше, беше, че този мъж е непростимо груб, нахален и арогантен.

— Можеш ли да повярваш, че Дрейк Слоун е бащата на Дженифър Райвингтън? Чудех се защо никога не сме виждали родителите ѝ. Той идва да вижда Дженифър късно вечер и минава през

апартамента на д-р Норууд. Предполагам, че се страхува да не бъде нападат от почитателки като мен — Бриджит се изхили. — И те търси, сякаш те познава!

— Той наистина ме познава.

Бриджит онемя и гледаше Лори, като че ли на младата жена ѝ бяха пораснали крила.

— Ти го познаваш и не си казала...

— Бриджит, какво точно искаш?

— Ка... какво искам ли? — повтори тя. — Само доход да ти кажа, че д-р Глен Хамбрик или господин Райвингтън или, както искаш го наричай, чака да те види.

— Кажи му, че съм заета.

— Какво?! — изпищя Бриджит и за момент на Лори ѝ се прииска да си смени мястото със своите ученици. Понякога глухотата би могла да бъде преимущество. — О, ти нямаш това предвид, Лори. Ти с всичкия ли си? Най-сексапилният мъж в целия свят...

— Мисля, че се изнервям, Бриджит — каза Лори сухо. — Заета съм. Ако господин Райвингтън иска да ме види, ще трябва да почака, докато часът ми свърши.

— Ще бъда неизказано щастлив.

Дълбокият, нисък глас нахлу в стаята, заедно с модулираната интонация на професионалния актьор. Той стоеше в рамката на вратата и гледаше Лори. Сърцето ѝ прескочи един удар, преди да се върне към нормалния си, макар и ускорен, ритъм.

Бриджит беше загубила добре тренираната си речева способност и стоеше с отворена уста, вторачена в Дрейк. Понеже не искаше да прави сцена, за която — Лори беше сигурна — Бриджит тутакси щеше да разнесе из целия факултет, тя каза меко:

— Би ли ни извинила, Бриджит? Тъй като г-н Райвингтън вече прекъсна часа ми, мисля, че се налага веднага да му отделия време.

Той само се засмя на нейния сарказъм.

Бриджит тръгна към вратата като в транс и застана пред Дрейк подобно на манекен, докато той се отмести и я изпроводи до коридора. Усмивката му беше унищожителна, а мустаците му щръкнаха любопитно, наблюдавайки хипнотичното състояние на Бриджит.

Колко силно умееше да въздейства, помисли Лори. Какво толкова имаше в този мъж, та докарваше интелигентни жени до състояние на

сомнамбулизъм? И той беше като всички останали. Е, може би малко повече откъм външност, констатира тя, когато той се обърна отново към нея.

— Здравейте, госпожо Париш. Надявам се, че не ви прекъсвам.

— Разбира се, че ме прекъсвате и изобщо не съжалявате за това.

Усмивката му се разшири, а също и трапчинката на бузата.

— Права сте, не съжалявам. Но имам разрешение от д-р Норууд. Тя реши, че би трябвало да видя вашия метод на преподаване.

Устните ѝ се свиха недоволно. Тя въздъхна. Би му отказала веднага, но не биваше да го прави.

— Деца — произнесе тя, едновременно жестикулирайки, — това е господин Райвингтън. Всички ли познавате Дженифър Райвингтън? Това е баща ѝ.

Децата го поздравиха с усмивки, а някои изписаха поздравление. Някои от по-напредналите деца дори произнесоха думата.

— Седнете, господин Райвингтън — тя посочи едно ниско столче. Той се намръщи, докато събираше с усилие дългата си фигура върху ниското столче. Някои от децата се засмяха и на Лори ѝ беше трудно да не ги последва. Когато той най-после седна, колената му почти докосваха брадичката.

Носеше кафяв панталон и пуловер от камилска вълна. Ризата му беше бяла, на ситни райенца в кафява гама, а вратът му беше стегнат от тъмно кафява вратовръзка.

— В момента работим върху предлозите, господин Райвингтън. Джеф, ела тук и покажи на бащата на Дженифър какво си научил.

Върху катедрата Лори беше пръснала няколко големи, гланцови картинки на ябълки. Върху, под, зад или пред ябълките се мъдреха яркожълти червеи с щастливи усмивки и големи очи. Детето свърза понятието с напечатаната дума и съответния знаков символ и посочи вярната картинка.

— А сега, вие — обърна се Лори към Дрейк, след като всички ученици бяха направили упражнението.

— Какво? — извика той.

Децата се разсмяха, когато Лори хвана Дрейк под мишница, вдигна го и го изправи пред катедрата. С показалката тя посочваше всяка ябълка и питаше с жестове „Къде е червеят“?

Зелените очи я гледаха, сякаш искаха да я погълнат, но тя продължаваше да се усмихва мило.

— Това за вас изобщо не е трудно, нали?

Той отговори с точния знак за конкретния предлог.

— В пълно изречение, моля.

Дългите пръсти се подчиниха и изразиха пълно изречение, когато извън спасителният звънец. Няколко деца чува пронизителния му звук и се завъртяха нетърпеливо върху столчетата.

— Окей, ученици, вървете! — произнесе и показа Лори.

Те нямаха нужда от подканяне, втурнаха се през вратата и тя остана насаме с Дрейк.

— Много хитър ход. На всеки родител ли обръщате такова внимание?

— Повечето родители са добре възпитани, не връхлитат по средата на часа и не изискват специално внимание.

— Туш — рече той, без ни най-малка следа от поражение. — И след като вече съм в черния ви списък, ще затвърдя положението си като ви кажа, че вие ще вечеряте тази вечер с мен.

Тя го погледна възмутено.

— Вие сте не само груб, господин Райвингтън, вие сте и нагъл. Никъде няма да ходя с вас.

— Напротив, ще дойдете. И д-р Норууд го каза.

— Не знаех, че д-р Норууд завежда служба по уреждане на срещи.

— Просто й казах, че бих желал да поговоря с вас на вечеря. И тя реши, че това е чудесна идея.

— Това е далеч от заповед. Тя е мой работодател, а не майка.

— Е, и?

— Какво?

— Ще вечеряте ли с мен?

Докато си разменяха репликите, Лори пресече стаята. Той я последва. Всеки път, когато тя се обърнеше, той стоеше зад нея. Тя отвори най-долното чекмедже на бюрото в дъното, взе си чантата, затвори го шумно и се изправи.

Той връхлетя върху нея и тя направи малка крачка назад, за да увеличи разстоянието помежду им.

— Вие май не чувате добре? Казах, че няма да вечерям с вас. Доколкото си спомням, няма за какво да говорим. При последното ни виждане вие казахте всичко, което имахте да казвате. Аз също.

Тя се опита да мине покрай него, но той я хвана за китката. Пръстите му я стиснаха в топла мека хватка, която ускори пулса под тях.

— Съжалявам за ужасните неща, които ви надрънках.

Все пак е актьор, каза си тя. Можеше с лекота да провокира всякакво отношение или емоция. Тя се съмняваше в искреността му и скептичният ѝ вид му го показа.

— Наистина съжалявам — каза той и стисна пръстите си около китката ѝ. — Тогавя не подозирах чудесната ви квалификация. Не знаех колко сте опитна в работата си с глухите. Не знаех и че сестра ви е глуха.

Тя издърпа ръката си с рязко движение.

— Никога не ме съжалявайте, нито мен, нито семейството ми, нито сестра ми, господин Райвингтън.

— Аз...

— Сестра ми е много красива и работи като счетоводителка.

— Аз...

— Тя е омъжена и живее с чудесните си двама сина и съпруг в Линкълн, Небраска. И, повярвайте ми, тя знае много повече за истинските стойности на живота, отколкото вие можете да научите когато и да било.

Лицето ѝ гореше от гняв, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха учестено. Кафявите очи, в които обикновено проблясваха червеникавожълти светлинки, сега изгаряха гневно мъжа насреща ѝ. Той беше застанал толкова близо, че усещаше топлината, излъчваща се от нея.

— Свършихте ли? — попита той сухо.

Тя направи няколко дълбоки вдишвания и наведе очи. Неговите светеха меко и така бяха по-заплашителни, отколкото, когато излъчваха ярост или насмешка.

— Аз нямах предвид съжаление. По-скоро възторг и уважение. Окей? — дъхът спря в гърлото ѝ, когато той я хвана за брадичката, за да повдигне главата ѝ. — Освен това промених мнението си. Мисля, че

вие сте точно това, от което Дженифър има нужда. От което и аз имам нужда.

Той почти шепнеше. Залите се бяха изпразнили от ученици и преподаватели и над тях се спусна мека завеса, която сближаваше. Изразът „От което и аз имам нужда“ в друг контекст можеше да означава съвсем различни неща. Сърцето на Лори неволно беше отговорило на този случаен избор на думи и сега биеше яростно в гърдите ѝ, стремейки се буйно навън.

Той беше толкова близо, стаята бавно потъваше в мрак, сградата беше напълно притихнала, дъхът му пареше, а пръстите му, все още държащи брадичката ѝ, бяха нежни и уверени. Лори се учудваше на собствените си усещания. Дишането се превърна в почти неизпълнима задача. Опита се да извърти лице, но той не ѝ позволи. Принуди я да го погледне в очите, преди да каже:

— Вие искате тази работа.

Това не беше въпрос. Той знаеше, че тя копнее за предизвикателствата и наградите, които очакваха Дженифър, ако я изведе от света на тишината и я въведе в нов, пълен с живот.

— Нали? — настоя той.

— Да — произнесе тя, дишайки учестено. Какво ставаше? Той ли се навеждаше към нея или това беше плод на въображението ѝ? Трябва да е било въображение, защото малко по-късно той я пусна и се пресегна за блейзера ѝ, който висеше на облегалката на стола.

— Хайде да отидем да похапнем — тъй като тя потрепери, обличайки се, той я попита: — Хладно ли ви е? Онзи ден ми се сторихте по-висока.

Тя се изчерви леко при мисълта, че той е забелязал и помни височината ѝ. Засмя се предизвикателно.

— Започнах да нося ортопедични обувки — погледът му се плъзна надолу от бялата ленена рокля, вече покрита от тъмносиния блейзер, към тъмносините сандали. Токовете им бяха значително по-ниски от онези, с които я видя в студиото.

— Наистина. Да ме вземат дяволите! — той сконфузено прокара ръка през сребристокафявата си коса и се засмя силно, докато слизаха по стълбите.

Той нае такси и даде на шофьора адреса на руската чайна.

— Одобрявате ли избора ми? — попита той, докато сядаше до нея на задната седалка.

— Да, аз обичам този ресторант — призна тя.

Щом влязоха, оберкелнерът ги придружи до горния етаж в едно отделно сепаре и помогна на Лори да седне с раболепна сервилност. Фактът, че беше с Дрейк очевидно значеше много.

Още с влизането няколко глави се обърнаха към тях и ги огледаха любопитно. Изведнъж Лори се почувства несигурна в облеклото, с което беше преподавала цял ден. Тя не се бе сетила, че може да се отбие вкъщи, за да се преоблече за вечерята.

— Съжалявам, не съм съвсем подходящо облечена. Не мислех, че ще излизам тази вечер.

Той вдигна рамене.

— Изглеждате чудесно! — и заби поглед в менюто.

„Благодарности за нищо“, помисли Лори, отваряйки нейното меню. След няколко секунди тя го чу да се киска и вдигна поглед. Той я наблюдаваше, зелените му очи бяха пълни с весели искрици.

— Какво е толкова смешно?

— Вие. Като ви кажа, че сте хубава, вие побеснявате. Като не ви го кажа, пак побеснявате. Лицето ви изразява всяка ваша мисъл, госпожо Париш — той сниши глас и се наведе към нея през масата. — Мога да ви уверя, че всички го наблюдават.

Тя прие това за комплимент и вдигна чашата с перие, което ѝ беше поръчал. Той отпи мартини и хвърли небрежен поглед наоколо. Тъмнозелените стени с тъмночервена украса и бронзови орнаменти излъчваха една ненатрапваща се елегантност.

Спряха се на пиле по киевски с ориз. След няколко минути се появи келнерът с ордъоврите от пушена съомга, хайвер, варени яйца и други деликатеси. Дрейк се зае с ентузиазъм.

— Почакайте — възпря го Лори. — Първо ще вземем един урок — въпреки протеста му, тя го накара да запомни знака за всички неща върху чинията си и предметите по масата и едва тогава му позволи да продължи с храненето. На едно място тя се засмя. — Ако съществува знак за хайвера, не го знам. Може би трябва да го изпишем буква по буква.

Докато се хранеха, те говориха малко. Едва когато масата беше разчистена и те пиеха кафето си, Дрейк повдигна въпроса за

Дженифър.

— Вие ще приемете работата като частен учител на Дженифър, нали?

Тя гледаше към масата и рисуваше фигурки по бялата ленена покривка с дръжката на лъжичката си.

— Все още не съм сигурна, Дрейк — въздъхна дълбоко, без да го погледне.

— И какво да направя, за да ви убедя? — имаше нещо мъчително в интонацията на гласа му, но лицето му остана сериозно.

— Трябва да ми обещаете, че ще се включите в курс по езика на жестовете и ще го използвате постоянно. Вие трябва да мислите на този език, както правите с английския. Ако приема тази работа, известно време ще изпълнявам ролята на майка на Дженифър. Тя ще зависи от мен за всичко. А някой ден вие ще трябва да поемете цялата отговорност. Готов ли сте за това?

— Ще се опитам да бъда. Обещавам да опитам — каза той тихо.

Наведе се през масата, тревогата беше образувала дълбока бръчка между веждите му.

— Лори, какво може да се очаква за Дженифър? Какво ще стане с нея, когато порасне? — срещу нея седеше уязвим, загрижен баща.

Тя видя познатата болка в очите му, желанието да узнае това, което и най-добрите специалисти трудно биха могли да предположат. Всеки родител на глухо дете задаваше този въпрос.

Лори премисли думите си.

— Тя е много слънчева, Дрейк. Знае повече, отколкото показва. Мисля, че нейните проблеми са емоционални, не ментални. Ще приложя всички методи на обучение, които познавам. Тя ще знае знаковия език като основно средство за общуване, но ще научи и азбуката като всяко друго дете. Както и, кой съответства на всяка буква. Слуховият апарат ще ѝ помогне да различава речевите звуци и модели. Предполагам, че ще може да говори — при вида на надеждата, която блесна в очите му, тя побърза да уточни. — Искам да разберете, Дрейк, че тя ще остане завинаги глуха, никога няма да чува като нас. Слуховият ѝ апарат не е коригиращо средство, а само допълнение.

— Казвали са ми това, но не мога да го разбера — вметна той.

— Добре — каза Лори. — Ще се опитам да обясня. Очилата служат за корекция. Слагаш си диоптрите, които са ти предписани и

виждаш едно към едно. Слуховият апарат само подпомага това, което Дженифър може да чува. Представете си, че слушате радио и станцията не е чиста. Колкото и да усилвате звука, ще увеличавате шума, но няма да получите ясен звук. Разбирате ли ме?

Той чукаше с нокътя на палеца си по безупречните си бели зъби под тъмните мустаци.

— Да. Разбрах какво казвате.

— Искам Дженифър да знае всичко. Ако я заведа в парка и ѝ покажа глагола „тичам“, тя ще го научи и разбере, но това ще е всичко, което тази дума ще значи за нея. А аз бих искала тя да схваща смисъла на всички изрази, свързани с този глагол. Разбирате ли?

— А тя ще може ли да научи това?

— Само ако я обучаваме, Дрейк. Трябва постоянно да ѝ говорим и обясняваме със знаци, както се говори с всички останали деца. Сестра ми, Елън, се научи да чете по устните и да говори толкова добре, че вече рядко използва знаковия език.

— Ще може ли Дженифър да говори толкова добре?

— Никога като нас — подчерта тя. — Тя никога няма да чува като нас, така че няма да може и да говори като нас. Като актьор вие сигурно сте имали моменти, когато знаете думите на диалога, но не можете да ги изкажете.

— Да.

— Така е с глухите през цялото време. Всяка дума е борба. Но с подходящи упражнения и търпение може да се постигне доста. Не очаквайте прекалено много, за да не бъдете разочарован.

Той погледна ръцете си, склучени върху масата. Лори изпитваше толкова силно състрадание, че имаше желанието да хване ръцете му в своите и да го успокои. Трябваше някак си да го окуражи.

— Дженифър може вече да казва името ми.

Той я погледна и се усмихна.

— Д-р Норууд ми каза, че вие сте привързани една към друга.

Лори не можеше да скрие струните, които се опъваха в сърцето ѝ всеки път, когато влезеше в стаята и Дженифър я поглеждаше и ѝ се усмихваше с една от редките си усмивки. Усети, че сега изпитва подобни чувства, гледайки очите на Дрейк, които приличаха на течни изумруди. Ставаше ѝ все по-трудно да остане обективна и дистанцирана. А това, тя знаеше, беше опасно.

ГЛАВА ТРЕТА

Като станаха от масата и се насочиха към поръчаното такси, три жени спряха Дрейк и помолиха за автограф.

Лори се учуди на бързата смяна в настроението му. Само преди миг той беше объркан и загрижен родител, а сега отново се превърна в самоуверената, арогантна телевизионна звезда. Действията и емоциите му бяха под пълен контрол, а лицето му бе озарено от очарователната усмивка, предназначена за обожаващата го публика. Към всяка от жените той се обърна с няколко нежни и прочувствени фрази.

Интимността, която успя да предаде на разговорите, накара всяка от тези жени да повярва, че той има към нея специално отношение. Дали беше искрен или играеше роля? Това я смущаваше и Лори отхвърли тези мисли.

— Дали някога остаряват? — попита тя, посочвайки хипнотизираната жена встрани от пътеката. Тя все още стискаше страстно до гърдите си салфетката, носеща сега името на Дрейк Слоун.

— Естествено. Опитвам се да играя синдрома на звездата и се обръщам към всички дами с търпение и снизходителност. Даже се питам „Какво бих бил без тях?“. Това обикновено осмисля тяхното преклонение.

Лори го помоли да прескочат до училището, понеже беше оставила някои книжа и искаше да ги прибере, преди да се върне в апартамента си през няколко блока.

— Добре — съгласи се Дрейк. — Аз и без това исках да видя Дженифър за малко.

Лори погледна бързо към малкия златен часовник на китката си.

— Минава девет. Тя сигурно ще е заспала.

— Тогава ще я събудим! — каза той жизнерадостно.

— Никакви правила ли не важат за вас, господин Райвингтън?

Той се засмя.

— Понякога. Д-р Норууд знае, че понякога снимам до осем или девет часа, в зависимост от бъркотиите, които д-р Хамбрик е успял да сътвори в живота си през седмицата. Така че тя ме пуска да се промъкна някога късно вечер, за да видя за малко Дженифър.

Лори използва своя ключ, за да влязат през малък, страничен вход, който се заключваше автоматично вечер. Те прекосиха тихо тъмния коридор на пансиона и стигнаха до стаята, която Дженифър делеше с още три момичета на нейната възраст.

Дрейк пушна Лори пред себе си, но тя остана зад него, когато той седна на леглото до спящото дете. Той запали нощната лампа на масичката, встрани от леглото и потупа Дженифър леко по рамото. Детето се сепна, отвори очи и видя Дрейк, наведен над нея. Изгука радостно, скочи и малките ръчички обгърнаха врата му в силна прегръдка.

Лори не очакваше нищо конкретно, но тази спонтанна реакция нямаше нищо общо със сериозното и кротко дете, което тя познаваше.

— Как е татковото момиченце? Радваш ли се, че ме виждаш? — въпросите бяха реторични. Дженифър се беше сгушила на гърдите му, а той рошеше русите ѝ къдрици.

Това отново беше различен Дрейк Райвингтън. Чертите му бяха омекнали и нямаше и следа от цинизма, който изкривяваше устата и забулваше очите му. Те горяха с пламъка на любовта, докато гледаше дъщеря си.

Когато премина вълната от целувки и ласки, Дженифър започна да рови с малките си пръстчета по джобовете му като се смееше весело на закачливото му въртене, за да ѝ попречи. Най-накрая тя победоносно извади пакетче с дъвки и се зае да го отваря.

— Почакай малко, млада госпожице. Не може да дъвчеш сега — каза Дрейк. След което вдигна рамене и продължи. — Защо пък не? — а тя успешно извади парчето дъвка от хартията.

— Не, наистина не бива — произнесе Лори тихо, но твърдо. Дрейк я погледна, но Дженифър, разбира се, не чу нищо. Тя тъкмо се канеше да ухапе дъвката, когато Лори удари силно по леглото, за да привлече вниманието ѝ.

Дженифър я погледна и се усмихна. Лори също ѝ се усмихна и изписа: „ЗДРАВЕЙ, ДЖЕНИФЪР. КАК СЕ КАЗВАМ?“

Дженифър изписа Лориното име и го произнесе с приглушен, мек глас.

Дрейк отвори уста от учудване.

— Това е чудесно, миличка — извика той и сграбчи от възторг малкото момиченце. Дженифър засия от този ярък израз на одобрение от страна на високия, чудесен мъж. Той никога не говореше с другите момичета. Само с нея.

Лори се възползва от ситуацията. Привличайки вниманието на Дженифър, тя каза.

— Това е Дрейк — и изписа знака за неговото име, който бяха измислили.

— Не съм сигурна, че тя разбира роднинските отношения. Скоро ще имаме урок за „БАЩА“ и „ДЪЩЕРЯ“. А дотогава вие ще бъдете просто Дрейк.

Дженифър изписа знака за неговото име и го посочи.

— Да — каза Лори и кимна. Дженифър гордо повтори движенията, докато те се превърнаха в игра и тримата се разсмяха. Детето искаше да сложи в устата си временно забравената дъвка, но Лори я спря с нежно дръпване на ръката. Като използваше жестове, достъпни за момичето, тя обясни, че дъвката ще остане на малката масичка до сутринта.

Дженифър погледна с надежда Дрейк, но той също поклати глава, остави пакетчето с дъвки на масичката и направи знака за „СПАНЕ“, който беше забелязал току-що Лори да употребява.

Дженифър се прозина и се отпусна обратно върху възглавницата. Тя приличаше на ангел с русата си коса и наситенорозова нощница. Дрейк се наведе към нея и тя увисна на врата му. Целуна я бързо по челото и се изправи. Канеше се да загаси лампата, когато Дженифър погледна към Лори и протегна тънките си ръчички към нея.

Дрейк се усмихна нежно.

— Това е повече от ясно!

Те оправиха завивките за през нощта, загасиха лампата и излязоха от стаята. Лори направи няколко крачки и спря. Съзнанието ѝ беше толкова препълнено, че тя не можеше да се движи и да мисли едновременно. Застана неподвижно в средата на коридора.

— Мисля, че вие двамата ме победихте напълно — прошепна тя унесено.

— Това беше целта ни — гласът на Дрейк сякаш отекна в сериозния ѝ, мек тон.

Лори го погледна.

— Тя те обича. Ти ще се отделяш от нея, както пътуваш по цялата страна. Тя е още много малка и точно сега ти си най-важният човек в живота ѝ. Дрейк, осъзнаваш ли, че всъщност аз ще те изместя в чувствата ѝ?

Той погледна безцелно към пустия коридор и пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Да — каза той и чертите му се изопнаха. — По дяволите! Ако имаше някакъв друг начин, но аз не искам тя да израсне в града. Точно сега не мога да направя за нея толкова, колкото ти — той я погледна. — Знам, че те натоварвам с огромна отговорност. Но мисля, че това е най-доброто за момента. Аз ще идвам да я виждам, когато имам възможност — той се засмя тъжно — всъщност аз не водя толкова декадентски живот, колкото пишат списанията.

— Приемам предложението ти — тя протегна делово ръка и той я пое.

Когато стигнаха до удобния, но далеч не комфортен жилищен блок, той настоя да я изпрати до вратата. Плати таксито и каза, че ще хване друго, след като я остави невредима вътре.

В асансьора Дрейк продължи да разсъждава за възможностите.

— Мисля, че за две седмици ще уредя всичко. Това достатъчно ли е? — тя кимна и той продължи. — Къщата е хубава, без излишен лукс. Ще купя кола, която ще бъде на ваше разположение като пристигнете в Албукерк. Ще наема някой да почиства къщата. Когато пристигнете в Уйспърс с Дженифър, всичко ще бъде готово.

— Уйспърс. Хубаво име.

Помагайки ѝ да излезе от асансьора, той я хвана за лакътя и продължи да я държи.

— Малко старомоден град. Доста пенсионери живеят там. А и няколко мои колеги със семействата си. Тихо и спокойно местенце, с чудесна природа през всеки сезон.

Те стояха пред входната ѝ врата.

— Ще ти плащам, колкото получаваш и в момента. Освен това къщата и колата ще бъдат на твое разположение. Ще имаш и един солиден аванс за храна, дрехи за Дженифър и друго, ако се наложи.

— Парите не ме притесняват — обади се тя, пъхайки ключа в ключалката.

Обърна се, за да каже учтиво „лека нощ“, но не успя да изрече нищо. Той пристъпи напред, принуждавайки я да отстъпва все по-назад. Притисна я плътно до стената, подпря ръцете си малко над главата ѝ и се наведе към нея. Разделяха ги само няколко инча.

— Харесваш ми така — прошепна той.

Какво ставаше с гласа ѝ? Тя не можеше да произнесе думите, които бяха в главата ѝ. Виеше ѝ се свят от близостта му. Накрая успя да попита задъхано.

— Какво искаш да кажеш?

— Спокойна, привлекателна и покорна. Но — усмихна се хитро той — онзи ден също ми хареса, както бълваше огън срещу мен толкова яростно, че чак косата ти пламна — той се приближи още. — Всъщност, госпожо Париш, дяволски упорито се опитвам да открия в теб нещо, което да не ми харесва.

Инстинктът ѝ подсказа, че ще я целуне. Тя знаеше, че не бива да го допуска, но беше безсилна пред приближаващото му се лице. Сърцето ѝ се разтуптя преди устните му да се слоят с нейните и тя затвори очи. Въпреки че очакваше това да се случи, съвсем не беше подготвена за вълната от чувства, която заля тялото ѝ при допира му.

Мустаците му погъделичкаха устните ѝ. Той се притисна плътно до нея и телата им за първи път усетиха допълващите се извивки на другия.

Паснаха си като две парчета от пъзъл. Тя едва достигаше средата на гърдите му и въпреки това бяха като две половини на едно цяло. Тялото му посрещна меките ѝ гърди и неговите вдлъбнатини сякаш бяха създадени да ги поемат. Краката му я притискаха от двете ѝ страни и когато очертаните му, твърди устни срещнаха женската мекота на нейните, стон, породен от агония и екстаз се издигна от дълбочината на гърлото му.

Устните му засмукваха нейните и се оттегляха бавно, докато не я принудиха да обгърне главата му с ръце. Тя събра смелост да вдигне ръцете си и плахо го погали, усещайки потръпването на мускулите му.

При допира на нежните ѝ ръце той изпусна дълга, бавна въздишка. Устните му спряха предизвикателното си дразнене и

застинаха върху нейните — сякаш искаха толкова силен и настойчив отговор, че това будеше тревога.

В началото Лори не реагира. Предпазливостта и страхът бяха блокирали естествената ѝ женска природа след разрушителния ѝ брак. Но Дрейк не одобри половинчатата ѝ съпротива. Устните му жадно се нахвърлиха върху нейните, докато тя ги отвори и даде път на настойчивия език, който търсеше нейния. Тя искаше да върне реда в досегашния си свят и нещата по местата им, но опустошаващите му устни правеха това невъзможно.

Дори когато спряха, за да си поемат дъх, той не изглеждаше удовлетворен. Нежно захвапа ухото ѝ, ръцете му се спуснаха и прегърнаха раменете, а после врата ѝ. Пръстите му като че ли отброиха нейния пулс, преди да обхванат нежно лицето ѝ.

— Всички жени ли целуваш така? — попита Лори, останала без сили.

Тя очакваше той да се усмихне и да отговори остроумно. Вместо това с учудване видя как лицето му преbledня. Зелените очи, които до преди малко искряха от вътрешен, скрит пламък и огнените им езици, които като че ли я докосваха, когато я гледаше, станаха студени и непроницаеми, сякаш върху тях се спусна завеса.

Той постепенно се отдръпна от нея. Ръцете му освободиха лицето ѝ и той направи крачка назад. Тялото му вече не притискаше гърдите ѝ, но от това тя не се почувства по-добре. Инстинктивно се пресегна и направи движение, с което искаше да го върне обратно, но изразът на лицето му я стъписа и уплаши. Тя бързо дръпна ръцете си и ги събра в стегнат юмрук на гърдите. Той беше съвсем блед и я гледаше втренчено, като че ли виждаше призрак.

— Дрейк, какво...

Той раздвижи беззвучно устни. Трябваше да минат няколко секунди, докато успя да произнесе думите.

— С-Сюзън говореше така — той прокара ръка по лицето си и притисна силно очи, сякаш прогонваше нечий образ. — Тя го казваше постоянно.

— Сюзън? — гласът ѝ прозвуча неестествено пискливо. Тя предполагаше коя е Сюзън и не искаше да чуе потвърждението му.

— Сюзън беше жена ми. Тя е мъртва.

Каза го с такава болка, че на Лори ѝ прилоша. Той все още обичаше жена си! Не каза как е умряла; това нямаше значение. Не начинът, по който се беше случило, а самата смърт беше отнесла любовта му.

— Съжалявам — прошепна тя. Това бяха толкова ненужни и безсмислени думи, но нищо друго не ѝ дойде наум. Тя отчаяно се опитваше да запълни тежкото мълчание, увиснало над тях.

Той се изпъна, изглеждаше, че се съвзема от моментното вцепенение, което неволните ѝ думи бяха причинили. Прокара ръце през сребристокрафявата си коса и въздъхна.

— Няма значение.

Но имаше! Само преди секунди тя беше потънала в забравата на прегръдка, чиято топлина и сладост никога досега не беше изживявала. А сега мъжът, който беше накарал тялото ѝ да пее под звуците на отдавна забравени усещания, се държеше като далечен непознат. Ръцете му потънаха дълбоко в джобовете на панталоните, и когато се завъртя на пети, за да я погледне отново, устните му излъчваха тъга, а плътните вежди почти скриваха очите му.

— Мисля, че е честно да ти призная, че не си позволявам никакви емоционални ангажименти. Противно на това, което си прочела по списанията, не съм имал никакви връзки с жени. Бях женен и обичах жена си. Нуждите ми са само физически. Трябва да знаеш това от самото начало.

Сякаш огромна тежест се стовари върху главата ѝ и я притисна към земята. Гняв и съжаление бушуваха в нея и тя се наежи като котка, готвеца се за скок. Опита се да контролира гласа си и да потисне възраженията, които крещяха в нея и искаха да бъдат изречени.

— Аз не ви карам да се „ангажирате“, господин Райвингтън — тя се бореше с потушения в нея гняв. — Но тъй като вие повдигнахте въпроса и погрешно изтъкувахте мотивите ми, незабавно ще ви върна топката. Нямам никакво намерение да се „привързвам“ към вас. Дори смея да добавя, че ви намирам твърде тщеславен и суетен. Веднъж вече бях омъжена за артистична личност. Той беше музикант и, подобно на вас, се възприемаше твърде на сериозно и очакваше това от всички други. Бъдете спокоен, считам, че взаимоотношенията ни трябва да бъдат само и единствено делови. Благодаря за вечерята.

С тези думи тя влезе и затвори внимателно вратата след себе си. Облегна се на нея, като дишаше тежко и се опитваше да спре сълзите на гняв и обида, които напиха под ресниците ѝ.

Чу стъпките му към асансьора, а след това иззвъняването при отварянето и затварянето на вратите.

— Глупак — извика тя на себе си, тропвайки с крак по пода — жест, който я върна към детството ѝ. Захвърли чантата си на най-близкия стол и рязко съблече жакета си.

— Това нагло...

Лори не знаеше срещу кого да насочи гнева си — към Дрейк или към себе си. Отиде в спалнята, тръшна се на леглото и се наведе да разкопчае сандалите си.

— Никога не се научи, Лори! Седиш и търпеливо понасяш ударите, нали? — гласът ѝ звучеше странно в празната стая.

Събличайки се, тя продължи да се бичува — защото беше позволила на Дрейк да я целуне. Той беше неин работодател, а тя беше отговорна за детето му. Тя нямаше навика да допуска емоционалните афекти да замъгляват разума ѝ. Всякакви романтични мечтания щяха да навредят на Дженифър. А да питае сексуални желания към бащата беше върхът на лудостта.

Не самата целувка тревожеше Лори, а начинът, по който тя се беше почувствала. Дори когато беше най-влюбена в Пол, тя не беше изпитвала това безпомощно усещане за потъване, което изживя тази вечер.

Тя потъваше, замаяна в обятията му, след което подкрепата беше грубо и егоистично оттеглена. И за да добави сол в раната, той лицемерно и нагло я беше обвинил, че тя е провокирала прегръдката.

Артисти! Те всички си приличаха. Задоволяваха собствената си похот и след като болното им его биваше успокоено, тъпчеха душите на лечителите си.

Лори влезе в банята и намаза с лосион лицето си. В главата ѝ се въртяха сцени от брака ѝ с Пол Джексън. Бяха се срещнали на едно парти. Тя беше отскоро в Ню Йорк и току-що си беше осигурила привлекателната длъжност на учителка в института „Норууд“ за глухи деца.

Чувстваше се самотна, липсваше ѝ семейството, което ѝ се струваше толкова далече в Небраска. И когато един млад учител

случайно я покани на парти, тя прие. И без това нямаше какво да прави.

Обществото беше смесица от неангажирани и двойки. Присъстваха и няколко интелектуалци — танцьори, музиканти и писатели. Пол Джексън свиреше на пиано, а една дългокрака руса певица изливаше душата си, без да се съобразява много с акомпанимента.

Той забеляза младата червенокоса жена, застанала до огромното пиано, която слушаше с интерес музиката му. В почивката той се представи и те се разговориха. Лори беше много възторжена от представянето му, особено когато разбра, че песните са оригинални негови композиции.

Месеци след това Лори се беше опитала да анализира тяхната връзка. Спомни си, че още на първата среща те не бяха обсъждали нейната работа, мечти или планове. Те говориха изключително за Пол и неговите амбиции да пробие в музикалната индустрия. Техният пръв разговор трябваше да бъде ключ към неговия егоизъм и несигурност.

Външният му вид съответстваше на неговите занимания и начин на живот. Кестенявата му коса растеше на воля и той рядко се сещаше да я подреже, освен ако Лори не му напомнеше внимателно. Всичко се казваше внимателно поради страха да не го обиди или да не накърни изкуствено раздутия му егоистичен образ за себе си.

Най-вероятно тя го беше съжалила, но след като беше излизала няколко месеца с него, си повярва, че го обича. Той имаше нужда от нея. Той имаше нужда от увереност и подкрепа. Той се нуждаеше от някой, който да слуша музиката му и да я одобрява. Да го окуражава, да го успокоява, да го глези.

— Ще се преместиш ли при мен, Лори? Имам нужда от теб — лежаха на кушетката в стегната прегръдка.

— Да не би да ми предлагаш да се омъжа за теб, Пол? — усмихна се Лори. Тя беше развълнувана. Той я обичаше. Тя можеше да му помогне, да го окуражава и да бъде котвата, от която той се нуждаеше.

— Не — той я пусна и се изправи. Прекоси стаята и отиде до масата, където държеше подсилващия го алкохол. — Просто ти предлагам да живееш с мен — той безгрижно си наля уиски в чашата.

Лори се надигна и оправи дрехите си. Той много пъти беше искал да спи с нея. Тя отказваше и това обикновено предизвикваше кавга, след което той се извиняваше саркастично, че я е молил да направи компромис със себе си.

— Пол, знаеш, че не мога да направя това. Казвала съм ти защо.

— И това е защото баща ти е пастор? — той беше станал по-войнствен. Очите му бяха празни и стъклени.

— Не само заради това, въпреки че родителите ми ще бъдат ужасно разочаровани...

— О, моля те — простена той.

— Знаеш, че искам да спя с теб — възкликна тя. — Повече от всякога. Но искам да се оженим, а не просто да живеем заедно.

Той промърмори някаква ругатня и изсипа остатъка от уискито. Остави чашата на масата и я изгледа няколко дълги секунди, преди да пресече стаята и да коленичи пред нея.

— Ти, червенокоса кучко — прошепна той, вдигайки ръка да я погали по косата. — Знаеш, че не мога да живея повече без това — сложи ръка на корема ѝ и я масажира изкусително. След това се наведе и целуна всяка от гърдите ѝ през блузата. — Предполагам, че ще трябва да се оженим за теб.

— О, Пол — извика тя, обгръщайки врата му ентусиазирано.

За голямо разочарование на семейството ѝ, те сключиха граждански брак за няколко дни. Двама музиканти, приятели на Пол, им бяха свидетели. На другия ден тя се премести при него.

Един-два месеца нещата вървяха гладко. Пол бе избухнал само няколко пъти и бе изживял няколко потискащи депресии. Той работеше върху песни, на които възлагаше големи надежди. Всеки ден, когато се прибираше от работа, Лори го намираще на пианото. Тя приготвяше вечеря и той я изяждаше разсеяно, след което се връщаше над своите ноти.

Щом тя си легнеше, той бързо идваше при нея — нахвърляше се алчно върху тялото ѝ, след което се връщаше отново към работата си, а тя лежеше самотна в тъмнината, докато накрая заспиваше. Сутрин изпълзяваше от леглото и отиваше на работа, без да го буди.

Когато музикалният издател отхвърли песните му, Пол изпадна в състояние на страшно отчаяние. Той пиеше, ругаеше и плачеше.

Когато Лори се опитваше да го успокои и окуражи, той се разкрещяваше.

— Какво, по дяволите, разбираш ти от това? Ти прекарваш дните си с няколко глупави чучела, които дори не могат да чуват музиката, каквато и да е тя, добра или лоша. Така че какво ти дава право да даваш съвети, а? За Бога, млъкни.

Накрая той излизаше от пропастта и минаваше през период на разкаяние, който беше още по-страшен и неприятен. Тогава изплакваше морета от сълзи, а тя го държеше в прегръдките си и го успокояваше като дете. Той я молеше да му прости и обещаваше никога повече да не ѝ говори така. Тя го галеше и глезеше, докато той най-после се върне в нормално състояние.

Но това не траеше дълго.

През следващите осем месеца кризите зачестиха. Той пиеше, защото не можеше да напише добра музика. А не можеше да композира, защото пиеше. От цялата тази бъркотия страдаше Лори.

Когато той имаше физическата възможност за секс, тя го насърчаваше, но това беше секс без топлина и чувство, породен от неговия гняв към себе си. Той я използваше като отдушник за бесовете си.

Колко дълго мога да издържа? — питаше се нощем Лори, взряна в тавана над себе си.

Дните минаваха.

Господи, чувстваше, че трябва да го напусне, за да запази собствения си разсъдък и да не изпадне в неговата съмнителна нормалност. Не можеше повече да издържа внезапните промени в настроението му, депресивните състояния, егото, което постоянно се нуждаеше от подхранване, параноята, която трябваше да лекува.

Тя се изнесе и нае друг апартамент. Не искаше да се развежда, надявайки се все още, че Пол ще преодолее някак слабостта си и те отново ще се обичат, както преди.

Той умря след три месеца. Приятелката му, която живееше с него, ѝ телефонира — беше го намерила паднал върху пианото си. Аутопсията установи голямо количество алкохол и барбитурати; обявиха го като нещастен случай. Лори прие това без възражения.

Разресвайки кестенявата си коса пред огледалото в банята, тя тръсна глава при тези тъжни спомени, сякаш искаше да ги изхвърли от

съзнанието си. На погребението дойдоха една шепа хора. Нейните родители никога не видяха Пол. Те нямаха възможност да дойдат до Ню Йорк, а той отказа да пътува до едно толкова „прокълнато от Бога място“ като Небраска. Лори телефонира на майката на Пол, която живееше в Уисконсин и която тя не беше виждала. Жената изслуша нейните обяснения около смъртта на сина ѝ, след което затвори телефона, без да произнесе и една дума.

В началото се обвиняваше за смъртта на Пол. Ако тя беше проявила повече разбиране, ако го подкрепяше повече, ако не го беше напуснала, може би той щеше да се измъкне от пропастта, в която сам се беше хвърлил.

Едва след продължителните разговори с баща си и целебната ръка на времето, тя спря да се самообвинява и погледна трезво смъртта на мъжа си.

Но въпреки всичко, бракът беше оставил своя отпечатък върху нея. Вече внимаваше с кого излиза. Досега беше попадала все на млади, амбициозни кариеристи, които мислеха много повече за професиите си, отколкото за нея. Нито една връзка не я беше ангажирала и, ако тя усетеше, че мъжът се интересува малко повече от нея, бързаше да избяга и да прекрати срещите.

Тя загаси лампата в банята, съблече се и се мушна гола в чаршафите.

— Имаш страхотен късмет с мъжете, Лори Париш — самоиронизира се тя полугласно.

Резервирана и хладна, през петте години след смъртта на Пол, тя не беше позволила на нито един мъж досега да заеме значително място в живота ѝ. И това не беше просто едно кратко отклонение, това беше дълъг и мъчителен поход в грешна посока.

Дрейк Райвингтън не беше само неин работодател и баща на ученичката ѝ, той беше актьор! А какво можеше да бъде по-лошо от композитора, освен актьор? И не беше ли случката от преди малко потвърждение на добре познатия темперамент? За един кратък миг той я беше целунал с такава страст, че успя да разтопи резервите ѝ и да сгрее кръвта ѝ. В следващия беше хладен и дистанциран, затова, че тя беше казала нещо, с което му напомни за починалата му съпруга.

А още по-предизвикателно беше отношението му на надменно тщеславие. Той беше свикнал с жени, които го боготворяха и глезеха;

тръпнещи в очакването на поглед, дума или докосване. Да върви по дяволите, помисли гневно тя и удари с юмрук възглавницата.

Впускаше се в нещо, което щеше да трае години и това изискваше, а и заслужаваше, цялата ѝ концентрация. Тя нямаше нужда от нищо, още повече мъж, което да замъгли обективността на преценките ѝ. Трябваше да игнорира присмехулната му арогантност. Да се освободи от нея. Да го забрави.

Да забрави сребристите отблясъци на косата му, да забрави, че очите му бяха най-дълбокото зелено, оградени с най-тъмните мигли и можеха да те прободат със силата си. Да забрави, че тялото му беше високо, стройно и силно, а походката — устремена, но лека.

Лори се размърда нервно под завивките и се опита да успокои разтуптяното си сърце, спомняйки си допира от устните на Дрейк. Вдигна неволно ръка и докосна устните си, които още пламтяха от опияняващото насилие. После прокара пръсти по ухото и извивката зад него, сякаш усещаше нежната ласка на мустаците му.

Тя изстена във възглавницата и се обърна по корем. Другите части от тялото ѝ копнееха да бъдат докосвани и галени, но тя не искаше повече да мисли за това. Въпреки яростната си съпротива, беше силно увлечена по Дрейк Райвингтън.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Дженифър, Дженифър.

Малкото момиче разтърси къдрици, обръщайки глава по посока на слабия звук, в който разпозна името си. Слуховото апаратче беше скрито под буйните ѝ къдрици.

— Използвай салфетката — каза и изписа във въздуха Лори с усмивка. — Вкусно ли е? — попита тя. Беше доволна, тъй като Дженифър изписа „ДА“ и се опита да го произнесе.

Те бяха в едно кафе на летище „Ла Гуардия“ и чакаха обявяването на полета за Албукерк. Тя унищожаваше порция ванилов сладолед, а Дрейк и Лори я наблюдаваха с голям интерес.

— Невероятно е — само за две седмици тя има страхотен напредък, Лори!

Сърцето на Лори подскочи, когато чу Дрейк да произнесе името ѝ, но успя да скрие вълнението си.

— Да, наистина — отговори тя с подчертано спокойствие.

Те заминаваха. Нямахше да го вижда дори по задължение — стил на общуване, който беше наложила от нощта, в която той я беше целунал.

Поддържането на разговора беше необходимо, докато двете с Дженифър се качаха на самолета. Продължителното мълчание би било твърде неловко.

— Запомни, че не бива да очакваш твърде много — предупреди го Лори.

— Няма — обеща Дрейк.

— Напротив, сигурна съм, че ще очакваш — произнесе Лори със смях и той отвърна на веселата ѝ усмивка.

Последните две седмици бяха минали неусетно. Дрейк бе успял да уреди всичко без проблеми — да поднови договора за наема на апартамента ѝ, да уреди пътуването и държеше Лори в течение за приготовленията, които се извършваха в Ню Мексико.

Тя беше опаковала зимните си дрехи отделно от тези на Дженифър и ги изпрати предварително.

Д-р Норууд съжаляваше, че Лори напуска училището, но от друга страна, знаеше колко добра професионалистка е тя и колко много Дженифър Райвингтън се нуждае от нея. Тя пожела на Лори успех и я благослови.

При всичките си срещи и разговори с Дрейк, Лори съблюдаваше добрия делови тон. Темите им за разговор бяха свързани с Дженифър, проблемите около пътуването и престоя им в Уйспърс.

При първата им среща след нощта на целувката Дрейк бе хванал ръцете ѝ.

— Лори, що се отнася за онази вечер...

— Няма нужда от обяснения, Дрейк — тя бе издърпала ръцете си. — Мисля, че и двамата бяхме завладени от емоционалния момент в училището. Моля те, нека не говорим повече за това.

Погледът му бе станал сериозен и линиите от двете страни на устата му — стегнати, но той не бе казал нищо. От този момент поведението му оставаше сдържано, както и нейното. Веднъж, когато пресичаха „Манхатън авеню“ по обяд, той я хвана за лакътя, но веднага я пусна щом стигнаха на отсрещния ъгъл. Оттогава не я беше докосвал.

Тя отчаяно се опитваше да потуши дивите импулси, които бушуваха в нея всеки път, когато го видеше. Раздялата и голямото разстояние помежду им щяха да бъдат истинско облекчение. Тя беше сигурна, че е жертва на неговия чар и добър външен вид, както и многото други жени, чиито сърца беше разтуптял. Сигурно щеше да преодолее това увлечение, както беше преодоляла много други удари на съдбата.

— Искаш ли още една кола? — попита той и я извади от нейната унесеност.

— Не. Благодаря. Това ми стига.

— Мисля, че ще изпия още една бърза бира — подхвърли той и даде знак през рамо на сервитьорката. Горкото момиче, и без това беше извън себе си от вълнение, но, когато Дрейк ѝ обърна внимание, щеше да се препъне в усилието си да го обслужи по-бързо. Той се обърна отново към Лори. — Ти спомена, че баща ти е пастор. Затова ли никога не пиеш алкохол?

Лори се стресна от въпроса, но отговори с равен глас.

— Не. Аз пия при определени случаи — тя отклони погледа си от него под предлог, че чисти сладолед от лицето на Дженифър. — Виждала съм какви ужасни неща причинява алкохолът на хората — произнесе тя тихо.

— Твоят съпруг? — въпросът беше зададен тихо, но удари Лори като светкавица. Бракът ѝ не беше споменаван от онази злополучна вечер навън.

— Да — каза тя, срещайки настойчивия му поглед. После дълбоко въздъхна. Сега беше най-подходящият момент. — Ще ти разкажа за брака си. И след това не искам никога повече да говорим за него — накратко и без емоционални подробности тя му разказа за краткия си, но опустошителен брак с Пол. — След като той умря, аз си върнах моминското име. Ние никога не сме си принадлежали истински един на друг, така че би било лицемерие от моя страна да продължа да нося името му.

Тя бавно вдигна очи към него. Той я наблюдаваше отблизо, запечатвайки всяка промяна върху лицето ѝ. Очите му се спряха за миг върху устните ѝ и Лори имаше усещането, че отново изживява целувката. След това очите му се преместиха върху момиченцето.

— Дженифър — той леко удари масата, за да привлече вниманието ѝ. Разтвори ръце, а тя скочи от стола и заобиколи масата, за да се гушне в него.

Дрейк остави бирата, която притеснената сервитьорка вече бе донесла. Той беше прегърнал плътно Дженифър, заровил лице в гъстите ѝ къдрици. Лори извърна очи встрани и две сълзи застрашително погъделичкаха ъгълчетата на очите ѝ. Тя почти се чувстваше виновна, че, качвайки се на самолета с момиченцето, щеше да раздели двама души, които се обичаха с такава нежност и страст.

Тя се обърна към Дрейк, който гледаше в захлас детското ангелско личице.

— Можеш да ѝ пишеш. Това ще ѝ помогне да продължи да се чувства част от твоя живот. Аз ще използвам писмата като учебно помагало. Освен това ще си правим разходки до пощата.

— Окей — промърмори той, оправяйки белите три четвърти чорапки около тънките крачета на Дженифър.

— Разбира се, ние ще станем ревностни почитателки на „Гласът на сърцето“.

— О, Боже, спести й това — той изпъшка с усмивка.

Добре отмерен, механичен глас обяви техния полет. За един кратък миг, който обаче й се стори безкраен, погледите им се срещнаха през масата, докато Дженифър продължаваше весело да бърби. Накрая Лори прекъсна магията и се наведе да вземе голямата пътна чанта.

Те мълчаливо тръгнаха към изхода за самолета. Дрейк носеше Дженифър. Тя още не осъзнаваше факта, че съвсем скоро щеше да се раздели с човека, когото обичаше с цялото си детско обожание.

Дрейк извади бордните им карти и се обърна към Лори.

— Ако имаш нужда от нещо, обади ми се, по което и да е време. Ти не си просто учителка. Поверявам ти дъщеря си изцяло.

— Знам това и ще дам най-доброто от себе си. Можеш да бъдеш сигурен.

Пътниците и служителите по летището бяха разпознали Дрейк и шушукаха оживено. Някои жени се държаха детински глупаво, докато други едва се усмихваха, търсейки очите му. Лори усещаше болезнено всеки техен поглед, но Дрейк не им обръщаше внимание, явно отдавна бе свикнал.

Той клекна и извади пакетче с дъвки от джоба си. Дженифър се опитваше да го достигне, но той го отдалечаваше, докато тя не помоли с езика на знаците. Той я прегърна силно за миг, след което изписа „ОБИЧАМ ТЕ“.

— Мислиш ли, че разбира? — попита той Лори с надежда.

— Тя не осъзнава, че се разделяте за продължително време. Но разбира любовта така, както я разбира всяко друго дете.

Отговорът й изглежда го успокои и той кимна разсеяно. Очите му бяха заети да изучават тълпата, която чакаше да се качи на самолета. Но той не виждаше пътниците повече от Лори, която също се преструваше, че ги наблюдава съсредоточено. След миг очите му се върнаха на нея.

— Лори — каза той нерешително. Докосна ръката й, която стискаше бордните карти. Зелените очи я накараха да пребледнее. Те я изпращаха към... какво? Тя беше повлечена от безкрайни дълбини, тя потъваше.

Не ме гледай така, след като все още обичаш жена си, искаше да изкрещи тя. Когато той се опита да я прегърне, Лори отстъпи бързо назад и хвана Дженифър за ръката.

— По-добре да побързаме. Довиждане, Дрейк — преди да успее да я спре, тя мина през вратата, показвайки бордните карти на стюардесата.

Дженифър последва Лори след едно прощално махване към Дрейк. Тя не подозираше, че щяха да минат месеци преди да го види отново. Лори не се обърна.

Вървеше с треперещи крака по коридора към вратата на самолета. Ето го и салонът за първа класа. Тя внимателно показва на Дженифър как да закопчее колана си, тъй като за първи път се качваше на самолет и можеше да се смути от тази необичайна за нея процедура. Стюардесите веднага се влюбиха в малкото момиченце. Една от тях добре си служеше с езика на глухите и скоро вече разговаряше с Дженифър.

Когато самолетът се понесе по пистата, Лори се обърна към изхода и видя през стъклената врата силуета на мъж. Никой друг не можеше да има такава осанка, освен Дрейк.

Тя сдържа сълзите си, които можеха само да разстроят Дженифър. Гърлото ѝ се беше свило от емоции и тя не беше сигурна, че ще издържи раздиращата болка в гърдите.

Трябва да се преборя с това, си заповяда тя. Не бива да го обичам. Аз работя за него и това е всичко. Той все още е влюбен в жена си. Той е актьор. Звезда. Свикнал е всяко негово увлечение да се ръководи от физическо привличане, а не от емоционална потребност. Аз не го искам в живота си.

Но дори когато самолетът се извиси над облаците и пое на югозапад, тя все още не беше убедена.

— Не можех да повярвам, че най-после ще имам съседни. Когато госпожа Труит, жената, която изчисти къщата, ми каза, че вие и момиченцето пристигате, се развълнувах. Мога ли с нещо да ви помогна?

Лори се усмихна на пълната жена, кацнала на един кухненски стол. Бети Гроувз живееше в съседната къща.

— Не, благодаря. Ако сама не си наредя нещата, няма да знам къде са. Освен това аз почти свърших.

Лори подреждаше готварските книги, които си беше донесла от Ню Йорк. Тя и Дженифър бяха от един ден в новия им дом и още се ориентираха кое къде е.

Това, което Дрейк беше описал като „нищо луксозно“, беше направо чудесно! Докато тя и Дженифър се возеха в новата кола към двуетажната дървена къща, швейцарски тип, Лори се учуди, че някой може да притежава такава къща и да не иска да живее в нея постоянно.

На долния етаж имаше голяма всекидневна, едната стена на която беше остъклена и гледаше към планините, а срещу нея в дъното беше вградена каменна камина. До всекидневната се намираше малка стаичка, за която Дрейк беше предложил да бъде учебна стая. И сега, когато Лори я видя, се съгласи, че това ще бъде най-удобно. Нишата с масата за хранене се намираше в единия край на всекидневната и беше свързана с приветлива, модерна кухня, където също имаше място за хранене.

На горния етаж се намираше голяма спалня, обзаведена с голямо легло и луксозна, просторна баня. Имаше още една по-малка спалня, също с баня.

— Ще се чувстваме чудесно във всички тези стаи, нали, Дженифър? — попита Лори, докато разопаковаше багажа на Дженифър в по-малката стая. Тя се настани в по-голямата. — Няма смисъл да живеем като спартанци, след като имаме на разположение толкова много помещения — си каза Лори, докато Дженифър разглеждаше техния нов дом с нямо учудване. Досега бе живяла само в пансиона на училището. Сигурно това ѝ изглежда като палат, помисли Лори.

Всичко бе протекло като по часовник. Тя и Дженифър слязоха от самолета и бяха посрещнати от един мил човек на средна възраст, който им докара колата, поръчана по телефона от Дрейк.

— Ако искате друга кола, господин Райвингтън ви дава картбланш да избирате — Лори погледна новия модел сребрист „Мерцедес“, който би удовлетворил всеки вкус, и се засмя весело.

— Мисля, че тази кола ще бъде напълно подходяща.

Представителят на фирмата ѝ помогна да натовари багажа в багажника на колата и я упъти как да стигне до Уйспърс. Градчето се

намираше на около час път северозападно от Албукерк.

Когато пристигнаха пред къщата, тя беше готова и ги очакваше.

Легнаха си рано, след като изядоха по една купичка супа и солени бисквитки със сирене и разопаковаха само онова, което щеше да им трябва за през нощта.

На сутринта Лори се събуди от чуруликането на птиците и изтича в стаята на Дженифър, убедена, че тя ще бъде очарована от новия си дом. Пейзажът се различаваше напълно от този на Манхатън, с който беше свикнала Дженифър. Момиченцето гледаше със светнали очи, замаяна от толкова светлина и простор.

Закусиха обилно бекон с яйца, които Лори намери в добре заредения хладилник, минути след това детето вече бе навън.

Малко по-късно пристигна Бети с двете си деца. Тя беше лъчезарна и бърлива, и не можеше да скрие жадното си любопитство.

— От три години живея тук и не знаех на кого е тази къща. Никой никога не е идвал. Представяте ли си как се почувствах като разбрах, че доктор Глен Хамбрик — това разбира се не е истинското му име... Как се казваше той всъщност?

— Дрейк Слоун е артистичният му псевдоним. Райвингтън е действителното му име — отговори Лори с любезна усмивка.

Бети беше смаяна.

— Да! О, почти щях да умра, когато госпожа Труит ми каза това! Бях толкова развълнувана, когато разбрах, че ще имам съсед с дете. След това научих, че съседът ми ще бъде Глен Хам... — искам да кажа Дрейк Слоун! Джим никога повече няма да ме остави сама вкъщи! — засмя се тя.

Изглежда Бети завършваше всяко изречение с удивителна. Тя вече успя да разкаже на Лори, че мъжът ѝ работи в мините между Уйспърс и Санта Фе. Той се прибираще само за уикендите и тя често се чувстваше самотна и жадуваше за компания.

Двете деца на Бети бяха приказливи като майка си. С черните си коси и кафяви очи те бяха малки нейни копия. Сам беше петгодишен, а Сали — на възрастта на Дженифър. Децата веднага взеха Дженифър под крилото си и вече си играеха горе в стаята. Сали се влюби в нейните руси къдрици и ги милваше и галеше, като че ли това беше любимата ѝ кукла.

— Не искам да те разочаровам, Бети, но Дрейк е все още в Ню Йорк. Той няма да живее с нас.

— О, да, знам. Но той със сигурност ще идва да ви вижда! Можеш ли да ми вземеш автограф от него? Ще умра да го имам!

— Мисля, че ще мога да ви запозная, когато той дойде. Стига да искаш — предложи Лори услужливо.

— Да искам! — Бети избухна в смях, като видя дяволитата усмивка на Лори.

— Малкото момиченце е много мило, нали? — продължи Бети, след като спряха да се смеят. — Толкова е мъчително, че не чува. Не знаех отначало! А ти си учителката ѝ. Точно като онази лейди в „Работникът чудо“! Ти си страхотна дете знаеш този език на глухите и всички други неща.

— Сестра ми е глуха, така че аз научих този език още преди да науча английски.

— Има ли разлика?

— О, в известен смисъл — отговори Лори търпеливо. — Защо ти и децата не научите езика на глухите? Можете да идвате всеки следобед, аз ще ви обучавам.

— Наистина ли? Това ще бъде страхотно! Тогава децата ще могат да си говорят, искам да кажа...

— Да си говорят, е точната дума — подкрепи я Лори.

— Окей, да говорят с Дженифър също.

— Децата ти спят ли следобед?

— Че как иначе!

Лори се засмя.

— Какво ще кажеш да се занимаваме всеки ден след следобедния им сън?

— Страхотно, Лори! Благодаря ти — Бети скочи от табуретката и грабна една от готварските книги.

— Бас лоя, че не ядеш нито една от тези богати храни. Толкова си фина! Бих искала да съм дребна и апетитна като теб. Ти си късметлийка. Като родиш сигурно ще отслабнеш, вместо да дебелееш като мен. Мислиш ли, че кожата ти прави стрии? Лекарят ми каза, че моята прави. Направо полудях, когато ми се случи. Ти сигурно никога не си имала. И по гърдите също. Един приятел каза, че на фигурата ми добре би се отразило, ако бюстът ми малко наедрее. И това стана

докато кърмех децата. След това — край! — тя направи изразителен жест с ръце. — Увиснаха! Мислиш ли, че твоята фигура ще се развали като родиш?

Лори беше очарована от бързото дърдорене на Бети и от начина ѝ да скача от тема на тема и я слушаше с интерес. Когато обаче схвана смисъла на въпроса ѝ, тя се изчерви.

— Не мисля, че някога ще имам дете.

— Така ли? Не мога да си представя да нямам деца! Дрейк не иска ли?

— Какво? — възкликна Лори и изпусна книгата, която слагаше на полицата над печката.

— Той вероятно не иска повече деца, защото Дженифър се е родила глуха — продължи съчувствено Бети. — Мисля, че не можеш да го упрекваш. Може би ако поговориш с него, той би се съгласил да има още деца.

— Бети — Лори пое въздух, преглътна и намери гласа си. — Аз съм... ние... Дрейк и аз не сме... любовници. Аз съм учителка на Дженифър и това е всичко.

— Сериозно! — кръглите очи на Бети се уголемиха още повече. — Съжалявам, Лори. Аз пак си отворих голямата уста. Помислих си, че вие двамата сте... е, ти знаеш. Имах предвид, че всички го правят в днешно време. Нямах нищо лошо предвид. Честно.

Бети изглеждаше толкова объркана, че на Лори ѝ стана жал.

— Всичко е наред, Бети. Сигурно на много хора ще им бъде странно, че Дрейк ни изпрати да живеем тук.

— Не би било толкова странно, ако ти приличаше повече на Мери Попинз, а не толкова на Ан-Маргарет.

Лори се засмя с глас, но веднага си спомни деня, в който срещна за първи път Дрейк. Това беше мъчителен спомен, който караше сърцето ѝ да се свива от болка и смехът ѝ заглъхна бързо. Щеше ли някога да престане да усеща липсата му? Едва вчера го беше видяла за последен път, а ѝ се струваше, че е минала цяла вечност. Тя въздъхна с облекчение, когато Бети се прехвърли на друга тема.

Дните се заредиха еднообразни и скучни. Сутрин Лори и Дженифър прекарваха по няколко часа в класната стая — упорито и търпеливо малкото момиченце се опитваше да проумее онова, което останалите знаеха по рождение. Лори беше доволна, че детето

наистина се оказа слънчево, както тя го бе преценила в началото. Всеки следващ ден откриваше нови хоризонти пред Дженифър и тя си мислеше, че нейната учителка е най-прекрасният човек на света след Дрейк.

Непрекъснато питаше за баща си и не пропускаше нито един епизод от сапунената опера. Когато образът му се появи на екрана, тя изкрещяваше: „Оуи, Оуи“ и въодушевено сочеше Дрейк, изписвайки едновременно с това името му във въздуха. Лори ѝ беше обяснила значението на „ТАТКО“ и тя свързваше двете неща. Когато научи думичката „МАЙКА“, детето попита Лори дали тя е нейната майка. Лори се опита да ѝ обясни смисъла на думата „СМЪРТ“, давайки ѝ за пример двата ѝ щуреца: единият беше жив, другият мъртъв, но не беше сигурна дали тя разбра, че майка ѝ е мъртва. Може би трябваше да поиска от Дрейк снимка на Сюзън...

Те се разхождаха по отсрещните хълмове, набраздени от чисти, игриви поточета. Лори обясняваше на Дженифър знаците за всяко нещо. Обикновено детето веднага запомняше знака и свързаната с него дума.

Често ги придружаваха Бети и децата ѝ. Това бяха щастливи мигове, изпълнени със смях, а децата превръщаха всичко в игра. Скоро те контактуваха с Дженифър уверено и освободено от всякакви задръжки.

— Погледни, Дженифър — извика един ден Лори, отваряйки пощенската кутия. Те се бяха спуснали надолу по хълма до бакалницата в града, за да напазаруват. — Вътре има писмо. Чудя се за кого ли е? — както винаги, Лори придружи думите с жестове.

— Джен-фа — произнесе детето по своя очарователен начин. Тя посочи себе си, широко усмихната.

Посочи името си, написано на машина с главни букви, след това посочи името в горния ляв ъгъл. „ДРЕЙК“, изписа тя със смях.

Той ѝ пишеше съвсем редовно, по няколко пъти седмично. Посланията му бяха кратки, но пълни с обич, той повтаряше колко му липсва.

Беше им звънял по телефона два пъти и всеки път, когато чуеше гласа му, сърцето на Лори спираше да бие за миг, след което се разтуптяваше още по-бързо. Разговорите бяха делови — той се интересуваше за Дженифър, за къщата, за удобствата им. Уверяваше я,

че може да поиска всичко, от което има нужда и приключваше без никаква лирична нотка. Дори и да си спомняше за онази целувка, в което Лори се съмняваше, той не го показваше.

Съвпадение ли беше, че всеки път, когато той се обаждаше, Лори не можеше да заспи през нощта? Как успяваше звукът на гласа му да наруши равновесието ѝ, да преобърне мислите ѝ? Нима бе станала толкова лекомислена? А в края на деня, отпусната в широкото легло сама, тялото ѝ се чувстваше неудобно и неудовлетворено. То крещеше за...

Не! Тя отказваше да допусне тези мисли, гонеше ги. Но можеше ли да не приеме очевидното?

Тялото ѝ крещеше за Дрейк.

Бе придобила навика да спи гола. Често, след като Пол я оставеше в леглото и се връщаше към пианото, тя лениво се отпускате, без да има сили отново да навлече захвърлената на пода нощница.

Никога не беше усещала навика си да спи гола така осезателно, както напоследък. Сега, когато лежеше в хладните чаршафи, въображението ѝ рисуваше картини с Дрейк. Дали би я харесал така? Как ли би се чувствала под онези силни, чувствителни ръце? Щяха ли те да открият скритата влага, която едновременно я възбуждаше и плашеше с присъствието си? Щяха ли да облекчат напрегнатите ѝ гърди, болезнени от неудовлетвореното желание?

Тя се мяташе неспокойно, докато фантазиите ѝ се превръщаха в сънища. А чрез сънищата ѝ добиваха реалност.

— Здравсти. Кво правите? — попита Бети, подавайки глава през вратата след задължителното почукване.

— Току-що получихме писмо от Дрейк — отвърна Лори.

— Ооо — изръмжа Бети. — Може ли да го пипна?

— Ти си луда — засмя се Лори и се зае да изважда продуктите от сака, докато Дженифър продължаваше да бърбори на писмото, като че ли говореше с Дрейк.

Бети се отпусна на една от кухненските табуретки, която се беше превърнала в нейно постоянно място. Тъй като съпругът на Бети отсъстваше дълго, младите жени прекарваха доста време заедно. Лори

се радваше на породилото се между тях приятелство, въпреки че бяха напълно различни.

— Ей — каза Бети като отвори едно пакетче с бисквити и пъхна една в устата си, — следобед ще вода децата на „Спящата красавица“. Дисни, нали знаеш? Искате ли и вие с Дженифър да дойдете?

— Разбира се. Звучи съблазнително.

За миг Бети се замисли върху думите ѝ.

— Не знаех дали глухите деца ходят на кино.

— Разбира се, че ходят — отвърна Лори. — Ние гледаме „Улица Сезам“ и тя се учи от него. Тя не чува звука, но във филма има още и светлина, цветове, движение. Ще ѝ хареса.

Дженифър наистина хареса филма. Тя се въртеше възбудено, сочеше екрана и се обръщаше към Лори с питащи очи.

Денят беше дълъг и Лори се чувстваше уморена, филмът запълни по-голямата част от следобеда, но тя и Бети не се отказаха от разходка. Джим Гроувз щеше да остане в планините този уикенд, така че Бети не бързаше да се прибере в къщи и да остане сама с децата.

Те се разхождаха по стръмните, живописни улички на Уйспърс в компанията на трите деца. Влизаха в малки магазинчета, разглеждаха сувенири. Дженифър очароваше всекиго, когото срещнеха. За този един месец, през който живееха в малкото градче, те се бяха сприятелили с мнозина от местните жители. Хубавата червенокоса жена и русото къдрокосо момиченце, неизменно с нея, правеха впечатление.

След вечерята с хамбургери и млечен шейк, те се отправиха нагоре по хълма, към къщи. Две уморени жени и три весели деца.

Изкъпа Дженифър и я пъхна в малкото ѝ легло само за няколко минути. И почувства, че и тя се нуждае от една дълга и гореща баня.

Имаше нещо чувствено и греховно, което привличаше в огромната, луксозна баня. Подът и стените бяха покрити със снежнобели плочки, а в контраст на тях ваната беше от черен мрамор. Мивката и душът бяха от същия материал, а вратата към душа беше от прозрачно стъкло, не матово, както беше свикнала Лори. Чувстваше се като грешница всеки път, когато си взимаше душ, оглеждайки се в огледалата на отсрещната стена.

Потъгна в меката бяла пяна и отново се учуди на големите размери на ваната. Беше поне три фута дълбока и седем дълга.

Протегна се в цял ръст и се отпусна в успокояващата топлина. Опитва се да не мисли.

След като приключи с ваната, набързо изми косата си и я уви в кърпа като тюрбан. Изведнъж реши, че е гладна, уви небрежно една голяма хавлиена кърпа около тялото си, пъхна края ѝ отпред на гърдите си и се спусна на долния етаж, като внимаваше да не пали лампите.

В кухнята извади няколко от бисквитките, които бяха изпекли сутринта с Дженифър, сипа си чаша мляко и излезе към всекидневната.

Никога не разбра какво я накара да погледне към люлеещия се стол. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя едва не изкрещя. Стресната, тя така се олюля, че разля млякото, а хавлиената кърпа се разхлаби и се плъзна надолу.

— Трябва да внимаваш повече, ако искаш да имаш тайни от мен — каза Дрейк с дрезгав глас.

ГЛАВА ПЕТА

Лори искаше да повярва, че биещото ѝ сърце и треперещата слабост, която обхвана крайниците ѝ, са предизвикани от уплахата. Но стресът беше само едната причина. Другата, много по-силна, бе присъствието на Дрейк Райвингтън.

Той седеше спокойно в люлеещия се стол с протегнати напред крака. Каубойска шапка покриваше веждите му, но очите му пробуждаха тъмнината и блестяха с див вътрешен пламък. Той стана от стола бавно и лениво.

Беше облечен с джинси и дънково яке. Нетрадиционен, както винаги, той не приличаше на другите мъже, които се движеха по „Пето авеню“, облечени в най-новите модели, извадени направо от Сакс. Тези на Дрейк бяха избелели и протрити и той изглеждаше като изгубен в тях.

Той се плъзна напред, подобно на дебнеща пантера, и спря на няколко инча пред нея. Близостта му я побъркваше. Лори неволно пое дълбоко дъх. Застинала в смущение и нерешителност, тя не знаеше какво да прави. В едната си ръка държеше чинийката с бисквити, а в другата чашата с мляко. Страхуваше се, че ако направи и една крачка към масата, за да ги остави, кърпата ще падне съвсем.

Дрейк усети притеснението ѝ и трапчинката на бузата му трепна закачливо, когато той бутна шапката назад с палец.

— И какво да правя сега, мадам? — попита той напевно. — Ако взема бисквитите, без съмнение ще разлееш млякото, бързайки да сграбчиш кърпата. Ако взема пък млякото, ти ще разсипеш бисквитите, а това ще бъде такава загуба! Миришат на домашно изпечени — той се наведе и вдъхна аромата им. Главата му почти докосваше нейната. От него се носеше дъх на одеколон, много по-силен от този на бисквитите и още по-омайващ.

Той вдигна бавно глава и направи крачка към нея.

— От друга страна, мога да взема кърпата и да реша всички проблеми — продължи той с пресипнал глас.

Дъхът ѝ спря, когато ръката му се протегна към пазвата ѝ. Той докосна с показалец горната част на гърдите ѝ.

— Знаеш ли — гласът му премина почти в шепот — че имаш пет лунички точно тук? — той посочи петънцето и го погали леко с пръст. — Това е необикновено. Червенокосите обикновено имат лунички навсякъде. А ти имаш само пет. И то на такова хубаво място!

Той я покоряваше с всяка дума и тя се чувстваше безволева и слаба. Свежият му дъх лъхна лицето ѝ и ѝ напомни съживяващ повеи на ветреца. Тя искаше да го поеме с цялото си тяло. Търсещите му пръсти намериха пътя под кърпата. Когато ги усети да притискат нежно меките извивки на плътта ѝ, пламъците на желанието, което се прокрадваше в нея, се разгоряха с двойна сила. Гневът измести страстта.

Тя отстъпи рязко назад и просъска.

— Изплаши ме до смърт! Защо не ми каза, че си тук?

— Опитах се, но ти беше в банята. Или може би предпочиташ да бях нахлул вътре, за да ти кажа, че съм пристигнал? Тогава нямаше да имаш и кърпа — присмя ѝ се той, докато очите му я огледаха безцеремонно. — Не подозирах, че се разхождаш из къщата по този начин. Струва ми се, че хубаво момиче като теб би трябвало да си наметне някаква роба или нещо по-скромно като излезе от банята.

Тя пропусна иронията му и се хвана за първите му думи.

— К-как разбра, че се къпя?

Той повдигна едната си вежда.

— И как мислиш, че съм разбрал? — попита той с блясък в очите. Тя се изчерви до коренчетата на косата. — Чух плискането на водата — каза той просто.

Предчувстваше вече нейната реакция. Тя тропна гневно с крак и той се разсмя на безсилието ѝ. Кърпата се плъзна меко надолу, откривайки щедро нежните ѝ гърди и спря на ханша.

— Ще спреш ли най-последно да се смееш! Вземи тези неща от ръцете ми! Студено ми е.

— Нищо чудно. Като се разхождаш гола — продължи да се присмива той, но я освободи от бисквитите и млякото. Тя бързо сграбчи кърпата и я стисна здраво в юмрук, със силното желание да му запрати един в хилещата се уста.

— Ако ме извините, господин Райвингтън, ще се върна след малко и бих искала да разбера какво, по дяволите, правите тук.

— По-добре се дръж прилично — предупреди я той. — Трябва да се изкачиш по стълбите. А кърпата не прикрива всичко, което би трябвало. Мога да бъда джентълмен и да се извърна, но мога да застана на долното ст...

— Ще ме извините ли, господин Райвингтън, докато си придам по-представителен вид, за да се срещна с моя работодател? — попита тя с подигравателен тон.

— Разбира се, госпожо Париш. Ще бъда в кухнята. Там ще чакам.

— Няма да се бавя — без да чака да види дали той ще я наблюдава или не, не й пукаше от това, тя изтича нагоре по стълбите и се втурна в стаята си.

Пръстите ѝ трепереха, докато си обуваше джинси и бархетна риза. В планината нощите ставаха хладни.

Какво правеше той тук? Защо не я беше предупредил, че пристига? Тя свали кърпата от косата си и я изтри. Косите ѝ се виеха на тънки, мокри масурчета, покриваха раменете и ѝ придаваха закачлив вид. Нямахме време да я суши. Искаше да види Дрейк, но само за да разбере защо е дошъл, убеждаваше се тя.

Чувстваше краката си несигурни, докато слизаше по стълбите. Когато влезе в кухнята, той стоеше до печката и си пържеше яйца. Прясно кафе бълбукаше във филтър машината, а в тостера се печеха две филийки. Якето и шапката му висяха на закачалка до задната врата.

— Умирам от глад. Така и не хапнах в самолета, а не спрях никъде, идвайки насам. Искаш ли нещо?

— Да. Искам да знам какво правиш тук.

Той изсипа рохките яйца в чинията. Сложи ръце на кръста си, загледан в нея мълчаливо няколко секунди и отиде във всекидневната. Лори го последва разгневена и озадачена.

Той приближи входната врата, отвори я и излезе навън. Погледна над вратата.

— Четиристотин и три. Точно така. Това е моят дом — влезе обратно и затвори, без да обръща внимание на войнствения ѝ поглед, докато се връщаше в кухнята.

— Много забавно — просъска тя, без да изостава.

— И аз така мисля — подхвърли той през рамо, докато отваряше вратата на хладилника. — Имаме ли някакво сирене?

— Ние? — попита Лори, подчертавайки думата.

— Добре. Имате ли някакво сирене, госпожо Париш?

Тя не издържа подигравателния поглед, който той ѝ отпрати над хладилника.

— В най-долното отделение — промърмори, поглеждайки босите си крака. Забравила ли беше да обуе нещо?

— Как е ягодовият конфитюр?

Тя беше напълно объркана.

— Какво? — гласът ѝ звучеше нетърпеливо.

— Ние, пардон, вие имате гроздов, кайсиев и ягодов конфитюр. Препоръчвате ли ми ягодовия?

Това преля чашата на търпението ѝ.

— Ще спреш ли най-после да дрънкаш безсмислено и да пълниш проклетата си чиния с храна? Няма ли да седнеш да поговорим?

Тя тропна гневно с крак и скръсти ръце на гърдите си. Тогава усети, че не си беше облякла и бельо.

— Окей, окей — каза той примирено, оставяйки чинията върху масата. — Ти никога не си печелила мис Търпение, нали? — наля си чаша кафе и я попита дали иска с вдигане на веждата си. Тя поклати отрицателно глава.

Когато той седна и нападна унищожително храната, без никакво намерение да започва разговор, тя се бухна с трясък на стола срещу него. Той даже не я погледна. Е, добре, помисли тя, проклетата да съм, ако го попитам още нещо!

Когато в чинията не остана и троха, той избърса устата си с книжна салфетка и отпи с удоволствие от изстиналото кафе.

— Доволни ли сте от къщата?

Тя не очакваше разговора да започне с обсъждане на къщата.

— Да — каза тя кратко. При вида на заплашително вдигнатите му вежди, омекна малко. Все пак той ѝ беше работодател. — Къщата е повече от добра. Хубава е и ти го знаеш. Уйспърс е чудесно място за Дженифър. Тя научава много и хората наоколо са мили и спокойни.

— Как е тя, Лори? — всичките му подигравки и шутовщини спряха. Той стана сериозен. Лори потисна гъделичкащото усещане в стомаха си, което предизвика неговото произнасяне на името ѝ. Със

същото усилие се опита да не гледа мустаците му. Те играеха значителна роля в мечтите ѝ.

Тя отклони поглед и отговори замислено.

— Чувства се прекрасно, Дрейк. Наистина. Тя е интелигентна и умна. Уроците ѝ вървят по-добре, отколкото изобщо очаквах. Думите идват бавно, но идват. Речниковият ѝ запас от знаци и командването им се учетвори, откакто напуснахме Ню Йорк — тя се усмихна и додаде. — Как си ти?

Той отговори на езика на глухите, че ходи три пъти седмично на уроци и учи толкова, колкото може един тридесет и пет годишен мъж.

Тя се засмя.

— Много добре. Сега можете да беседвате с Дженифър за каквото и да е.

— Липсва ли ти Ню Йорк? — попита той.

— Не — отговори тя бавно, а помисли — Липсваш ми ти. Като видя скептичния му израз, побърза да добави. — Имаме много добра съседка, която, между другото, е твоя почитателка и сигурно ще нападне къщата, щом разбере, че си тук. Има две деца, които играят с Дженифър.

Той изглеждаше учуден.

— Те, искам да кажа дали те... — той търсеше думите, но Лори го улесни.

— Дали се отнасят с нея като с инвалид? Не, Дрейк — увери го тя. — Те се отнасят с нея, както биха се отнасяли с всяко друго дете. Те имат своите моменти на кавги и на сдобрявания, подобно на всички други деца. Бети и децата учат знаковия език и вече говорят с Дженифър много добре.

— По-добре е, отколкото очаквах — каза той и поклати глава, отпивайки от кафето. Беше почти тъжно да го гледа човек такъв отпуснат. Тя потисна силния си импулс да се пресегне и да докосне сребристокафявата коса, разрошена от каубойската шапка. Бръчките около очите му изглеждаха по-дълбоки, като че ли не беше спал добре. Дали Дженифър му липсваше толкова много? Или идването в Уйспърс му напомняше за времето, прекарано със Съюзън? Болката от тази мисъл беше непоносима. Лори се уплаши, че лицето ѝ отразява чувствата ѝ и бързо си наложи маска.

— Колко време ще останеш в Уйспърс? — попита тя.

Той вдигна глава и я погледна, преди да стане, за да си налее още кафе.

— Още не знам — отговори той.

Тя го погледна учудено. Какво искаше да каже с това „Още не знам“?

— Не разбирам — каза тя.

Той отпи глътка и се обърна към нея.

— Имам жестоко главоболие. Ще бъдеш ли така добра да ме разтриеш?

Тази бърза промяна съвсем я извади от контрол. Тя кимна инстинктивно и заобиколи до стола, на който той седеше. Внимателно сложи ръцете си на раменете му, близо до врата и леко ги плъзна по напрегнатите мускули под памучната риза.

— О, благодаря. Така е чудесно — той отпи още една жадна глътка. Когато започна да говори, гласът му звучеше уморено. — Писна ми този безкраен сериал. Уморен съм. За седем години преживях четири брака, невероятно много любовни истории и автомобилна катастрофа, в която си загубих паметта. Почти се ожених за отдавна изчезналата ми сестра, преди да разберем роднинството си. Загубих сина си от левкемия и ми отнеха лекарската правоспособност, защото една богаташка дъщеря ме обвини, че съм ѝ направил аборт на копелето, което било мое. Повръща ми се от доктор Хамбрик. Седем години снимки стигат.

— Искаш да кажеш, че напускаш? — попита тя втрещено и спря да го масажира.

— Не съвсем. Моля те, не спирай — щом пръстите ѝ заработиха отново, той продължи. — Казах на Мърей, че искам да се махна за малко и да си събера мислите. През цялото това време съм почивал по няколко дни, така че имам право на няколко седмици. Тази сряда заснехме епизод, в който доктор Хамбрик е ударен по главата от нападател, докато се разхожда с приятелката си в „Сентръл парк“. Той е в дълбока кома. Тя беше изнасилена и сега за известно време цялото внимание ще бъде към нея. Без съмнение, тя ще се влюби лудо в нов лекар — отбеляза той с безкрайно отвращение. — Бинтоваха ми главата, сложиха ме на болнично легло и заснеха няколко минути, докато лежах без да се движа. Всеки път, когато им потръбва д-р

Хамбрик, ще пускат тази лента. А през това време аз ще съм тук с Дженифър и ще се наслаждавам на есента в Ню Мексико.

— Можеш ли да постъпиш така? — Лори нямаше никаква представа от силата на телевизионната мрежа и мислеше, че Дрейк прави рискован скок и кариерата му е застрашена.

Той само вдигна рамене. Отпусна глава назад върху нежната извивка на гърдите ѝ. Пръстите ѝ се преместиха от челюстта върху слепоочията му и продължиха да ги масажират ритмично. Отстрани някой би предположил, че тя държи главата му срещу своята.

— За малко — отговори той на въпроса ѝ. — Аз търпеливо позволих на този сериал да продължи няколко години. И сега мога да дърпам конците. Освен това всички знаят колко темпераментни сме актьорите — той се пошегува, но думите му удариха Лори като плесница през лицето. Да, знам, помисли тя.

— Къде смяташ да отседнеш? — опита се тя да смени темата.

Той се засмя и обърна глава към нея. Движение, което накара дъха ѝ да спре. Осъзнаваше ли той срещу какво се движи?

— Къде да отида? Моята стая е голямата на горния етаж. Онази с огромното легло и огледалата върху вградения гардероб.

Лори отскочи от него, като че ли я бе ударил. Спокойното ѝ настроение отпреди няколко минути беше напълно изчезнало.

— Не искаш да кажеш, че ще останеш тук!

— Напълно съм сигурен, без да съм проверявал в мотел „Маунтин Вю“, госпожо Париш — каза той саркастично. — Разбира се, че ще остана тук.

— Но това е невъзможно. Поне докато и аз съм тук. Ние ще сме... — тя нервно облиза устни и склочи ръце. — Не може и това е всичко — думите ѝ прозвучаха по детски, дори и за нея.

— Може би искаше да кажеш, че ще живеем заедно? — той едва сдържаше смеха си. — Да, предполагам, че ще трябва. В буквалния смисъл.

— Това е невъзможно! — изкрещя тя.

— Защо? — попита той невинно. След което сви очи подозрително. — Госпожо Париш, учуден съм. Вие не си помислихте нищо неприлично, нали? Няма да се възползвате от мен, нали? Да не искате да ме компрометирате?

— Не. Няма такава опасност — възкликна тя студено. — Не и аз. Но има опасност да бъдете заключен в лудница, ако мислите, че ще живея с вас под един покрив. Ако вие останете, аз ще напусна.

— Не. Вие няма да се махнете — каза той уверено, като стана и раздвижи раменете си, които тя току-що беше масажирала. — Дженифър има нужда от вас и вие я обичате толкова много, че не можете да я оставите. Между другото, искам да я видя. Тя в малката стая горе ли е?

С присъщата си арогантност той елиминира аргументите ѝ, като че ли те не значеха нищо за него и спокойно излезе от кухнята, оставяйки я бясна от натрупаната ярост.

Разбира се, че беше прав. Тя нямаше да остави Дженифър, точно когато беше спечелила пълното доверие и привързаност на детето. Ако напуснеше сега, Дженифър можеше да изживее непоправим психологически стрес. За нейното развитие и образование беше решаващо Лори да остане и нещата да продължат без промяна, каквито са били досега.

Но тя не можеше да живее тук с Дрейк! Тя не можеше да съжителства с който и да било мъж и да остане равнодушна. А да живее под един покрив с Дрейк, който я разтопяваше само с едно докосване, един поглед, беше немислимо. Провокиращото му нахалство щеше да я държи постоянно нащрек. На какви ли мазохистични терзания се подлагаше сама, ако остане?

Но тя щеше да остане. Знаеше го през цялото време, и той също. Единствената ѝ надежда беше, че той скоро ще се умори от тихия живот в Уйспърс и ще закопнее да се върне в Ню Йорк. Дотогава щеше да седи по-далеч от него, доколкото това беше възможно. Със сигурност нямаше да остане задълго. Може би седмица? Или две?

Тя бавно се качи по стълбите и влезе в стаята на Дженифър, осветена само от луната. Дрейк седеше на леглото, а Дженифър се беше сгушила в прегръдката му. Той я потупваше нежно по гърба. Лори се оттегли и отиде в спалнята, която сега щеше да бъде на Дрейк. Тя започна да събира нещата си, за да ги прехвърли долу.

— Какво правиш? — дълбокият му глас я стресна.

Тя се обърна и го видя, подпрян на вратата.

— Заспа ли отново? — опита се тя да избегне очите и въпроса му.

— Да — каза той. — Дори не съм сигурен дали изобщо се събуди. Но вече знае, че съм тук.

Лори кимна и се обърна да събере дрехите, които беше разпиляла по леглото.

— Какво правиш? — повтори той.

— Махам се от пътя ти — отговори тя. — Ако изчакаш до сутринта, ще опаковам всичко и ще го прехвърля долу. Сега взимам само...

— Това не е необходимо. Остави всичко, където е било — рече той рязко.

— Но аз казах...

— Аз ще спя долу. Няма смисъл да се местиш отново.

— Но това е твоята стая, Дрейк. Няма да се чувствам спокойно, след като другата е толкова малка.

— Аз ще се оправя. Освен това — той влезе в стаята, — харесва ми идеята да бъдеш в моята стая. Да спиш в моето легло — гласът му стана дрезгав, докато се приближаваше към нея. Движенията му издаваха намерение да легне в това легло. Кръвта на Лори пламна като разтопена лава, а краката едва я държаха, когато той прокара пръсти в косата ѝ, обхващайки главата ѝ с ръце.

— Косата ти е вече почти суха — прошепна той. — И мокра ми харесваше — той галеше бузите ѝ с устни. — Не си мисли, че тази широка риза скрива фигурата ти. Знам точно как изглеждат гърдите ти, след като ги видях покрити само с онази смешна мокра кърпа.

Устните му си играеха с нейните, настройваха ги, както се настройва инструмент преди концерт и се приготвяше да ги завладее напълно. Когато това стана, нейните бяха готови и посрещнаха неизличимия отпечатък, който той нанесе върху тях, а това изпепели душата ѝ.

Ръката му се плъзна надолу по гръбначния ѝ стълб. Направи кратка пауза и я разтри леко, след което се смъкна още по-надолу и я привлече към себе си. Контактът с тялото му не остави у нея и съмнение за силното му желание. Отговаряйки с естествена необходимост, Лори се притисна към него и го чу да изпуска въздишка от удоволствие.

Захвърляйки настрана всичките си скрупули, тя отговори на целувката му с неприкрита страст. Устните и езика ѝ бяха ненаситни.

Когато той вдигна глава, за да погали бузата ѝ със свободната си ръка, тя се повдигна на пръсти и очерта с върха на езика си горната му устна, точно под четката на мустаците.

— Лори — изстена той, преди да връхлети отново устата ѝ, търсейки всички скрити ъгълчета с ненаситния си език.

Той плъзна ръка надолу и погали ключицата ѝ с чувствените си пръсти. След това те продължиха надолу към първото копче на ризата ѝ. Откопча го опитно и погали горната извивка на гърдите ѝ, още по-силно изразена, както беше притисната от него. Пръстите му бяха топли и кадифени върху медения сатен на кожата ѝ. Второто копче се разкопча със същата лекота, както първото.

Лори прошепна името му, когато той зарови лице във вдлъбнатината на врата ѝ и покри гърдата ѝ с длан. Милваше я, притискаше и възбуждаше, докато тя затуптя от желание, което се разнесе до сърцевината на тялото ѝ.

Обхващайки двете ѝ гърди с ръце, той ги освободи от обвивката на ризата. Държеше ги като безценно съкровище.

— Обожавам тези лунички — прошепна той и сведе глава. Показа им много по-голяма почит, отколкото те заслужаваха. Целувките, с които я обсипа, замаяха главата ѝ. Тя разроши косата му с полудели пръсти и го привлече към себе си.

Гъделичкащите мустаци и страстно захващащите я устни я лишиха от способността да мисли — не искаше да излиза от обзелата я еуфория, искаше да потъва в нея, да опознае пълното щастие от любовта с Дрейк.

Сякаш прочел желанието ѝ, той приближи устни към зърната на гърдите ѝ, отчаяно очакващи влажния допир на езика му.

— Лори, позволи ми да опозная сладостта ти — шепнеше той. — Сега. Моля те. Имам нужда от ласката ти. Желая те...

Думите му пронизаха чувствения пашкул, в който той я беше омотал и попаднаха в съзнанието ѝ с точността на лазерен лъч.

Нужда. Желая. Да, той я желаше. Поведението му и стегнатата му прегръдка. Нима не беше очевидно? Защо тогава тя се колебаеше да се предаде напълно?

Признанието, че не иска емоционални ангажименти също не противоречеше на желанието му. Това, което той желаше не беше Лори Париш с нейните мисли, с чувствата, с надеждите ѝ; той искаше

тялото ѝ, другото не го интересуваше, не желаше да се натоварва с бремето на чужд живот. Той имаше нужда от успокояване на онази огромна мъжка сила, чийто зов за свобода беше неумолим. Ако му дадеше това, тази нужда щеше да бъде задоволена. И мислите му щяха да останат заключени.

Дрейк Райвингтън не я обичаше. Той още обичаше жена си. Последният път, когато беше говорил за Съюзън, личната болка от тази загуба късаше сърцето със силата си и разстройваше всеки, който се докоснеше до нея.

Колкото и да го искаше, тя не можеше да го има на тази цена. Но как да му откаже сега? Нейното желание беше толкова истинско и силно! Той я държеше — полугола и тръпнеща в ръцете си. Сръчните му пръсти откопчаваха и последните копчета на ризата ѝ. Никога нямаше да ѝ повярва, че внезапно е дошла на себе си, връхлетяна от чувство за вина. Единствената ѝ възможност беше да разиграе гняв. На това той щеше да повярва.

А тя наистина беше гневна. Мразеше се, че не можеше да го приеме на каквато и да е цена, когато тялото ѝ копнееше за него. Но веднъж вече беше минала по този път. Пол я беше използвал сексуално като балсам за болката си, за агонията си. А нейната болка? Кой щеше да успокои нейните страдания?

Никога повече.

— Дрейк, Дрейк — въздъхна тя и използва малкото останала ѝ сила, за да го отблъсне. — Не.

Очите му блестяха от страст и желание и му трябваше време, за да разбере, че тя отказва близостта им.

— Какво има? — попита той, все още шокиран от неочаквания ѝ отказ.

Тя закопча блузата си с несигурни и треперещи пръсти, отстъпи от него и се обърна с гръб.

— Не мога, не искам да спя с теб.

— О, не, за Бога — извика той и се опита отново да я прегърне.

Тя се изплъзна и вдигна ръце, което го спря.

— Не ме докосвай отново. Знам какво говоря — каза тя бързо.

Очите му изглеждаха като две зелени късчета лед. Той я разбра.

— И аз знам какво говоря — извика той. — Ти ме желаеш точно толкова, колкото и аз.

— Не. Не е вярно — отвърна тя разпалено.

— Тялото ти казва друго, Лори — подразни я той, овладявайки чувствата си. — Аз чувствам колко силно ме желаеш. Ръцете ми те накараха да тръпнеш от желание, а устата ми може много повече.

— Не...

— И аз искам да направя повече. Искам да направя всичко. Искам...

— Секс! — тя го прекъсна с възклицание и се надяваше то да охлади съблазнителния му език. — Възмущава ме твоята сигурност, че толкова тръпна да ти се отдам, след като ти съвсем ясно и категорично ми даде да разбера, че сексът е единственото, което искаш от една жена — тя пое дълбоко въздух няколко пъти.

— Казах, че не искам да се обвързвам емоционално. Но това не значи, че когато държа една хубава и желана жена в ръцете си, не бих правил любов с нея.

— Любов! — изкрещя тя. — Ти каза, че обичаш жена си...

— Остави жена ми на мира — изръмжа той.

Реакцията му беше толкова яростна, че тя отстъпи назад. Защо ѝ трябваше да разравя спомена за жена му? Защо я спомена изобщо? Тази мисъл я ядоса и тя вдигна брадичка отбранително.

— Не съм някоя от откачените ти почитателки — извика тя разпалено. — Ти си ми работодател и очаквам да се отнасяш към мен като такъв — надяваше се думите ѝ да прозвучат по-обвинително, отколкото се чувстваше тя самата. Дори в този му вид, с разрошена коса и раздърпани дрехи, тя изпитваше желание да се втурне към него и да го накара да я целуне отново. Но нямаше да му позволи да разбере това и стегна мускулите на лицето си.

— Добре — каза той. — Дори д-р Хамбрик не си позволява насилие, а Дрейк Райвингтън съвсем няма нужда от това — той се обърна и тръгна към вратата. Преди да излезе, я погледна отново и устните му се разтегнаха в иронична усмивка. — Не тържествувай. Ти ме желаеш и аз ще те имам. Всичко е въпрос на време.

И затвори вратата по-шумно, отколкото бе необходимо.

ГЛАВА ШЕСТА

Как смее да ми говори така — продължаваше да мисли Лори.

Надяваше се, че нощният сън ще потуши гнева ѝ към последните думи на Дрейк, но като се събуди откри, че яростта продължава да гори в сърцето ѝ. Беше я хванал неподготвена с пристигането си. Той беше очарователен, дяволски красив, мъжествен и свикнал жените да припадат по него.

Е, добре, скоро щеше да разбере, че Лори Париш не се поддава на чара му. Трябваше света да се обърне преди тя да легне в леглото с него.

Беше изпълнена с мрачна решимост, когато слезе долу и се запъти към кухнята. Един бърз поглед към стаята на Дженифър потвърди предчувствието ѝ, че момиченцето вече е будно и е в компанията на баща си.

Тя отвори плъзгащата се врата, която разделяше кухнята от нишата за хранене и влезе с престорено безгрижие в огряната от слънцето стая. Ароматът, който я посрещна беше твърде съблазнителен и приятен, за да събужда гняв и бунтарското ѝ настроение започна бавно да я напуска, подобно на въздух от спукан балон.

— Добро утро — каза Дрейк и го показва на езика на глухите. — Дженифър закусва овесени ядки, а аз пия кафе с препечени филийки. Ти какво искаш?

Господи, той е прекрасен, помисли Лори. Косата му блестеше със сребристи отблясъци на слънчевата светлина от прозореца. Ръкавите на спортната му риза бяха навити до лактите, а ризата свободно падаше върху дънките. Заплахата, която предната вечер бе съзряла върху лицето му, сега беше заменена от подкупваща усмивка, а това беше още по-обезоръжаващо.

— Добро утро — кимна тя и се наведе да прегърне Дженифър, която тъпчеше устата си с овесена каша.

Тя погледна въодушевено към Лори и показва с жестове.

— Татко е тук, Лори.

— Знам — отговори Лори. — Тъжна ли си?

— Неее — произнесе Дженифър.

Тя обичаше да произнася тази дума, защото ѝ беше лесно.

— Какво ти става? — попита Лори. Преди няколко дни бяха взели урок за основните емоции и Дженифър беше издържала теста.

Детето се засмя и повтори:

— Неее.

— Тогава как трябва да се чувстваш щом татко е тук?

Дженифър направи пауза и помисли за точния знак.

— Щастлива съм — каза тя и се засмя, а Лори изръкопляска на точния жест.

„ТИ ЩАСТЛИВА ЛИ СИ, ЧЕ ТАТКО Е ТУК?“ — коварно попита момиченцето.

Лори се изправи бързо с надеждата, че Дрейк не гледа. Но той гледаше. Плътните му изразителни вежди се повдигнаха любопитно.

— Е? Отговори на Дженифър. Радваш ли се, че съм тук?

Той я гледаше изпитателно. Дженифър също бе вперила в нея блестящите си очи с нетърпеливо очакване. Тя с неохота изписа:

„ДА. РАДВАМ СЕ, ЧЕ ДРЕЙК Е ТУК.“

Дженифър продължи да яде овесената си каша.

— Може би трябва да провериш слуховия ѝ апарат. Не съм сигурен, че съм го нагласил както трябва — каза той.

Лори повдигна къдриците на Дженифър.

— Всичко е наред — кимна тя.

— Какво искаш за закуска? — попита той, мажейки си щедро препечената филийка с масло.

— Аз не закузвам — каза Лори. — Кафето ми е достатъчно.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и това я накара да се изчерви.

— Гладуването ли те прави толкова фина?

Избягвайки погледа му, тя отиде към плота и си наля кафе в една голяма чаша с трепереща ръка. Като мина покрай нея към масата, той я плесна игриво по задника като задържа секунда по-дълго ръката си върху стегнатата плът.

— Въздържането от толкова много удоволствия може да те изнерви, да те направи кисела и да те състари преждевременно.

Тя имаше чудесен отговор на върха на езика си, но Бети нахлу в този момент с обичайната ѝ експанзивност през задната врата. Розови

ролки стърчаха във всички посоки от главата ѝ. Ватираната ѝ роба се закопчаваше на дебелия ѝ талия с едно небрежно копче. Пухкавите чехли на висок ток увеличаваха размерите ѝ застрашително.

Тя нахлу и застина като съзря Дрейк на масата. Големите ѝ кафяви очи се разшириха, а устата ѝ се отваряше и затваряше като риба на сухо. Ако видът ѝ не беше толкова комичен, Лори би изпитала съчувствие към приятелката си.

Тя преглътна смеха си и ги запозна.

— Бети Гроувз, това е Дрейк Райвингтън. Дрейк, това е нашата съседка, за която ти говорих.

— Добро утро, госпожо Гроувз — усмихна се той.

Стана и се приближи към Бети с протегнатата ръка. Тя автоматично му подаде ръка и той я стисна леко.

— Лори ми каза колко сте им помогнали. Благодаря ви, че се грижите за моите момичета, докато ме няма.

Лори се задъха, но преди да успее да каже каквото и да е, Бети шумно изохка.

— О, Боже мой! Аз изглеждам ужасно! Изтичах само да помоля за чаша захар. Нямах представа, че сте тук, д-р Хам... господин Слоун... господин Райвингтън. Лори, защо не ми каза, че той ще идва? — размаха тя обвинително пръст.

— Аз не...

— Но вие изглеждате чудесно, Бети! Мога ли да ви наричам Бети? — Дрейк прекъсна Лори преди тя да успее да се защити. — Къде е нашата захар?

Нашата? Моите момичета? Той правеше всичко възможно, за да изглежда, че имат общо домакинство. Тя му хвърли убийствен поглед през рамото на Бети, но очите му блестяха от неподправено учудване.

— На рафта над печката — произнесе Лори ледено, но нито Бети, нито Дрейк забелязаха това.

— Би ли ѝ отсипала, моля те, докато ѝ наля чаша кафе — каза той безцеремонно, водейки очарованата Бети към масата. Той отново играеше ролята си на покорител на женски сърца, а това отвращаваше Лори.

— Вие сте съвсем съшият — възкликна Бети, сядайки на масата. — Аз наистина не искам да ви отнемам време. Децата ме чакат...

— Моля ви, направете ми услуга, изпийте чаша кафе с нас — добре тренираната усмивка на Дрейк можеше да заблуди и ангел. — Снощи Лори май ми спомена, че имате две деца?

Снощи! Лори побесня. Бети се впусна в любимата си тема и Дрейк погледна Лори с подкупващо порочна усмивка. Той достатъчно ясно намекна, че са прекарали нощта заедно и не в отделни стаи. Тя тръшна вратата на шкафа по-силно, отколкото трябваше, сипвайки захар за Бети.

Най-после Бети си тръгна, като обеща на Дрейк, че ще дойдат с децата по-късно. За първи път Лори се зарадва, че съседката ѝ си отиде. Тя беше силно подразнена от глупавото преклонение на Бети пред Дрейк и неговите недвусмислени намеци, с които потвърждаваше първоначалните подозрения на Бети. А беше отричала пред наивната жена...

— Докато вие с Дженифър се занимавате тази сутрин, аз ще разопаковам нещата си — Лори беше забелязала още една кола, паркирана на алеята до мерцедеса. Дрейк обясни, че я е взел под наем и ще я върне в Албукерк, когато тя и Дженифър имат свободно време, за да отидат до там и да го върнат.

Вече бе започнала урока с Дженифър, когато Дрейк се появи на вратата на класната стая.

— Лори, гардеробът в онази стая е правен за джуджета. Би ли ми отделила малко място в твоя?

Тя го погледна подозрително.

— Това номер ли е или наистина имаш нужда от място?

— Наистина имам нужда от място — произнесе той с невинността на светец и я зашемети с една брилянтна усмивка, която подчерта трапчинката му.

Актьор. За един миг можеше да сменя израза си и настроението. Неочаквано за себе си тя също се усмихна.

— Едната страна е съвсем празна. Има само кутии. Ако искаш, ще ги преместя.

— Не ги пипай — възпротиви се той.

Тя ставаше от стола, когато резкият му тон я накара да го погледне. Лицето му беше загубило предишното си излъчване. То беше строго и безизразно. Като видя учудването ѝ, той каза тихо:

— Някои от нещата на Съюзън са опаковани там. Остави ги.

Лори тръгна и сведе очи. За няколко кратки секунди светът спря, за да продължи да се върти отново, но вече бавно и тежко, загубил радостното си оживление.

— Разбира се, Дрейк — промърмори тя. — Аз само...

Тя говореше на въздуха. Когато вдигна поглед, до вратата нямаше никой.

Обикновено Лори и Дженифър прекарваха в класната стая цялата сутрин с едно кратко прекъсване, през което Дженифър закусваше. Лори използваше и това време за обучение. Дженифър научаваше имената и вкусовете на различни храни.

Една седмица се занимаваха с черешите. Те научиха жеста, писмения израз, а в часа по реч Лори я учеше на звуците.

Когато днес Лори и Дженифър напуснаха класната стая малко след обяд, Дрейк вече беше приготвил обяд от сандвичи и супа. Между покривчиците за храна и салфетките на масата седеше и пухкаво розово зайче. Дженифър изпищя и затанцува из стаята, стискайки щастливо играчката.

— Мисля, че удари в десетката — каза Лори.

— Предполагах, че ще ѝ хареса — усмихна се Дрейк на дъщеря си.

Лори клекна до Дженифър.

— Как се казва твоето зайче?

Дженифър я погледна неразбиращо. Тя галеше големите клепнали уши и мърмореше. Лори изписа „БЪНИ“.

Дженифър кимна и се засмя.

— Мисля, че той вече е кръстен — каза Дрейк.

Той остана мил и любящ към Дженифър, но безразличен към Лори. Докато обядваха остана потиснат и мълчалив.

Какво очакваше? Неволно му беше припомнила за Сюзън и това го беше хвърлило в депресия. Тя често беше виждала Пол да се затваря в черупката си и да броди из къщата дни наред, подобно на Хамлет. Лошото настроение на Пол я караше да мери точно думите си, да претегля всичко, което казва или прави от страх да не обиди чувствителното му самолюбие.

Не, тя не искаше да се връща повече назад. Насочи цялото си внимание към Дженифър и забрави за Дрейк. Когато Бети и децата

дойдоха следобед, Дрейк се присъедини към тях около кухненската маса.

Той беше съвсем различен от мрачната фигура до преди час. Шегуваше се и правеше забавни номера, усмивката му беше завладяваща, очите блестяха закачливо и игриво. Как можеше да се променя толкова драстично само за няколко часа?

След това Лори си спомни: за това му плащаха. Дрейк сменяше емоциите си толкова бързо, сякаш се преобличаше. Пол изглеждаше жизнерадостен и енергичен, когато се срещаше с някой агент или музикален продуцент, а след това потъваше в безнадеждна депресия, на път за вкъщи.

Не ѝ се нравеха внезапните промени в настроението на Дрейк — те я караха да се пита кой от всичките му образи е истинският. Доколко можеше да се вярва на думите му? На делата му? Когато я целуваше, беше ли искрен или играеше поредната любовна сцена? Тя го видя как целува актрисата в студиото — отстрани изглеждаше напълно убедително.

Не искаше отново да се разочарова. За него прегръдките не значеха нищо, а нейното сърце се свиваше при най-невинното му докосване.

Всичките тези мисли нахлуха в главата ѝ, докато предаваше новия урок. Тя не усети, че погледът ѝ задълго се задържа върху Дрейк и той разбра това. Когато тръсна глава и излезе от унеса си, очите му бяха върху нея. Тя се опита да отклони погледа си, но беше привлечена от силния му магнетизъм. За един кратък миг тя разбра, че той прочете всичките ѝ копнежи.

Той изписа „НЕ СЪМ ЗАБРАВИЛ ЛУНИЧКИТЕ“. Погледът му настойчиво се спусна към гърдите ѝ и Лори изпита смешното желание да ги покрие с ръце.

Тя се изчерви и бързо погледна Бети и децата, надявайки се, че те не са видели нищо. Те оживено обсъждаха покупката на нови обувки.

Главата ѝ неволно се завъртя пак към Дрейк и видя игривата усмивка под мустаците му. „ИМАШ ЛИ ОЩЕ НЯКАКВИ, ЗА КОИТО НЕ ЗНАМ?“ — изписа той.

„НЕ!“ — отговори тя светкавично, поклащайки глава.

„БИХ ИСКАЛ ДА СЕ УБЕРЯ САМ“, отговори той на езика на жестовете. Очите му достатъчно красноречиво излъчваха посланията

до нея.

Тя отново погледна към другите, но децата разглеждаха вече книжка, а Бети търсеше някаква дума в речника на знаковите символи.

„ЩЕ СПРЕШ ЛИ С ТОВА?“ — помоли тя мълчаливо с ръцете си.

„ЩЕ МИ ПОЗВОЛИШ ЛИ ДА ПОТЪРСЯ ВСИЧКИ ТАЙНИ МЕСТА ПО ТЯЛОТО ТИ? А КАТО ГИ НАМЕРЯ, ЩЕ МИ ПОЗВОЛИШ ЛИ ДА ГИ ДОКОСНА? ДА ГИ ЦЕЛУНА?“

Заля я гореща вълна. Сърцето ѝ биеше лудо. Дрейк улови вълнението ѝ и погледна към гърдите, които се повдигаха и спускаха ускорено от неравномерното ѝ дишане. Очите му се върнаха отново на нейните, в очакване на отговор, а веждите му се извиха.

„НЕ!“ Тя поклати глава и облиза нервно устни.

„ТОГАВА ЩЕ ТРЯБВА ДА СИ ФАНТАЗИРАМ“... изписа той, а изумрудените му очи я накараха да пребледнее, като че ли вече реализираха намеренията му. „Имам живо въображение.“

Лори беше благодарна на Дженифър, която я дръпна за ръката.

— Оуи, оуи — сочеше детето към обувките си за тенис, които се бяха развързали.

— Да — произнесе Лори разсеяно и се обърна към нея.

— Оуи — повтори Дженифър по-настойчиво и я дръпна нетърпеливо за ръката.

Лори погледна надолу и кимна, но не направи нищо, а се зае да прибира книжките, които бяха използвали по време на урока.

— Оуи! — този път гласът ѝ издаваше нетърпение.

— Тя иска да ѝ завържеш обувката — каза Дрейк нетърпеливо.

Лори го погледна спокойно, сякаш не беше забелязала, че се опитва да я поучава за неща, които бяха нейно задължение.

— Знам какво иска, Дрейк. Искам да я накарам да ме помоли с цяло изречение.

— Винаги ли е необходимо? — попита той. Острият тон на гласа му издаваше, че не мисли така.

— Искаш ли тя да се научи да говори или предпочиташ да посочва предметите цял живот? — сопна се Лори разгорещено. Линиите около устните му се стегнаха, но той не каза нищо повече.

Дженифър беше на границата на сълзите и продължаваше да дърпа Лори. Сам, Сали и Бети наблюдаваха тази напрегната сцена. За

момента нямаше какво да кажат.

— Да продължим с урока — каза Лори спокойно и продължи да не обръща внимание на Дженифър, освен че поглеждаше надолу и потвърждаваше с кимане на глава, че обувката наистина е развързана.

Дженифър отчаяна седна на земята, ритна крака на стола и обхвана златната си главичка с ръце.

— Сам, разкажи ни за твоето кученце на езика на знаците — помоли Лори. — Какъв цвят е?

Сам погледна със съчувствие към Дженифър, а после към майка си. Тя кимна и той колебливо започна да описва кучето си. Но изобщо не мислеше за това. Всички бяха разстроени от малкото момиченце, което плачеше отчаяно на пода.

— Лори, за Бога... — поде Дрейк, но точно в този момент Дженифър се изправи рязко и застана отново до стола на Лори.

„ЛОРИ, ЗАВЪРЖИ МИ ОБУВКАТА“, изписа детето. Понеже Лори все още не помръдваше, Дженифър разтри гърдите си в кръг, което значеше „МОЛЯ. МОЛЯ“, повтори Дженифър.

Лори се усмихна, вдигна детето в скута си и го прегърна нежно.

— Разбира се, че ще завържем обувката, Дженифър. Но искам да ме помолиш. Как да разбере какво искаш, ако не ме помолиш? — Дженифър беше разбрала знаците и обви с тънките си ръчички врата на Лори. Когато се отдръпна, тя изписа — „ОБИЧАМ ТЕ, ЛОРИ“ и произнесе името ѝ.

„И АЗ ТЕ ОБИЧАМ“, изписа Лори и целуна детето по главата.

Бети и децата си отдъхнаха с облекчение и отново се разприказваха. Дрейк не каза нищо, но Лори срещна погледа му над главата на Дженифър. Зелените очи гледаха предизвикателно и враждебно. Лори го погледна, сякаш искаше да му внуши да не се намесва повече.

Но следващият сблъсък няколко дни по-късно беше още по-силен от първия.

Веднага след закуска Лори седна да пише писмо на родителите си. Искаше да го пусне в пощенската кутия, преди да е дошъл пощальонът. Обяснявайки на Дженифър, че ще започнат урока си малко по-късно тази сутрин, тя я изпрати да си играе в стаята. Дрейк се мотаеше в задния двор.

Лори свърши писмото, пушна го в пощенската кутия и се качи горе да вземе Дженифър. Там изведнъж осъзна, че през последния половин час детето се държеше подозрително тихо.

Дженифър не си беше в стаята, а я нямаше и долу. Влизайки в нейната стая, тя чу приглушено мърморене от банята. Прекрачвайки прага, тя онемя от картината, която се изпречи пред погледа ѝ.

Дженифър беше отворила всички кутийки с гримове на Лори, беше се изрисувала цялата, а кутийките седяха отворени на тоалетната масичка. Ангелското ѝ лице приличаше на палитра на художник. Сенки за очи, моливи за вежди и спирала, всичко беше нанесено върху очите ѝ в ужасяващи количества. Бузите и челото бяха изрисувани с ружове и червила в различни нюанси. Лосиони, кремове и пудри бяха объркани в невероятен, макар и ароматен безпорядък.

Когато Дженифър видя лицето на Лори в огледалото, разбра, че времето за игра е свършило. Тя безуспешно се опита да затвори бурканчето с нощния крем, който щедро беше нанесла върху коленете си. Взе една хартиена кърпичка и се опита да почисти тоалетната масичка. Но вместо това успя да увеличи мръсното петно. Долната ѝ устна започна да трепери и тя погледна безпомощно учителката си.

— Дженифър — каза Лори строго, — ти се държиш непослушно. „ТОВА Е ЛОШО И АЗ СЪМ ТИ СЪРДИТА!“ — тя изписа думите и ги подчерта, за да бъде сигурна, че детето я е разбрало. — Знаеш ли защо? — попита тя.

Дженифър кимна с глава и се разплака от срам.

Лори я накара да я погледне.

— Смятам да те накажа, за да запомниш, че не бива да пипаш чужди вещи. Искаш ли аз да разхвърлям стаята ти? Искаш ли да счупя играчките ти?

Дженифър поклати глава.

Тя плесна детето няколко пъти по задничето и то се разплака, този път не на шега.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? — попита Дрейк от вратата.

Лори вдигна Дженифър и се опита да я гушне, но детето избяга от нея в съчувстващата прегръдка на баща си.

— Мисля, че е съвсем ясно. Давам на Дженифър заслуженото наказание — произнесе тя спокойно.

— Никога повече не я наказвай — заповяда той, продължавайки да успокоява детето, което хленчеше на рамото му.

— Разбира се, че ще я наказвам и ще те помоля да не се месиш, когато правя това.

— Но тя не разбира защо я наказваш.

— Естествено, че разбира! — Лори се ядоса. — Нима мислиш, че мога да отмина това без наказание? Докъде ще стигнем?

Той беше пуснал Дженифър на земята и стоеше срещу Лори с ръце на кръста.

— Какво си мислиш, че си? Садистка! Да не би да се удовлетворяваш като биеш малки беззащитни деца?

Никога досега Лори не беше изпитвала такъв гняв. Тя усети как топлината на гнева изпълни цялото ѝ тяло, а лицето ѝ смени всички цветове.

— Ти, надут задник — просъска тя през зъби. — Как смееш да ме обвиняваш в подобно нещо — тя направи крачка напред с вдигната ръка, с твърдото намерение да го удари. — Как смееш...

Дженифър я върна към реалността, дърпайки я за джинсите.

— Оуи — настояваше тя. Лори погледна надолу и видя, че Дженифър държи в ръцете си червило, чиято капачка беше почистена. Детето изписваше „СЪЖАЛЯВАМ“.

Лори забрави бащата на Дженифър, коленичи и прегърна малкото момиче. Тя приглади разбърканите къдрици и избърса мокрото от сълзи лице.

— Аз също съжалявам за случилото се. Ще ми помогнеш ли да почистим? — попита тя. Дженифър кимна енергично и започна да събира разхвърляните, напоени кърпички, въргалящи се по килима.

Лори се изправи и погледна Дрейк, готова да поднови тирадата си, но лицето му се беше променило. Той не я предизвикваше. Не беше ядосан. Той гледаше дъщеря си. После бавно вдигна очи към Лори.

В зелените дълбини тя прочете разбиране.

Съвсем скоро, обаче, тя видя как завеса падна върху очите му, преди да побърза да отмести поглед.

— Ще ви оставя сами, дами — промърмори той и напусна стаята.

ГЛАВА СЕДМА

През следващите няколко дни не се случи нищо особено. Лори продължаваше сутрешните си уроци с Дженифър, а Дрейк си почиваше.

Лори с радост установи, че умората около очите му постепенно изчезва и той изглеждаше по-свеж, отколкото когато пристигна. Вече не носеше европейския тип къси палта и ризи с монограми. Вместо това намъкваше избелели джинси, които не скриваха нищо, а даже подчертаваха мъжествеността му. Каубойските ризи и ботуши го правеха да изглежда един от местните жители в планинското село.

Той я дразнеше и провокираше с разни намеци, но не предприе открита атака. Тя си помисли, че я е оставил на мира. Но понякога се дразнеше от способността му да не ѝ обръща внимание, докато тя все още се интересуваше от него.

Една късна сутрин Бети предложи да заведе Дженифър и децата си на пикник. Лори ѝ беше благодарна за почивката и знаеше, че на Дженифър излетът ще ѝ хареса. Така че без колебание повери Дженифър на грижите на Бети. Една разходка в гората беше чудесна идея, мислеше Лори, докато ядеше сандвич за обяд. Есента беше мека и топла и трепетликите бяха обагрени в кафяво златисти цветове. Тя реши да използва деня.

Минавайки покрай пералнята, чу Дрейк да си подсвирква. Надникна през вратата, за да му каже, че излиза, но застина от учудване като го видя какво прави.

— Какво правиш? — възкликна тя.

Той се обърна при звука на гласа ѝ и весело я поздрави.

— Здравсти. Къде е Дженифър?

— Отиде на пикник с Бети — отговори тя разсеяно. След това влезе в помещението и го попита хапливо. — Какво мислиш, че правиш? — той държеше един от нейните тънки лъскави сутиени в ръката си.

— А ти какво мислиш, че правя? — попита той саркастично, подчертавайки всяка дума. — Сортирам дрехите за пране. Нали сме демократично домакинство. И аз искам да дам своята лепта към общото дело — той държеше сутиена за презрамките и го разглеждаше със склучени вежди.

— Но... остави това... това е моят... — тя беше толкова шокирана, че не можеше да събере мислите си.

— Е, не съм си и помислил, че е на Дженифър — иронизира я той. — А дяволски добре знам, че не е и мой. „Пепел от рози“. Защо не са го кръстили просто розово? А това — той изрови чифт тънки бикини — е „нарцис“. Защо не просто жълто. По-лесно е за произнасяне.

— Моля те, престани да разглеждаш бельото ми като някакъв перверзен тип! — извика тя. — Аз ще си изпера сама моите неща.

— Не се притеснявай, Лори — каза той с дразнещо спокойствие. — Аз също знам как да ги изпера на ръка. Мога да ги изпера в хладка вода и да им сложа омекотител. Забрави ли, че участвам в сапунена опера? Не съм стоял седем години, без да науча нещо! — той се забавляваше с нея и тя тропна с крак раздражено.

— Дрейк... — извика тя заплашително.

Той отново разглеждаше етикетите по сутиена.

— Тридесет и четири Б. Това не е много голям номер, нали? — попита той. Очите му се спряха върху гърдите ѝ и ги огледаха с опитно око. Даже ако я беше докоснал, тя нямаше да има толкова силно усещане за физически допир. — Но — продължи той, — предполагам, че би изглеждала смешно с по-големи гърди. Сигурно щеше да ходиш приведена с такава тежест.

Говореше с умерен глас, но светлинките в очите му не издаваха особен интерес.

— Ще видим — каза той и хвърли бельото в пералнята.

Преди тя да успее да предположи намеренията му, той дойде до нея и затвори очите си. Сякаш водени от чувства, ръцете му намериха точно гърдите ѝ и ги обхванаха. Дланите му направиха няколко отпуснати, бавни кръгови движения върху нея. Той я милваше нежно, притискайки пръсти в мекотата на гърдите ѝ. Когато усети очакваната реакция под палците си, отвори едното си око и я погледна.

— Точно както си мислех — прошепна той. — Идеален тридесет и четвърти Б — устните му се сляха с нейните в дълга, обещаваща целувка. Нейните устни се разтвориха и бяха готови за него, посрещайки дъха му със страст. Ръцете му пуснаха гърдите ѝ, обхванаха я цялата и я привлякоха в безкомпромисна прегръдка.

Мускулите на бедрата му се стегнаха под дънките и се притиснаха към нейните. Ръката му настойчиво обикаляше по гърба ѝ, докато най-после се спря в извивката на ханша и я привлече още по-силно.

Ръцете ѝ обгърнаха гърба му и привлякоха главата му надолу. Тя вдигна лицето си рязко нагоре, така, че той го милваше нежно с мустаци. Те гъделичкаха брадичката, устните ѝ, носа, погалиха скулите и зафлиртуваха с миглите ѝ.

Той окуражаваше играта ѝ, докато силното му желание премина границата на добрия тон. Сграбчи устата ѝ и нахлу в нея с език. Тя рошеше с пръсти сребристокафявата му коса.

— Лори, не можеш да си представиш какво мъчение е това за мен — каза той, отделяйки устата си от нейната и захапвайки нежно ухото ѝ. Сякаш, за да потвърди думите си, Дрейк обхвана задника ѝ през джинсите и притисна таза си към нея.

Тръпка на желание прониза тялото ѝ с такава сила, че тя се уплаши от реакцията си. Усещаше, че Дрейк е загубил контрол, но някой от тях все пак трябваше да запази здрав разум. Ако продължаваха така, тя можеше да удовлетвори силния си копнеж към него и да му се отдаде, но цената щеше да е твърде висока. Не можеше да позволи това да се случи.

— Дрейк — простена тя — не бива.

Дишането му беше учестено и той изръмжа в ухото ѝ.

— Да, трябва. Ако не го направим ще експлодирам.

— Дрейк, моля те — повтори тя отчаяно и се опита да го отблъсне. — Не, не — настоя отново, тъй като чувстваше опасността от връщането в онова състояние на страст, когато всяка мисъл изчезваше.

Той вдигна глава и я погледна. Ръцете му бяха като стоманени колани.

— Защо? Защо, по дяволите? — той я разтърси леко. — Удоволствие ли изпитваш да се държиш така с мен? — той отново

притисна таза си към нея.

Тя беше напълно разстроена, преглътна с мъка и избегна пронизващия му поглед. Силната му страст събуди чувствата ѝ и поднови потиснатите ѝ копнежи. Искаше да му каже: „Ако ме обичаш, бих правила любов с теб, но не мога да бъда заместител на един дух. Не искам да бъда отново играчка на някого, който задоволява моментните изблици на настроението си.“ Но тя не каза нищо. Той щеше да продължи да обича спомена за Сюзън.

— Дрейк, нали знаеш, че не е разумно да си играем така с огъня. Иначе ще бъда принудена да оставя Дженифър. Това, че живеем заедно не значи нищо. Пол се опита да ме накара да живея с него, преди да сме женени. Тогава не можах да го направя. Не мога и сега. Знам, че е старомодно, но така съм възпитана.

— Нима? — измърмори той неясно. — Аз пък съм възпитан по последен модел и в този дух изразявам болките в слабините си.

Тя се задъха от грубостта му.

— Това е отвратително — каза тя гневно. — Пусни ме!

Той я отблъсна грубо и направи крачка назад. За тяхно учудване тя полетя към него и падна върху гърдите му. Той я хвана с ръце.

— Какво... — започна тя, а Дрейк избухна в смях.

— Не знам чия е идеята, но ние изглежда сме вързани заедно.

— Какво? — попита тя неразбиращо.

— Токите на коланите ни са се закачили — обясни той.

Тя погледна към колана си и видя, че е прав. Носеше кожен колан с голяма тока с орнаменти. И тя беше с колан и, макар че токата ѝ не беше толкова голяма, двете катарамии се бяха преплели странно по време на прегръдката.

Погледна го шокирано.

— И какво ще правим?

— Можем да се позабавляваме — той направи пауза при вида на тревогата в очите ѝ. — Или да опитаме да ги разплетем — добави той успокоително. — Във всеки случай не виждам какво правя. Премести се малко наляво, за да мога да видя.

Плъзвайки гърдите си по неговите, тя вдигна глава, за да провери дали я е усетил. Доволната, глупава усмивка издаваше, че я е усетил.

— Виждаш ли колко е забавно? — пошегува се той.

— Ще побързаш ли? — помоли тя. — Какво ще правим, ако избухне пожар?

— Ще дадем нещо на пожарникаря, за да разказва дълго за това.

— Дрейк...

— Окей, окей — той огледа, доколкото можеше, двете катарамии.

— Пъхни ръка в колана на джинсите ми — каза той накрая.

Лори го погледна скептично.

— О, да, разбира се — съгласи се тя сухо.

Той не издържа и избухна в смях.

— Не се шегувам. Пъхни ръка зад токата ми и я натисни като ти кажа.

Тя въздъхна и го изгледа ядосано, като се опитваше да мушне ръката си в стегнатите му джинси. Ризата му беше разделена под колана и ръката ѝ напипа топлата му кожа, покрита с нежен мъх. Неволно погледът ѝ попадна на врата му, където тъмните коси се виеха в игрива къдрица. Контрастът беше възпламеняващ. Инстинктивно пръстите ѝ продължиха по-надолу в стегнатите джинси.

Очите му потъмняха за момент и един мускул на челюстта му потрепери, но той бързо погледна към токите.

— А сега аз ще го направя — каза той и пъхна ръка в колана на Лори.

Тя се задъха и пое дълбоко въздух, с което направи вдлъбнатина върху корема си и улесни пътя на ръката му.

— Правя само това, което е необходимо — каза той лицемерно. Но пръстите му се плъзнаха по гладката кожа на корема ѝ и Лори усети как пулсът във вените ѝ се ускори.

— Извий главата си отново наляво — каза той в ухото ѝ. Дъхът му опари нежните кестеняви къдрици по слепоочието ѝ. В отговор на любопитните пръсти под джинсите, гърдите ѝ се притиснаха плътно към неговите. Тя не можеше да вдигне глава и да го погледне.

— Окей... а сега притисни моята катарамия — каза той.

Тя направи, каквото ѝ каза, докато пръстите му правеха същото при нея. Няколко секунди се чуваше острият звук от триенето на метала, след което токите се разделиха.

Лори бързо извади ръката си. Дрейк не бързаше, но тя направи крачка назад.

С ръце на кръста, го гледаше вбесена.

— Какво беше толкова трудно? Не можех ли аз да натисна моята катарамата, а ти твоята?

Той вдигна рамене безразлично и се наведе над пералнята.

— Предполагам, че би могло, но лактите щяха да ни пречат и убиват, а и аз нямаше да виждам какво да правя — очите му заблестяха. — Освен това нямаше да е толкова възбуждащо.

— Ти... ти... — заекна тя, тропна с крак и го лиши от възможността да докосва бельото ѝ. — Отсега нататък ще се пера сама, благодаря.

Тя излетя от пералното помещение, последвана от гръмкия му смях.

— Ще отворя — извика Лори, пресичайки всекидневната, за да отвори входната врата. Беше оставила Дрейк в кухнята да мие чиниите от закуска, а тя и Дженифър отиваха към класната стая за урок.

Бяха изминали три дни от случката в пералнята, но всяко припомняне ѝ костваше ускорено дишане и сърцебиене. Лори беше избягвала Дрейк, доколкото можеше. Но за нейно най-голямо учудване, той намираще това за крайно забавно.

Той я преследваше. Наблюдаваше я всеки момент и отчиташе реакциите ѝ във всяка ситуация. Като защита тя често проявяваше характера си пред него, но той само се изхилваше саркастично и я провокираше още повече.

Тя отвори входната врата.

— Джон! Влизай — усмихна се тя на едрия, брадат мъж, който стоеше на прага.

— Благодаря, Лори. Надявам се, че не преча.

— Не. Дженифър и аз тъкмо се канехме да започнем урока, но той може да почака. Тя ще се зарадва да те види. Нали знаеш, че си един от любимците ѝ — Лори се усмихна на мъжа, когото тайно беше кръстила „добрия великан“.

Един следобед двете с Дженифър се разхождаха по стръмните улички на Уйспърс и се отбиха в едно малко магазинче за дървени изделия. Негов собственик беше Джон Медоуз — огромен мъж с широки рамене и масивни гърди, които преминаваха в също толкова огромни крака. Тъмнокафявата му коса стигаше почти до раменете,

съединявайки се с буйна брада. Под рунтавите вежди гледаха тъжни кафяви очи.

В пълен контраст с огромните му размери бяха кроткият му нрав, милите обноски и кадифения, тих глас. Още в първия момент той беше очарован от младата червенокоса жена, която водеше за ръка малко русокосо ангелче.

Магазинчето беше малко и претъпкано със стока и силно миришеше на дърво и лак. Джон изработваше мебели и дърворезба. Всеки път, когато Лори имаше работа в града, двете с Дженифър се отбиваха при него и го наблюдаваха, докато работи.

Сега Дженифър изтича с неприкрита радост от класната стая, щом Лори ѝ каза кой е дошъл. Хвърли се към Джон, който се наведе и вдигна детето високо във въздуха със силните си ръце. Тя изпищя от радост.

Силният ѝ смях накара Дрейк да излезе от кухнята. Той гледаше с любопитство и присвити очи огромния човек в работно облекло, който се държеше с дъщеря му толкова свойски.

„ДОНЕСЪЛ СЪМ ТИ ПОДАРЪК, ДЖЕНИФЪР“ — изписа Джон, след като пушна момичето на пода и се отпусна на коляно до нея. Бръкна в дълбоките си джобове и извади кутийка, увита в хартия.

Дженифър я взе срамежливо и погледна Лори за разрешение.

— Какво ще кажеш на Джон, Дженифър? — попита Лори.

„БЛАГОДАРЯ“, изписа Дженифър.

Джон се усмихна.

— Хайде, отвори го — подкани я Лори, тъй като Дженифър продължи да си играе с червената панделка, опасваща пакетчето.

Дженифър се засмя, разкъса панделката и хартията и вдигна капака. Вътре имаше три малки мечета, представляващи семейство. Тя извади дървените фигурки от кутията с радостен възглас.

— Реших, че може да съчиниш с тях цяла история. Имаш татко Мечок, мама Мечка и малко Мече — усмихна се Джон с мила, кротка усмивка.

— О, Джон, те са чудесни — отбеляза Лори и се наведе да разгледа фигурките. — Със сигурност ще ги използвам и прибавям и моите благодарности към тези на Дженифър. Тя дълго ще ги пази. Сигурна съм.

— Мисля, че не съм имал удоволствието — прекъсна ги Дрейк със сарказъм.

Той приближи Джон и протегна ръка.

— Дрейк Райвингтън, бащата на Дженифър.

Дали Лори си въобразяваше, но ѝ се стори, че той подчерта роднинството си с Дженифър.

— Извинявай, Дрейк. Не те видях, иначе щях да те представя — каза Лори. — Наш приятел с Дженифър — Джон Медоуз. Той се занимава с дърворезба и има чудесно магазинче в Уйспърс. Запознахме се с него още първата седмица и оттогава с удоволствие се срещаме.

— Здравейте, господин Райвингтън — ръката на Дрейк потъна в лапата на Джон. — Радвам се да се запознаем. Имате много красива дъщеря. Беше ми приятно да я виждам, а също и Лори — кафявите му очи погледнаха топло Лори. Нито той, нито тя видяха трепването на челюстта на Дрейк и гневната искра, която блесна в зелените му очи.

— Откога живеете в Уйспърс? — попита Дрейк.

Джон се обърна пак към него и го погледна учтиво.

— Откакто напуснах колежа. Преди около осем години.

— Колко години бяхте в колеж? Без съмнение имате няколко степени.

Лори беше изненадана от грубостта на Дрейк. Той безмилостно нападна Джон и тя не разбираше защо. Погледна го раздражено, но той не ѝ обърна внимание.

Джон не изглеждаше притеснен от враждебността на Дрейк.

— Имам само една степен, по философия — гласът му прозвуча спокойно и любезно.

— Хм — промърмори Дрейк и смени враждебния си тон. — Ясно.

Лори беше ядосана, но се опита да контролира гласа си.

— Ще седнеш ли за чаша кафе? — обърна се тя към Джон.

— Не, трябва да се върна, за да отворя магазина. Закъснял съм с един час, но исках да донеса това на Дженифър — той погледна надолу към детето, което седеше на пода и си говореше със семейството мечки, нямащо и представа за напрежението между тримата възрастни. — Освен това исках да ти кажа, че няма да съм тук за нашата уговорка във вторник вечер. Трябва да отида до Санта Фе за някои материали. Ще се върна може би след няколко дни.

С крайчеца на окото си Лори видя как Дрейк се изправи и скръсти ръце на гърдите си в знак на внимание.

— Добре, Джон. Ние ще те посетим, когато се върнеш.

— Чудесно! — той й се усмихна мило и се обърна към Дрейк. — Радвам се, че се запознахме, господин Райвингтън. Минете и вие някой път!

— Съмнявам се, че ще мога, но ще го имам предвид — той погледна бегло към Лори, преди да добави. — Аз сега съм тук и се съмнявам, че Лори и Дженифър ще идват толкова често при вас. Смятам да ангажирам изцяло вниманието им.

Лори беше страшно ядосана и притеснена. Неприязънта на Дрейк беше явна и Джон го забеляза. Той я погледна озадачено, след което рунтавите вежди се опънаха спокойно над очите му. Те излъчваха единствено разбиране, нямаше и следа от притеснение. На Лори й се искаше да го прегърне за такта и доброжелателството му.

Той клекна до Дженифър и те си размениха няколко изречения. Лори се опита да привлече вниманието на Дрейк, но той съсредоточено изучаваше нокътя на палеца си.

Джон се изправи.

— Съжалявам, че наруших плана ви, Лори. Надявам се скоро да се видим.

— Благодаря ти, че се отби и донесе подарък на Дженифър. Можеш да идваш по всяко време — каза тя искрено.

Джон погледна учтиво към Дрейк, но той само кимна и произнесе хладно:

— Господин Медоуз — и не потвърди поканата на Лори.

Джон кимна сърдечно и след минута бе вече на улицата. Лори затвори внимателно вратата, сдържайки желанието си да я тръшне под влияние на гнева си към Дрейк. Тя бавно се обърна към него.

— Ти се държа безпричинно и непростимо грубо към този мил, сериозен човек и аз искам да знам защо — гласът й бе изтънял.

— А пък аз искам да знам защо мъкнеш нагоре-надолу дъщеря ми с някакъв хипар на средна възраст.

— Хипар! — изсъска тя ядосано. — В коя историческа книга го прочете?

— Той е като излязъл от шейсетте, за Бога. Мръсен, космат. Липсваха само герданите с мъниста около врата. И името му, разбира

се, е Джон Блажения — изсмя се той. — Хора от неговия тип не могат да се адаптират към реалния свят, така че остават вечни студенти или се закотвят в малки планински градчета и се наричат художници. Прилича на праисторически човек.

— Вие също носите мустаци, господин Райвингтън — подчерта тя.

— Но по моите няма следи от паста за зъби — изкрещя той в отговор.

— Ти току-що каза, че той е мръсен! Кое от двете е вярно?

Той я погледна застрашително и с два големи разкрача стигна до нея, хвана я за раменете и я привлече към себе си.

— И какви са тези срещи всеки вторник вечер? И на тях ли мъкнеш Дженифър?

Тя се измъкна от ръцете му и отстъпи.

— Да, ходим двете. Всеки вторник вечер Джон затваря магазина един час по-рано. Ние отиваме при него и вечеряме заедно.

— И, разбира се, този мил, сериозен човек — иронизира я Дрейк, — ви изпраща до вкъщи. И колко време остава? Може би следващата сутрин отваря магазина един час по-късно? — гласът му беше медено сладникав, но лицето му остана строго. Предположението му беше толкова смешно, че, ако не беше толкова бясна, Лори би се разсмяла с глас.

— Това не е твоя работа — изстреля тя.

— Напротив. Това е мой дом!

— Не всички се ръководят от първичните си инстинкти като вас, господин Райвингтън — обвини го тя саркастично.

— Ще ти покажа първичните си инстинкти — изръмжа той. — От доста време имам желание — той отново я сграбчи и този път нямаше измъкване. Ръцете му се впиха в тялото ѝ. Всеки опит да се измъкне щеше да бъде болезнен и безуспешен, но Лори отказа целувката, която той търсеше. Тя стисна устни и не им позволи да се отворят под натиска на устата му.

След един дълъг момент, който ѝ се стори цяла вечност, той вдигна глава. Очите ѝ бяха плътно затворени, но любопитството ѝ надделя и тя леко ги отвори. Лицето му почти допираше нейното.

— Страхуваш се да ме целунеш, нали? Знаеш какво ти става всеки път, когато го направиш и сега се бориш срещу него, нали?

Суетата и наглостта му бяха безгранични.

— Не! — възкликна тя.

Той се усмихна лениво и отпусна ръцете си.

— Тогава ми докажи, че не е вярно — предизвика я той. — Целуни ме и ме убеди, че не се разтреперваш цялата от това — очите му я гледаха предизвикателно, спирайки се върху онези места, които биха реагирали на целувката му.

Ако я насилеше да го целуне, тя щеше да се съпротивлява. Но това беше шеговито предизвикателство, което опъваше струните още повече. Тя не можеше да устои. Очевидно не можеше да се сражава с него физически и да го победи, но сигурно имаше друг начин да му натрие носа. Щеше да му покаже, че не припада от чара му, като всяка друга жена и не е подвластна на неговата сексуалност.

Сви зеници и очите ѝ заприличаха на две горящи въгленчета. Тя вдигна ръце и обгърна главата му с длани. Поколеба се за момент, но когато той вдигна въпросително вежди, тя смело продължи. Той все още се забавляваше.

Докосна леко устните му със своите. Той не отговори, оставяйки ѝ цялата инициатива. Тя захапа ъгълчето на устата му, точно под мустаците, усети лекото му потрепване и това я окуражи.

Езикът ѝ очерта устните му, докато те се разтвориха. Преди разумът ѝ да я спре, тя пъкна розовия си език между зъбите му. Повтаряше си, че това е целувка, а не електрическият шок, който накара ръцете ѝ да прегърнат по-силно главата му и да я притеглят поплътено към нейната. Беше само физическият копнеж, а не емоционална необходимост, това, което притисна тялото ѝ към неговото, докато гърдите ѝ срещнаха твърдата стена на неговите.

Той стоеше почти безучастен.

Сетивата ѝ се събудиха. Тя прие предизвикателството му, но се бореше да не се превърне в жертва на собствената си стратегия. До този момент не беше успяла да го сломи. Нейната кръв бушуваше, докато той оставаше хладен и разсъдлив. Пулсиращата тежест в центъра на тялото ѝ доказваше съвсем очевидно, че тя е жена, отговаряща страстно на повика на желан мъж.

Но той не биваше да разбере. Тя трябваше да го разпали и да успокои себе си. Загубваше всичко и завинаги, ако не спечелеше тази битка.

Устните ѝ продължаваха да дразнят устата му, преди да се прехвърли към брадичката и врата. Ръката ѝ плахо се смъкна надолу към ямичката на шията му. Изучаваше любопитно остриите косъмчета по гърдите му. Като отхвърли решително всякаква съвест и убеждавайки се, че действията ѝ са продиктувани единствено от силното желание за победа, а не от копнеж да го докосне, тя пъкна ръка под ризата му и плъзна пръсти по настръхналата кожа.

Дишането му се ускори и той изстена тихо. Добре! — помисли тя. Изненадана от собствената си дързост, тя насочи устни към вдлъбнатината във врата му, която пръстите ѝ вече познаваха добре, и я обходи лениво с уста.

Той изстена и тя усети как сърцето му заби по-силно, а ръцете му най-последно я сграбчиха с такава сила, че щеше да я задуши. Ръцете ѝ обвиха врата му, а устните му се впиха в нейните. Телата им се сляха.

Той не искаше да чака повече, устните му молеха и заповядваха. Беше време сега Лори да прояви безразличие. Тя знаеше, че играта свърши и можеше да претърпи поражение, ако го оставеше да я целува по този начин. Тя щеше да се изплъзне с лекота от божествения му унес.

Но Дженифър беше тази, която ги върна към реалността. Тя си играеше с новите си играчки от Джон, когато забеляза, че баща ѝ и Лори се целуват. Изправи се и задърпа настойчиво Дрейк за крачолата на панталона, като искаше да привлече вниманието му и да се включи и тя в тази нова забава.

Той пусна Лори, без да отмества очи от нея. Погледът му бе замъглен от желание и тя разбра, че всъщност никой не беше победител в ситуацията. Той беше възбуден и замаян от целувката ѝ точно толкова, колкото би била и тя от неговата.

Дженифър не искаше да я пренебрегват и изрази по-настоятелно своя протест. Дрейк откъсна поглед от Лори и се наведе надолу към обиденото дете.

— Кой е това? Кой ме дърпа? — попита той закачливо и погъделичка Дженифър. Тя прегърна с тънките си ръчички баща си и Лори и събра главите на тримата в една радостна целувка. Това беше повторено няколко пъти, докато те дружно се разсмяха.

— Мисля, че приключихме с училището за днес, какво ще кажеш? — попита Дрейк над главата на Дженифър. — Тази кола отвън

ми струва пари. Защо не отидем до Албукерк да я върнем? Ще вечеряме някъде по пътя. Мислиш ли, че Дженифър ще издържи пътуването?

— Разбира се. И тя има нужда от почивка. Какво да си облека? — тя попита, защото не знаеше дали да остане по джинси и да очаква хамбургери за вечеря или да се облече официално като за някой поизискан ресторант.

Очите му обходиха тялото ѝ.

— Все едно — измърмори той. Погледът му красноречиво говореше, че би предпочел тя да няма нищо върху себе си.

Въпреки страстта, която беше показала преди малко, Лори се изчерви и гушна Дженифър.

— Ще бъдем готови след половин час — каза тя и забърза по стълбите нагоре.

ГЛАВА ОСМА

Денят се оказа добър за всички. Дженифър се взеше при Дрейк в колата под наем, а Лори се носеше с мерцедеса след тях. Беше доволна, че е сама. Имаше време да подреди мислите си. Ставаше опасно да продължават да се целуват с Дрейк, както бяха направили сутринта. Беше го предупредила, че не бива да си играят с огъня, а те продължаваха да правят точно това.

Хиляди пъти си беше казвала, че от цялата работа няма да излезе нищо — щеше да остане само болезненото изживяване на целувките. Ако трябваше да бъде честна, можеше да държи Дрейк в напрежение дълго време, стига да искаше. Ако започнеха любовна връзка, това моментално означаваше, че тя трябва да спре да обучава Дженифър. Това щеше да е мъчително за всички, особено за детето. То щеше да се превърне в невинна жертва на двама възрастни, които не знаеха какво правят.

В спокойното усамотение на мерцедеса, който се плъзгаше по планинския път към града, беше лесно да вземе решение да не позволява на Дрейк повече да я прегръща и целува. С усилие на волята щеше да забрави усещанията от ръцете и устните му. Всичко беше въпрос на вътрешна дисциплина, а Лори Париш се гордееше, че притежава това качество.

Нямаше да позволи на Дрейк повече да я докосва. Решението ѝ беше твърдо.

Но то нямаше кой знае каква стойност.

Когато пристигнаха, той ѝ помогна да слезе от колата. Тя прие протегнатата му ръка без колебание, но се държеше на разстояние, докато вървяха, страхувайки се да попадне в обсега на силата, излъчваща се от стройното му тяло.

Проблемът с колата беше уреден веднага. След това направиха някои покупки в най-скъпите магазини на Албукерк. Дрейк купи на Дженифър яркосиньо яке за ски — според Лори — невероятно скъпо. Той само вдигна рамене на възраженията ѝ. Дженифър искаше да го

носи вкъщи, но, въпреки че беше хладен есенен ден, Лори ѝ обясни, че ще ѝ бъде горещо. Детето се съгласи да го опаковат в кутия, едва когато Дрейк ѝ купи плетена жилетка с качулка и украса от кожички.

Както винаги, продавачките възбудено се суетяха и изглеждаха прекалено внимателни, докато ги обслужваха. Другите купувачи спряха да пазаруват и ги наблюдаваха по начин, който накара Лори да се държи ужасно самоуверено.

Няколко жени я гледаха с открита враждебност. Дрейк не ѝ помогна да излезе от неловката ситуация. Той постоянно я питаше за мнението ѝ и се държеше подчертано фамилиарно.

Но две неща я удовлетвориха напълно: Дрейк говореше с Дженифър на езика на глухите без притеснение или извинение. Той изглеждаше напълно безразличен към своите почитателки, които го виждаха в компанията на глухата му дъщеря.

Лори беше облечена обикновено, нито официално, нито съвсем всекидневно. Тя носеше светлокафява вълнена пола и нефритенозелена копринена блузка. Когато излязоха от колата, за да влязат в ресторанта, тя реши, че е достатъчно хладно и облече белия си вълнен блейзер.

Дрейк ѝ помогна и свойски остави ръката си върху раменете ѝ, докато влизаха в ресторанта. Лори си помисли, че отстрани сигурно изглеждат като семейство и веднага се укори за подобна мисъл. Тя знаеше чувствата на Дрейк; той ясно беше изказал намеренията си: с удоволствие би изживял една физическа връзка, но сърцето му щеше завинаги да принадлежи на Сюзън.

На връщане Дженифър заспа, положила глава в скута на Лори. Бъни, нейният постоянен спътник, кротко почиваше под мишницата ѝ.

Дрейк пусна радиото и хвана някаква станция на FM. Ръката му се върна и остана върху меките къдрици на Дженифър, галейки я, докато разбра, че тя е дълбоко заспала.

Лори очакваше да върне ръката си върху кормилото и сърцето ѝ подскочи, когато я сложи върху бедрото ѝ. Той внимателно погледна към Лори. Но тя изглеждаше погълната от здрачаващия се пейзаж отвън, осветеното табло на колата и спящото в скута ѝ дете — сякаш бе забравила за мъжа до себе си.

Миг по-късно тя плъзна поглед по интериора на колата и спря върху безукорния профил на Дрейк. Той усети очите ѝ и се обърна към

нея. Видя топлината, която излъчваха кехлибарените ѝ очи и се усмихна нежно.

Ръката му се премести по-нагоре и я докосна толкова интимно, че всичките ѝ решения и обещания се стопиха. Остана там, докато се появиха светлините на Уйспърс и той трябваше да хване волана с две ръце, за да се движи безопасно по кривите, стръмни улички.

Те без проблеми сложиха Дженифър в леглото. Тя се опита да протестира, докато Лори я събличаше и пъхаше под завивките. След ритуала от прегръдки и целувки Дрейк загаси лампата.

— Искаш ли да запаля камината? — попита той, както стояха в коридора.

— Звучи примамливо. Бих могла да се отпусна малко преди да си легна. Денят беше дълъг.

— Мога ли да направя нещо, за да се отпуснеш по-бързо? — попита той с красноречива усмивка.

— Ти си непоправим — упрекна го Лори. — Ще се изкъпя и ще сляза долу.

— Дотогава ще разпаля страхотен огън. Аз бях скаут, знаеш ли?

— Ти? Невъзможно! — каза тя предизвикателно и затвори вратата на стаята, лишавайки го от възможност за отговор.

След банята Лори облече топъл бархетен халат и стегна колана на талията. Прасковеният цвят подчертаваше косата и лицето, а сатенените ревери придаваха мек блясък на кожата ѝ.

Животът с Дрейк през последните няколко дни я беше освободил от някои скрупули. Тя вече не се чудеше къде да се скрие, ако той я завареше по халат или без грим. Между тях се беше създавала вълнуваща близост. Тя тръгна надолу, решейки с четка кестенявите си къдрици, още мокри от банята.

Пресече всекидневната и спусна завесите. Автоматично посегна към ключа на лампата, но гласът на Дрейк я спря.

— Може ли да останем на тъмно? Светлината от камината е достатъчна.

Той идваше от кухнята с две чаши и бутилка бяло вино в кофа с лед. От стереоуредбата на библиотеката се носеше лиричната балада, изпълнявана от Джони Матис. Дрейк беше съдържал думата си и огънят в камината гореше весело и игриво.

— Действа отпускащо — произнесе Лори нервно. Отпускащо и съблазнително, помисли тя цинично. Дрейк беше сменил спортните си панталони и сако и сега носеше избелели дънки и бял пуловер.

Лори се сви в ъгъла на дивана с лице към камината, докато Дрейк поставяше чашите и бутилката на масичката за кафе пред нея.

— Ще изпиеш ли чаша вино с мен? — попита той и се отпусна на дивана до нея.

— Аз...

— Моля те. Една чаша. Ще се почувстваш по-добре.

— Една чаша — пръстите им се срещнаха за миг, докато той ѝ подаваше чашата. Тя отпи нерешително, защото усещаше погледа му. Отклонявайки очи, погледна към камината. — Огънят е чудесен, Дрейк. Благодаря ти, че се сети.

— Удоволствието е мое. Освен напрежението, докато го палех, видът му също ме стопли. Имаш ли нещо против? — преди да е изчакал отговора ѝ той съблече пуловера си.

През последните няколко дни тя го беше виждала без риза много пъти. Но гледката на широките, силни гърди накара сърцето ѝ да подскочи и да се разтанцува бясно. Под ребрата гърдите му преминаваха в плосък, стегнат корем. Джинсите се закопчаваха два инча под пъпа. Гърлото на Лори се сви, когато видя размерите на неговата мъжественост под стегнатия плат на панталоните. Тя бързо отпи от виното.

— Миришеш хубаво — каза той, навеждайки се леко към нея. Не я докосна, но приближи лицето си до шията ѝ. — Какво е това?

— Аз... това... — Лори не намираше думите. — Нищо специално или скъпо. Купих го в аптеката.

— Не е нужно да се извиняваш. Уверявам те, че върши чудесна работа.

Думите му, а може би близостта на тялото, я накараха почти да загуби разума си. С трепереща ръка разреса косата си и остави четката на масичката. Вече усещаше ефекта от виното, макар че не беше изпила повече от половин чаша. Отпи отново и остави чашата. Когато се облегна назад, Дрейк се беше преместил още по-близо.

Погледът му витаеше някъде над главата ѝ.

— Много е красива — прошепна той. — На светлината на огъня е даже още по-красива от обикновено — той вдигна ръка и бавно я

спусна по дължината на косата ѝ до раменете.

Танцуващите пламъци хвърляха дълбоки сенки по неговото лице. Очите му почти не се виждаха под плътните вежди, но Лори знаеше, че я търсят настойчиво. Тя си представяше как я намират и докосват, когато ги усети върху устата си. Дрейк натопи показалец в чашата си и докосна с него устните ѝ. Той рисуваше със златистата течност по устата ѝ, движейки бавно пръст най-напред по горната, а след това и по долната устна. Под нежния му натиск те се отвориха.

Той наведе глава, докосна устните ѝ със своите и засмука виното по тях, след което я целуна по начин, който накара сърцето ѝ да спре и я остави трепереща и без дъх.

— Ти си много по-вкусна от виното. И поне два пъти по-малко вредна — произнесе Дрейк задъхано, откъсвайки се от нея. Остави чашата си до нейната на масичката. Тя очакваше да се върне към нея и да я прегърне.

Вместо това той легна по гръб на дивана, опъвайки се в цял ръст, и сложи глава в скута ѝ. След това хвана ръката ѝ, целуна дланта ѝ нежно и я сложи върху корема си, покривайки я със своята ръка.

— Така трябва да е в рая — каза той и погледна нагоре към нея. — Оттук се виждат много приятни неща, които никак не са за изпускане — очите му светнаха при вида на гърдите ѝ, ясно очертани под тънката, мека материя на халата. Той се засмя на нейното изчервяване. След това пое дъх дълбоко и успокояващо. — Обичам това място, а ти, Лори? — тя се учуди на внезапната сериозност на гласа му.

— Уйспърс? Да, тук е чудесно. Но, признавам, че си мислех, че ти ще се почувстваш по-добре на път за Ню Йорк.

— Понякога ми липсват светлините на камерите. Ще излъжа, ако кажа, че не е така. Но се ужасявам пред мисълта да се върна към живота и любовните истории на д-р Глен Хамбрик. Аз дори не съм искал тази работа или поне не исках тя да се превърне в най-важното нещо в живота ми.

— Наистина ли?

Учудването в гласа ѝ беше съвсем искрено, защото той отвори очи и потвърди.

— Да, наистина.

— Тогава защо... как? — заекна тя.

— Сюзън ме накара да отида на пробните снимки — Лори трепна като чу името на жена му, но изглежда сега той не го възприе толкова болезнено.

— Аз се оказах точно това, което търсеха — продължи той. — Целунах актрисата, която по онова време беше водеща. Решиха, че чудесно изглеждаме заедно. Дадоха ми ролята преди още да съм я прочел.

— А ти какво искаше да правиш, Дрейк?

— Имах естествените за всеки сериозен актьор амбиции — да играя в известен театър. Макар че, освен да играя, исках и да поставям пиеси. Но след няколко години живот в Ню Йорк открих, че съществуват неща като наем, храна и т.н. — засмя се той горчиво. — Бях принуден да работя, когато ми предложат работа, а не да раста професионално, както ми се искаше.

Лори разсеяно разроши с пръсти сребристокафявата коса. Беше толкова хубаво, главата му лежеше в скута ѝ и двамата се наслаждаваха на тихата, приятна нощ.

— Къде си роден, Дрейк? Имаш ли семейство? — странно, но той никога не беше споменавал нищо за родното си място.

— Израснах в Илинойс. И аз съм от средния запад като теб — той помръдна глава, за да я погледне и тежестта върху бедрата ѝ предизвика приятна тръпка в нея. Баща ми беше преуспяващ застрахователен агент, макар че никога не сме били богати. Бях ученик в гимназията, когато той умря. Майка ми почина преди две години. Имам брат, който е адвокат. Предполагам, че по свой начин той също е актьор — той се изсмя. — След две години в свободен колеж по изкуствата заминах за Ню Йорк, където завърших Американската Академия за Драматично Изкуство и започнах да се явявам на различни прослушвания в търсене на работа.

— Гледала съм „Хоровод“. Не мисля, че мога да играя в подобно нещо и да остана със здрав разум — каза Лори.

Той се засмя.

— Съмнявам се, че изобщо някой здравомислещ би участвал в подобно нещо. Това е убийствено изживяване. Спомням си, когато се явих на прослушване за ролята на Дани в „Алчност“. Бях сигурен, че съм най-подходящ! Седмици наред обикалях в черно кожено яке. Говорех грубо с цигара в уста. Щях да се побъркам, когато на

прослушването ме накараха да танцувам и пея. Оттогава знам, че музикалните комедии не са за мен. Даже не ме прослушаха за масовите сцени. Казаха, че косата ми изглежда сребриста от светлината, а нямат нужда от старци. Бях готов дори да я боядисам черна, стига да ми дадат някаква роля. Само да не е сапунена.

Той спря за момент и погали ръката ѝ, която все още лежеше върху корема му.

— Така срещнах Сюзън — на прослушването. Тя дойде при мен после и ми каза, че много се радва, дето не съм получил ролята. Няма да може да понесе да боядисам косата си.

Болката в гърдите на Лори се засили. Гласът му беше станал съвсем тих. Сюзън все още беше много важна част от него, макар че беше мъртва от три години. Лори вече знаеше отговора на въпроса си, но все пак попита тихо.

— Красива ли беше?

— Да — каза той без колебание и затвори очи. Спуснатите клепачи приличаха на завеса върху зелените му очи. — Тя беше балерина. Без значение на какво прослушване се явяваше, стилът ѝ беше твърде класически, за да бъде в миманса. Тя винаги се връщаше към истинския балет. Накрая я взеха в Американския балетен театър.

Балерина! Това беше по-лошо, отколкото Лори очакваше. Сигурно е била божествена, женствена и грациозна, красива, както той се изрази.

Трябваше да смени темата. Трябваше да се опита да върне предишното хубаво настроение.

— Коя е любимата ти роля, Дрейк?

— Брик в „Котка върху горещ ламаринен покрив“ — каза той. — Веднъж го играх в час по актьорско. Страхотен образ. За два часа и половина пред очите ти минава един цял човешки живот; едно кълбо от страсти, което вплита нишки в толкова други животи и съдби! — гласът му прозвуча развълнувано. — Но аз бих искал да бъда и режисьор. Представяш ли си да можеш да измъкнеш всички нюанси от тези чудесни образи? Боже, какво предизвикателство! — за момент той притихна, гледайки в пространството, сякаш виждаше въображаема сцена с актьори, готови да се подчинят на режисьорските му инструкции. След това обърна поглед към нея и я изгледа продължително.

Както се беше навела към него, косата ѝ обрамчваше лицето. Светлината на огъня си играеше по него, придавайки му причудливи отблясъци и сенки. Освежено от банята, то изглеждаше меко и приканващо.

— Ти не приличаш на учителка — каза той тихо.

— А ти си същински актьор — прошепна тя в отговор.

Той се изправи леко, подпирайки се на длан.

— Може ли да бъдеш по-конкретна? — попита той. — Искам да кажа, че Ърнест Боргнин е актьор, а също и Робърт Редфорд.

Тя се смееше.

— Разбрах какво искаш да кажеш. Ами, чакай да видя — тя присви очи и огледа оценяващо лицето и гърдите му. — Бих казала, че си някъде по средата.

— О, така ли? — възкликна той. — Може ли да се кандидатирам за романтична мъжка роля, госпожо Продуцент? Моля ви! Това ще бъде най-забавното прослушване.

Докато говореше, той издърпа колана от халата ѝ.

— Както виждаш, вече влизам в ролята — ръката му се плъзна под халата и обхвана гърдата ѝ. — Имам нужда от второстепенен актьор — каза той, докато устните му търсеха нейните и ги намериха, тръпнещи в очакване.

Целувката беше дълбока и дълга. Докато едната му ръка продължаваше да се спуска по нежния овал, другата рошеше кестенявата влажна коса. Нейната ръка обгърна голите му рамене и поглади твърдите мускули. После слезе надолу, спирайки върху извивката на кръста.

Устата му най-после се отдели от нейната, за да промърмори:

— Бях сигурен, че ще намеря само теб под халата — той го смъкна от рамото ѝ и захапа ароматната ѝ кожа. — Когато си толкова топла, отстъпчива и смирена, те харесвам най-много — устните му тръгнаха нагоре по корема ѝ и стигнаха до връхната извивка на гърдите ѝ, които той погъделичка с мустаци. Плъзна ръката си под халата и я привлече силно към себе си. — Утоли жаждата ми, Лори, — помоли той дрезгаво.

Устата му засмука зърното на гърдата ѝ, а Лори прегърна главата му и я привлече. Езикът му си играеше закачливо с нея, описваше кръгове, забиваше се в плътта ѝ. Той я хапеше цялата. Тя простена,

когато той душеше с уста и нос под гърдите ѝ, за да се върне отново към това, което никога нямаше да му е достатъчно. Засмука я нежно и деликатно за зърната.

Опря буза на главата му, докато ръката ѝ плахо, но настойчиво галеше гърдите и корема. Неочаквано се спря на колана на джинсите. Той зарови глава между гърдите ѝ и я завъртя в див екстаз.

— О, Боже, да. Моля те, Лори — произнесе той задъхано с неравен глас, който потъна в меката плът под устните му. — Докосни ме.

Тя разкопча джинсите.

Звънецът на входната врата прогърмя като камбана на катедрала и заглуши тяхното ускорено дишане, струните на цигулка от уредбата, съскането и припукването на огъня в камината.

Дрейк изруга цветисто и скочи.

— Кой, по дяволите...

— Може би ще си отидат — обади се Лори с надежда.

Звънецът пак извъня. Който и да беше, не се отказваше. Дрейк изруга отново, но се запъти към входната врата. Там застана така, че да закрие Лори от чужд поглед. Тя искаше да го подсети, че е без риза, но нямаше време, тъй като той вече отвори.

— О! Не очаквахме да видим вас тук. Това е истинска изненада.

При звука на познатия глас Лори скочи от дивана. Треперещите ѝ крака почти не я държаха. Тя механично оправи халата си и стегна колана.

— О, Боже — извика тя тихо.

— Кой... — започна Дрейк, но беше прекъснат.

— Аз съм отец Андрю Париш, бащата на Лори. Тя тук ли е?

ГЛАВА ДЕВЕТА

— А, добър вечер — чу Лори да казва Дрейк. — Аз съм...

— Знаем кой сте, млади човече. Лори ни е разказвала за вас. Майка ѝ успя да разгласи пред всички, че дъщеря ѝ работи за Дрейк Слоун.

— Не мога да повярвам, че говоря лично с вас. Дамите в къщи ще...

— Майко, не виждаш ли, че човекът е без риза, а ние го държим на студения нощен въздух. Може ли да влезем, господин Сл... искам да кажа, господин Райвингтън?

Лори слушаше в състояние на шок и стоеше като закована пред дивана. Спонтанното ѝ желание беше да изтича по стълбите нагоре и да се скрие, но те се виждаха от входната врата. Нямаше начин да стигне до тях, без да я видят родителите ѝ.

Какво търсеха те тук? Тя оправи халата, колкото можеше по-добре и приглади с ръце косата си, разрошена от жадните пръсти на Дрейк. За повече нямаше време. Дрейк ги въвеждаше в стаята.

— Майко! Татко! — възкликна тя с фалшива радост и се спусна да ги посрещне. Трябваше да се държи самоуверено. Само не гледай виновно, предупреди тя себе си.

— Лори, милото ми момиче. Как си? — Алис Париш прегърна дъщеря си и Лори разбра, че майка ѝ ще усети, че няма нищо под халата. Тя погледна към Дрейк през рамо. Той вдигна безпомощно рамене и извърна глава. Косата му, забеляза Лори с тревога, беше разбъркана като нейната. В добавка разкопчаните дънки издаваха набъбналата му мъжественост. О, Боже!

Майка ѝ я целуна по устата, която още пазеше следите от целувките на Дрейк. Щеше ли тя да усети вкуса му? Преди да си е отговорила още на въпроса, Лори попадна в ръцете на баща си и се отпусна в сърдечната му прегръдка.

След сърдечното, но и престорено посрещане в стаята настъпи неловко мълчание. Тихата музика още се лееше със стереофонична

мелодичност. Светлината от огъня в камината изпълваше стаята с причудливи форми и сенки и налагаше впечатлението за скрита интимност. Кофата с лед и двете наполовина изпити чаши с вино на масичката за кафе бяха като обвинителен пръст. Още по-разобличаващи изглеждаха разхвърляните възглавници на дивана.

Ако Лори не беше толкова сконфузена от ситуацията, щеше да се зарадва на родителите си. Тя беше привързана към тях и знаеше, че съдбата беше благосклонна към нея, изпращайки ѝ родители, които цял живот я бяха дарявали с обичта си.

Тя гледаше майка си — нисичка жена, която едва стигаше до рамото на мъжа си. Косата ѝ имаше същия кестеняв цвят като Лорината, но побеляла с времето и без този ярък блясък. Лицето ѝ излъчваше благородство, хармония и доброта.

Високият Андрю Париш стъпваше гордо и с достойнство. Тъмната му, посивяла коса откриваше голямо чело и се спускаше назад на добре пригладени вълни. Той имаше строги сиви очи, които бяха добри и мили и говореше с дълбок, успокояващ глас. Беше много благ с паството си, но непримирим в осъждането на неморалните прояви на новото време.

Първоначалната радост от срещата с по-малката им дъщеря се стопи от сцената, която се разкри пред очите им и очевидно ги притесни. Изразът върху лицата им не оставяше и следа от съмнение. Сърцето ѝ се сви като си представи какво си мислеха.

— Вие вече видяхте Дрейк — каза тя поради липса на нещо по-добро и за да наруши тягостното мълчание. — Какво правите тук? Не че не се радвам да ви видя — добави тя бързо. — А защото...

— Мислехме, че ще те изненадаме приятно, скъпа. Майка ти и аз ще присъстваме на една пасторска конференция, която се открива утре вечер в Санта Фе. Решихме да тръгнем един ден по-рано и да прекараме известно време с теб.

— Много се радвам — каза Лори.

— Не очаквахме да намерим господин Райвингтън тук — поясни Андрю като се обърна към Дрейк. Той беше взел пуловера си от дивана и го нахлузваше през главата.

В стила на баща ѝ беше да попада точно в целта. Лори искаше да има повече време, за да измисли нещо по-приемливо. Но щеше ли времето да ѝ помогне? Съмняваше се. Струваше ли ѝ се или наистина

долната устна на майка ѝ започна да притреперва. Защо пристигнаха тази вечер? Ами ако бяха дошли петнайсет минути по-късно? Лори пое дълбоко дъх и обгърна раменете си с ръце. Беше страшно даже да се мисли.

Тя облиза устни и каза по-въодушевено от обикновено.

— Дрейк... дойде преди няколко дни да види Дженифър. Трябва да видиш Дженифър, майко. Ще се влюбиш в нея — никой не каза нищо и тя продължи. — Тя много му липсва, нали разбирате... Той си взе малко почивка от филма... А тя е толкова щастлива да са заедно... — нареждаше Лори. Тя усещаше, че пелтеченето ѝ само потвърждава мислите, които се въртяха в главите им.

Андрю погледна двете чаши на малката масичка. Те говореха достатъчно красноречиво.

— Седели сте заедно тук — тя видя болката в очите на баща си, когато произнесе тези думи. Искаше ѝ се да отрича, да обяснява... Те никога нямаше да я разберат. Затвори очи пред горчивия упрек, който прочете по лицата на родителите си.

— Лори, скъпа, може би трябва да ги уведомим — обади се Дрейк спокойно. Той се приближи към нея, прегърна я през раменете с любов и я притисна леко към себе си. Тя го погледна с ужас. Но той само нежно ѝ се усмихваше. — Разбрахме се да го пазим засега в тайна, но тогава не знаехме, че родителите ти ще ни изненадат по този начин. Страхувам се, че си мислят най-лошото.

И ще бъдат прави, искаше да каже тя, но нямаше сили да възрази на Дрейк, запленена от думите му и съучастническият му тон.

— Сър — произнесе той сериозно и патетично, обръщайки се към баща ѝ. — Лори и аз се оженихме днес в Албукерк. Това е първата ни брачна нощ. И вие ни заварихте...

Лори щеше да припадне, ако ръката на Дрейк не я държеше здраво. Всичката кръв от тялото ѝ се събра в главата и тя усещаше отчетливо всеки удар на сърцето си, чийто пулс туптеше във вените ѝ. Ушите ѝ писнаха от шумния възторг, който изригнаха родителите ѝ, от облекчението, с което посрещнаха новината.

Те се смееха и мълвяха учудените си поздравления. Майка ѝ дойде при Дрейк, прегърна го не принудено, целуна го по бузата и каза:

— Добре дошъл в нашето семейство, Дрейк — Андрю го потупа по гърба и каза. — За малко щяхте да ме изпуснете. Не искам да ви

описвам какво си мислех.

След това прегърнаха Лори и тя потъна в прилива на тяхната любов и възвърнато доверие. Все още беше твърде зашеметена, за да може да говори или реагира.

— Андрю, разбра ли, че имаме още едно внуче? — Алис плесна с ръце при тази вълнуваща мисъл. — Може ли да я видим, Лори? Обещавам, че няма да я събудим. Ти си ми казвала какво прекрасно дете е. Нямах търпение да я видя, а сега тя е от нашето семейство — светлинките в очите на Алис танцуваха и Лори нямаше сили да я разочарова отново.

— Тя е на горния етаж, майко. В малката спалня. Защо не се качите с татко да я видите? Ще сложа кафе. Така ме изненадахте, че забравих всякакво гостоприемство — смотолеви Лори неубедително. Мозъкът ѝ беше лишен от мисли, устата ѝ не беше в състояние да ги изговаря.

— Хайде, Андрю — Алис хвана съпруга си за ръката, а той обърна очи към небето с най-искрено преклонение.

— Тази жена е луда по децата, Дрейк. Трябва да свикнеш с нейната инфантилност.

— Напротив. С нетърпение очаквам пълната ѝ проява. А мисля, че и на Дженифър ще ѝ хареса — той говореше с топлота. В думите му не се долавяше и следа от напрежение. Не разбираше ли, че тази игра не може да трае дълго? И каква беше мотивацията му за всичко това?

Щом родителите ѝ изчезнаха по стълбите, тя сви очи и погледна подозрително Дрейк, който продължаваше да я съзерцава откровено. Юмруците върху хълбоците ѝ се стегнаха. Нещо в арогантното килване на главата му събуди гнева ѝ. Той се наслаждаваше на състоянието ѝ!

— Защо, Дрейк? — попита тя настойчиво с шепот, понеже не искаше родителите ѝ да чуят този разговор. — Откъде ти хрумна такава нелепа лъжа?

— Това беше представление, заслужаващо специалната награда на Академията, нали? Мисля, че трябва да си ми благодарна, че те спасих, Лори. Всичко беше против теб. Те разбраха истината, а не мисля, че ти би го искала, нали? А за това е малко късно — отбеляза той, тъй като тя запали осветлението. — По-добре изгаси. Очевидно е какво сме правили и как сме се целували...

— Ще спреш ли? — просъска тя и тропна с крак. — Дрейк, какво ще правя сега? Родителите ми мислят, че съм омъжена за теб! Какво ще им кажем като разберат истината?

— Ще им кажем, че нещата не са потръгнали и сме се разделили — произнесе той безучастно.

Тя седна на дивана и покри лицето си с ръце.

— Те бяха толкова разстроени, когато се разделихме с Пол. Не искам още веднъж да им причинявам страдание.

Известно време той мълча, след което продължи бавно.

— Тогава ще им кажа, че аз само те предизвиквах. Ти ще им обясниш обстоятелствата, при които живеем тук заедно. Те ще те разберат. Нали баща ти е в опрощаващия бизнес? — ироничният му тон я подразни повече от наглата лъжа.

— Недей, Дрейк — очите ѝ бяха пълни с гняв и този опасен блясък съвсем не се дължеше на отражението от камината. — Не смей да се подиграваш! Нито аз, нито те заслужаваме такова отношение! — предупреди го тя с нисък, но твърд глас.

Когато видя студения ѝ, обиден вид, той стана сериозен.

— Извинявай. Не исках да обиждам професията на баща ти, нито пък да будя твоите страхове.

Тонът му беше напълно искрен, лицето му също. Въпреки това гласът ѝ прозвуча резервирано.

— Няма значение. Убедена съм, че за теб сцената е като романтичен фарс, но за мен нещата са реални. Не искам да ги наранявам.

— Лори, ти си почти на трийсет — възрази той. — Животът си е твой и ти можеш да го живееш, както намериш за добре. Те може и да не харесват всичко, което ти правиш. Нито един родител не одобрява изцяло живота на детето си. И въпреки това всеки живее според своите разбирания.

— Ти не разбираш — каза тя. — Никога не съм предавала доверието им в мен. Ако реша да направя нещо, което те не биха одобрили, ще го премълча, за да предпазя тях, не себе си. Никога не разкривам тайните си пред тях.

— Но ти нищо не си направила! — каза той остро, след това понижи глас. — Вярвай ми, знам колко си почтена. Чак ме боли от това.

Въпреки техния конфликт, думите му накараха сърцето ѝ радостно да подскочи. Тя погледна встрани от него.

— Съвестта ми е чиста и ако им разкажа истината, те ще ми повярват. Само че — тя разтвори ръце, като че ли търсеше точните думи — нещата са по-различни, това е. Те са от друго поколение. Никога няма да приемат да живея с някой мъж при каквито и да било обстоятелства. Никога не си обичал толкова силно, че да те интересува мнението на другия.

Това беше грешка и тя я разбра още щом думите излязоха от устата ѝ. Лицето му се стегна, устата под мустаците също. Той пхна ръце в джобовете на джинсите, завъртя се на пети и загледа догарящия огън.

Паришови излязоха от стаята на Дженифър и Дрейк каза тихо, без да я гледа.

— Оставям на теб. Ще реагирам според твоето поведение.

Алис заговори още преди да е стигнала края на стълбите.

— Дрейк, тя е същински ангел. Вече я обичам и не мога да дочакам сутринта тя да се събуди и да си поиграе с нея — беше толкова щастлива, че Лори реши да продължи измамата.

— Съжалявам — каза тя бързо. — Още не съм сложила кафето — тръгна към кухнята, но баща ѝ я спря.

— Недей да правиш специално за нас. Ние сме на години и не е полезно да прием кафе по това време. Няма да можем да спим. По-добре да намерим място, където да пренощуваме. А сутринта ще дойдем пак.

— Глупости — каза Дрейк. — Ще останете в моя дом. Място има достатъчно.

— О, не — възпротиви се Алис. — Вие с Лори сте младоженци!

— Аз нямам нищо против. Мисля, че и Лори ще се съгласи с мен — каза Дрейк и сви рамене. — Нали, скъпа?

— Аз... да. Искам да кажа — нямам нищо против — заекна тя, опитвайки се да разгадае намеренията на Дрейк.

— От другата страна на кухнята има малка спалня. Аз спях там през последните няколко дни. Тази вечер и без това щях да се прехвърля в голямата спалня.

— Разбирам — прогърмя гласът на Андрю и той потупа сърдечно Дрейк по гърба. — Аз лично бих предпочел да останем тук

вместо на хотел. Какво ще кажеш, майко? — обърна се той към жена си. Всички бяха забравили за Лори, която стана рязко при споменаването на Дрейк за местенето му. Сега тя разбра какво има предвид и това я вбеси.

— Естествено, бих предпочела да съм близо до Лори — отговори Алис.

— Тогава всичко е уредено — кимна Дрейк строго. — Ще си събера нещата, докато Лори оправя леглото. След което ще ви оставим да си починете. Сигурно сте уморени.

Следващият половин час приличаше на забавен водевил. Дрейк отиде в малката спалня и се върна във всекидневната, като носеше кутия с принадлежности за бръснене и други лични вещи. Каdifеният му халат беше праметнат небрежно през рамо. Той намигна съучастнически на Лори, докато тя слушаше подробните обяснения на родителите си за полета им до Албукерк и пътуването им с кола до Уйспърс.

Тя се зае да смени завивките на леглото, надявайки се, че Дрейк ще се върне обратно за нещо. Смяташе да му обясни своята концепция относно приготвянията му за през нощта, но той я избягваше. Докато родителите ѝ казваха лека нощ, той собственически я хвана през кръста и я притисна към себе си.

— Радвам се, че си ми зет, Дрейк. Грижи се за дъщеря ми и я обичай. Това е всичко, за което те моля — каза Андрю.

— Да, сър — каза Дрейк тържествено.

Лори имаше желанието да го ритне в кокалчетата.

Възрастната двойка се оттегли в своята стая. Лори покорно последва Дрейк по стълбите нагоре, но веднага щом затвори врата на стаята, тя се обърна към него и го изгледа унищожително.

— Знам какво си мислиш, Дрейк, но няма да го бъде! Ще проваля жалкия ти план!

— Какво си мисля? — попита той и съблече пуловера си за втори път тази вечер.

— Мислиш, че ще легна в това легло с теб.

— И през ум не ми е минало — подхвърли безразлично той и разкопча ципа на джинсите си.

— Какво правиш? — избухна тя.

— Събличам се. А ти какво мислиш, че правя? — сякаш за доказателство, той продължи: — Едно лято пътувах с пътната компания „Коса“ и оттогава нямам никакъв свян. Ако се притесняваш, обърни се.

Бельото му беше светлосиньо, стегнато и изрязано. Лори преглътна бучката в гърлото си, докато го наблюдаваше как събу джинсите и ги захвърли небрежно на един стол. Той ѝ обърна гръб и започна да отмята завивките върху голямото легло.

— Аз ще спя на дивана — каза решително тя и отвори шкафа, където бяха резервните одеяла.

— Както искаш. Баща ти може да е свещеник, но оценява правилно нещата от живота. Какво ще им кажеш, когато те видят на сутринта? Кавга между влюбени?

Тя имаше желание да му удари плесница, когато се обърна към него и го видя в леглото — отпуснат блажено, завит до кръста.

— Ще се събудя преди тях.

— Е, добре, виждам, че си изчислила всичко — той се прозина и се намести удобно на възглавниците. — Лека нощ.

Вместо хаплив отговор тя изхвърча от стаята с одеялата под мишница. Спусна се по стълбите надолу и на мъждивата светлина от последните отблясъци на огъня намери дивана в дъното.

Подскочи, когато лампата светна.

— О, мила, надявам се, че не те изплаших. Точно идвах да помоля за още одеяла — обясни Алис. — Ще трябва да спя на дивана. Баща ти така хърка, че няма да мигна цяла нощ. Случва му се, когато е много уморен. Какво ще правиш с тези? — Алис забеляза одеялата, които Лори носеше.

— Аз... въ... мислех, че може да ви трябват с татко на разсъмване. Макар че сезонът едва започна, нощите са много студени.

„Майка ми ще спи на дивана“, помисли тя.

— Тези ще са напълно достатъчни. Може да сложа още дърва в камината. Дори и буря да излезе, баща ти няма да разбере нищо до сутринта. Така че, качи се горе при мъжа си и престани да ни мислиш.

Майка ѝ я целуна по бузата и се насочи към стаята. Беше облякла ватираната нощница, която Лори ѝ беше подарила за миналата Коледа. Ароматът на нощния ѝ крем върна Лори в детството, когато майка ѝ

идваше в стаята им с Елън, оправяше завивките им за през нощта и ги целуваше. Стори ѝ се, че е било толкова отдавна и очите я засмъдяха.

— Лека нощ, майко — каза тихо тя и се оттегли по стълбите.

Спря пред врата на спалнята. Помисли да отиде при Дженифър и да спи там, но нейното легло беше твърде малко. Освен това, ако стреснеше детето посред нощ, трябваше и на него да дава обяснения. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне при Дрейк, в голямото легло.

Тя отвори вратата тихо и бавно, надявайки се той да е заспал. Уви, надеждите ѝ се оказаха напразни. Той се обърна, надигна се и я погледна въпросително. Тя не запали лампата, но лунната светлина струеше през прозореца и осветяваше всичко. Очертанията на тялото му под завивките изпъкваха ясно. Сърцето ѝ заби болезнено.

— Ново решение ли взе?

— Не — сопна му се тя. — Майка ще спи на дивана, за да избяга от хъркането на татко.

— Надявам се, че не си наследила този недостатък — каза заядливо той и се отпусна върху възглавницата.

Тя изруга наум. Беше непоносим. Отиде в банята и изми зъбите и лицето си, колкото можа по-шумно. Борейки се с гнева си, съблече халата, и без да мисли, тръгна към спалнята. Но какво, за Бога, правеше?! Винаги спеше без нощница, сега, обаче, не можеше да легне до Дрейк така.

След миг вече отваряше шкафа с бельото — извади чифт бикини и един сутиен и ги облече. Това не беше кой знае какво, но беше по-добре от нищо. Ако си легнеше с халата, щеше да умре от жегата до сутринта. Беше тъмно и той нямаше да я види.

Като внимаваше да се придържа към края, тя отиде до леглото и легна. Затвори очи и си заповяда да се отпусне и да заспи. Почти беше успяла, когато чу гласа му в тъмнината.

— Надяна ли защитната броня?

— Млъкни и ме остави на мира — каза тя рязко, но обвинението в гласа ѝ беше изчезнало.

— Така и смятах да постъпя — каза Дрейк. — Засега. Но ти се появи около мен — той я потупа по задника през завивките, преди да се обърне с гръб към нея.

Най-после щеше да я остави на спокойствие, помисли тя с облекчение. Но дали наистина искаше това?

Меката, виолетова зора се прокрадна през прозорците. Само че не предвестникът на утрото събуди Лори от дълбокия ѝ сън. Тя лежеше по корем, с лице заровено във възглавницата. Нещо топло и влажно галеше леко гърба ѝ. Пробуди се моментално, прескачайки сладкото, еуфорично състояние между будност и сън. Искаше ѝ се това плуващо усещане да продължи завинаги.

Ловки пръсти откопчаха закопчалката на сутиена ѝ и тънката лентичка, опасваща гърба ѝ, падна настрана. Тя се разсъни напълно и мускулите ѝ се напрягнаха под този хипнотизиращ масаж, който я държеше в съзерцателно мечтание.

— Дрейк? — прошепна тя.

— Ммм? — беше единственият отговор.

Изискваше се огромно усилие да преодолее противоречивите си чувства, докато той продължаваше манипулациите си.

— Какво правиш? — попита тя, останала почти без дъх.

— Закусвам — промърмори той и ухапа нежната кожа по раменете ѝ. Ръцете му разтриха гърба ѝ и погладиха извивката на ханша. — Фантастично е.

Гласът му беше тих като дихание. Лори изстена и притисна лице във възглавницата, замаяна от влажния, кадифен допир на езика му, който опитваше прелестите на гърба ѝ.

Тежкият му крак притискаше бедрата ѝ към леглото, докато устата и ръцете му продължаваха да гаят гърба ѝ. Той стигна до кръста ѝ и се върна обратно нагоре. Този път я ухапа от страни, по ребрата.

Когато стигна до мишницата ѝ, той я обърна внимателно по гръб и се вгледа в сънените ѝ, кехлибарени очи, като отмяташе разпилените кичури от лицето ѝ.

— Добро утро — усмихна се той.

— Добро утро.

Той с лекота свали презрамките на сутиена и го махна. Погледна надолу към кожата ѝ, затоплена и зачервена от съня. Лори затвори очи,

неспособна да издържи изгарящия му поглед, когато прехвърли тялото си върху нейното.

Той вдигна ръцете ѝ над главата и започна да я целува от вътрешната страна по тези най-нежни и чувствителни места от лактите към мишниците, което я накара да изпита желание да крещи от радост. Устата му премина през ключицата, нагоре към шията, за да се съедини с нейната, полуотворена и тръпнеща в очакване.

Търпеливото събуждане на сетивата ѝ беше възнаградено с такава страстна целувка от нейна страна, че и двамата се разтрепериха.

Силното му желание за нея не беше удовлетворено и той беше ненаситен. Устата и ръцете му молеха за утоляване на глада, който той изпитваше още от първата им среща.

— Толкова си вкусна. Ти си сладка... топла... мека — шепнеше той, спускайки се по-надолу като фокусираше вниманието си върху тръпнещите ѝ гърди, очакващи облекчението, което само неговите устни можеха да им дадат. Той се зае с така желаната задача, докато тя произнесе нежно името му и го сграбчи за раменете.

Отхвърли всяка мисъл, която можеше да засенчи удоволствието от този върховен момент, но тя дойде неканена в съзнанието ѝ. Въпреки че почувства искреното му и страстно желание, тя си спомни, че това беше само желание и нищо повече. Той не я обичаше, не можеше да я обича. И какво щеше да стане, когато похотта му бъде задоволена? Щеше ли да си отиде безразличен, оставяйки я с разбито сърце? Не! Не биваше да позволи това да се случи. Тя можеше да понесе арогантността му, различните роли, които играеше, суетата, гнева му, но никога не би понесла безразличието.

Желаеше го. Умът ѝ отхвърляше копнежите на тялото. А то се изви като дъга в инстинктивен спазъм от възбуждащата ласка на устата му върху корема ѝ.

Пръстите му галеха корема ѝ и докоснаха мекото възвишение, което затуптя и натежа от влага и топлина. Лори задиша учестено и остро. Действието му я изстреля обратно в реалността. Осъзнаваше ли той изобщо кой лежи под него? Дали мислеше за Сюзън? Представяйки си...

Ръцете на Лори бяха на раменете му и го отблъскваха със сила, породена от паника и страх.

— Не, Дрейк. Моля те. Стига — той вдигна глава и видя разстроено то ѝ лице и сълзите, които тя не осъзнаваше. Те изтичаха от ъглите на очите ѝ и изчезваха под разбърканите кестеняви кичури, после попиваха във възглавницата.

— Лори? — повика я нежно и се подпря на лакът. Наведе се над нея и избърса с пръсти едно поточе от сълзите ѝ, а друго изпи от бузата ѝ с жадни устни.

— Не искам да те насилвам, Лори — каза той мило. Тонът му беше искрен, нямаше и следа от подигравка. — И аз имам скрупули, за съжаление. Твоите близки ме приеха безрезервно в семейството си. Няма да се чувствам много добре да те имам, колкото и да те желая, докато те са долу и вярват, че сме женени — той докосна слепоочието ѝ с пръст и прошепна. — Никога не се страхувай от мен — после я целуна нежно.

Тя почувства дъха му в ноздрите и устата си, когато той прошепна.

— Моля те. Само още една глътка мляко с мед — той обхвана гърдата ѝ с ръка и я повдигна леко, навеждайки глава. Захапа нежно розовото ѝ зърно. Това беше жест, воден от страст, но изпълнен с копнеж. Засмука я внимателно. Използва съвсем леко мускулите на бузите си, но Лори го почувства с всяка клетка на тялото си.

Пусна я и стана от леглото. Като обуваше джинсите си той подхвърли през рамо.

— Мисля, че чух Дженифър. Ще я облека и ще се видим долу — на вратата се спря. — За това, от което се отказах тази сутрин, или ще бъда обвинен, или издигнат в култ — усмихна ѝ се нежно и мило, преди да напусне стаята.

Засега всичко вървеше чудесно.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Но в действителност не беше съвсем така. Лори се чувстваше като престъпник, сядайки на закуска с родителите си, Дрейк и Дженифър. Алис настоя да приготви богата закуска в чест на новобрачните. Това съвсем засили чувството за вина на Лори.

Алис ги засипа с новини от семейството на Елън, показа им снимки на двамата ѝ сина, които Дрейк разгледа, както подобаваше. Тя охарактеризира пред Дрейк детството на Лори, което я накара да се изчерви, а него да се смее. Ако не го познаваше толкова добре, Лори би помислила, че той се забавлява. Всъщност той играеше ролята на зет, който прави всичко възможно да се хареса на семейството на съпругата си.

Ласкаеше майка ѝ и слушаше с интерес баща ѝ, когато той се впусна в една от своите безкрайни истории. По тяхно настояване Дрейк им разказа клюки от кухнята на сапунената опера. Алис искаше да знае всичко за задкулисните любовни авантюри — кой за кого е женен и защо, наистина ли тази актриса беше толкова хубава, колкото на екрана, можеха ли да притежават дрехите, които носеха във филма и т.н. Той отговаряше търпеливо и даже украсяваше някои случки, за да звучат откровенията му още по-завладяващо.

Те придружаваха разговорите си с жестове, заради Дженифър, макар да им беше ясно, че тя не разбира всичко. Заради Елън Паришови бяха свикнали да употребяват езика на глухите и го правеха механично. Дженифър ги прие моментално и харесването им беше взаимно.

Лори не знаеше дали Дженифър има други баба и дядо. Родителите на Дрейк бяха починали. А за Сюзън знаеше толкова малко, че нямаше представа дали нейните родители изобщо познаваха внучката си.

Дрейк настоя да помогне на Алис да измие чиниите от закуската, докато Лори оправяше леглата. Андрю се разположи във

всекидневната с вестник в ръка, а Дженифър се настани в скута му да разглежда комикси.

Лори се качи на горния етаж, за да свърши някои сутрешни дреболии. Без да иска към гърлото ѝ се надигна буца и тя не можа да спре сълзите, които потекоха от очите ѝ. Всичко щеше да е прекрасно, ако беше истина. Но то беше фарс, комедия. Дрейк брилянтно упражняваше актьорските си способности. Можеше да се гордее със себе си.

Докато оправяше голямото легло, в съзнанието ѝ се събудиха спомени, които тя съзнателно беше потиснала. Той беше нежен и мил с нея, а тя му беше отговорила по начин, по който не беше отговаряла на нито един мъж досега.

В брачната си нощ с Пол тя беше девствена. Под нетърпеливото му ръководство нейната инициатива в тайните на любовта беше сведена до минимум. Тя прие секса като необходимост. Може би той беше загубил мистичното си очарование след толкова продължително очакване? Или реалността беше замъглена от нетърпеливото осъществяване?

Тя живо си спомни една нощ, когато Пол беше изключително депресиран, след като беше работил дълго над някаква песен. По силата на навика, когато беше ядосан, той идваше в леглото, за да потърси отдушник за своето напрежение. Събуди я и тя сънено изпълни ритуала. След като задоволи похотта си, той obu джинсите си и каза грубо:

— Ти никога не правиш нещо, което не е задължително, нали?

Думите му ѝ подействаха като плесница. Той не беше показал нито нежност, нито любов. Нямахше ласки, нито желание да я възбуди. А отгоре на всичкото очакваше тя да прояви страст.

Напълно събудена, тя седна в леглото.

— Не мога да се включа като лампа, Пол, само защото ти си готов за секс. Ако наистина те е грижа, трябваше да ми отделиш повече време...

— Не ме учи как да правя любов!

— Тогава ме научи мен! — изкрещя тя. — Искам да се науча да те задоволявам. Покажи ми как да го правя — беше отчаяна от липсата на любов у него. Тялото и душата ѝ крещяха за неговата обич.

Той вдигна ципа на джинсите си.

— И каква полза? Ти винаги ще си останеш малкото скромно пасторско дете — той се обърна и напусна спалнята, а тя плака, докато накрая заспа изтощена.

Сега, когато оправяше леглото на Дрейк, тя потрепери при спомена за неговото докосване. Той я галеше и милваше, както Пол никога не беше го правил. Той разглеждаше тялото ѝ, изучаваше го, оценяваше го, а не просто го използваше. Тя винаги се ужасяваше, когато Пол болезнено и рязко нахлуваше в нея. За нея това винаги беше насилие.

Инстинктивно усещаше, че с Дрейк няма да бъде така. Ако той проникнеше в нея, това щеше да бъде акт на върховен дар. Оценявайки този дар, той щеше да го обогати и изпълни и да ѝ го върне с взаимност, която не беше изживявала досега.

Тя отхвърли тези тревожни мисли, облече се и слезе долу. Дженифър не се зарадва много, понеже трябваше да напусне скута на Андрю и да отиде с учителката си в класната стая. Лори настояваше да вземат няколко урока, тъй като бяха пропуснали и предния ден, заради разходката до Албукерк.

Едва вчера ли беше това?

Андрю направи съпротивляващата се ученичка по-сговорчива, като помоли за разрешение да присъства и той на уроците. Лори се съгласи, защото знаеше, че той беше участвал в образованието на Елън и сега щеше да ѝ помогне да задържи вниманието на детето.

Алис и Дрейк, очаровани един от друг, се приготвиха да излязат да разгледат градчето. Идилията беше пълна.

Обядът беше по-спокоен от закуската. Всички се бяха забавлявали, с изключение на Лори. Тя се чувстваше виновна за измамата, която дори не се опита да признае. Това не можеше да продължава! Но как да го спре?

Веждите ѝ образуваха дълбока бръчка от силното напрежение и когато Дрейк я погледна, очите му изразяваха учудване. Като че ли не знаеш какво ми е, помисли тя, а кафявите ѝ очи хвърляха мълнии.

— Ходил ли си някога за риба по тези места, Дрейк? — попита баща ѝ и прекъсна гневните ѝ мисли.

— Да, сър. Какво ще кажете да ме придружите следобед?

— Не съм си взел подходящи дрехи, иначе с удоволствие — гласът му изразяваше разочарование.

— Не се налага да сме толкова придирчиви — засмя се Дрейк. — Можем да застанем на брега и да хвърлим някоя въдица оттам. Какво ще кажете? — усмивката му беше съблазнителна и Лори се ядоса, че той се чувстваше като риба във вода в цялата тази объркана ситуация, докато на нея и костваше много нерви.

— Защо не, скъпи? — предложи майка ѝ. — В следващите три дни ще се претовариш от многото срещи. А тук планинският въздух ще ти се отрази добре.

Андрю триеше с пръсти върха на носа си, докато взимаше решение. Очите му се спряха на Дженифър и той погали къдравата ѝ главичка. — Само ако и Дженифър дойде с нас — каза той. „ИСКАШ ЛИ ДА ДОЙДЕШ С НАС?“ — изписа той.

Тя обърна напрегнат поглед към Лори. Знаеше думата „ОТИВАМ“, както всяко друго дете.

„ДА ОТИДА КЪДЕ, ЛОРИ?“ — попита тя толкова бързо, колкото ѝ позволяваха тънките пръстчета.

„ДА ОТИДЕШ ЗА РИБА“ — обясни Лори.

— И ти ще дойдеш, Лори. Това ще бъде чудесен урок за нея — каза Дрейк.

— Не, аз трябва да остана тук с ма...

— Няма да оставаш заради мен — прекъсна я Алис бързо и с усмивка. — Аз ще поплета малко и после ще подремна. Тук поне телефонът няма да ме безпокои като у дома — усмихна се тя извинително на Дрейк.

— Значи решено — каза Дрейк и стана. — Хайде, Андрю, да проверим екипировката. Всичко е под навеса отзад.

Баща ѝ нямаше нужда от втора покана. Той побърза след Дрейк, а Дженифър ситнеше след тях.

— Лори, скъпа, по-добре иди да се преоблечеш. Аз ще измия съдовете — каза Алис и започна да прибира масата.

— Окей — съгласи се Лори. Нещата бяха извън нейния контрол и беше безсилна да промени нещо.

Тя си обу старите дънки и спортни обувки. Взе жилетки за Дженифър и себе си, сгъна няколко стари одеяла и слезе долу. Алис беше сложила малко бисквити, плодове, студени напитки и термос с горещо кафе в една голяма чанта.

— Майко, ние няма да отсъстваме повече от час, час и половина — запротестира Лори.

— Да, да. Но нали знаеш как огладнява човек, когато е навън.

— Сигурна ли си, че не искаш да остана? — попита Лори.

— Разбира се, за Бога! Всъщност аз обичам да съм сама. През следващите няколко дни ще трябва много да говоря.

Четиримата ѝ махнаха за довиждане и изчезнаха в посока към хълмовете предвождани от Дрейк. Той носеше повечето рибарски такъми, а Андрю настоя за своя дял, като мъкнеше одеялата и кутията с принадлежности. Дженифър стискаше малка кошница и своя Бъни, а Лори — закуските, които майка ѝ беше приготвила.

Не беше трудно да намерят приятно местенце за своя пикник. Беше пълно с красиви полянки. Падналите листа шумоляха под краката им, докато вървяха през гората. Потокът, който Дрейк беше избрал, се спускаше надолу по планинското възвишение и блестеше игриво на слънчевата светлина. Кристалната вода обливаше гладките камъни и отнемаше топлината им. Небето беше ведросиньо, а въздухът трептящ. Беше чудесен есенен ден.

Двамата мъже разположиха рибарските такъми, макар че, както Дрейк беше предрекъл, не бяха много придирчиви. Основното им удоволствие беше да хвърлят въдиците в потока и да чакат. Няколко дребни пъстърви се закачиха, но те ги хвърлиха обратно, след като Дженифър внимателно ги огледа.

Детето беше любознателно и искаше да разбере час по-скоро всичко, но учителката ѝ беше твърде притеснена, за да задоволява любопитството ѝ. Риболовът я интригуваше много, но, когато Лори ѝ обясни, че рибата обикновено се хваща, за да се яде, долната ѝ устна започна да трепери и Лори побърза да я разсее с една катеричка, която скачаше от дърво на дърво. Те бяха учили откъде идва храната и месото, но очевидно видът на живото животно притесняваше детето. Щяха да го обсъдят друг път, когато Дженифър не беше толкова развълнувана.

Мъжете се присъединиха към тях, за да закусят и да си починат върху одеялата, които Лори предвидливо беше взела. Когато Дрейк се изправи и тръгна към потока, Андрю се обади:

— На мен ми стига. Искате ли да прибера Дженифър вкъщи и да почетем книжка?

— И аз ще дойда — каза Лори бързо.

— Не, не — възпря я баща ѝ. — Аз мога и сам да намеря пътя. Освен това искам да прекарам известно време насаме с внучката си. Ти остани тук със съпруга си. Не съм забравил, че вие двамата сте в медения си месец. Знаем кога да се оттегля.

Андрю намигна на Дрейк, който му отговори с дяволита усмивка. Лори имаше силното желание да му удари плесница. Последното нещо, което искаше, беше да остане насаме с него в гората. Тя бавно закопча жилетката на Дженифър, отлагайки момента на тяхното тръгване. По пътеката през гората Андрю започна да ѝ разказва за есенните листа.

— Не е ли хладно? — попита Дрейк, примъквайки се по-близо до нея. — Хайде да се увием в одеялото.

Тя го отблъсна, но дланите ѝ останаха върху раменете му.

— Не се подигравай с мен. Успокой се. Няма никой наоколо, който да се любува на забавния ти спектакъл. Не се преструвай на младоженец, остави ме.

— Но аз наистина успявам да те ядосам, нали? — лицето му беше съвсем близо до нейното. Тя можеше да види златистите и кафяви отблясъци в зелените му очи.

— Да, успяваш!

— По-добре внимавай — предупреди я той с напевен глас и размахна пръст пред лицето ѝ. — Това е опасно.

— Какво имаш предвид?

Той стисна брадичката ѝ силно с пръсти и я принуди да го погледне. Приблужи лицето ѝ и прошепна.

— Ако ти не се възпламеняваше от мен така, нямаше да мога да те ядосам — преди да може да му отговори, той я целуна бързо и силно и скочи на крака.

Тя остана да седи на одеялото, проследи с очи как той бавно се върна към брега и хвана въдицата. Тя беше бясна, но думите му бяха попаднали в целта. Беше прав. Защо тя постоянно се измъчваше? Гневът беше само част от емоциите, които той събуждаше в нея и тя го проявяваше към него твърде често.

С престорено безразличие тя му обърна гръб и се излегна на одеялото. Отпусна се по гръб и усети топлината на слънцето, макар че очите ѝ бяха затворени. Той не можеше дори да предположи, че тя се

отдава на спомените си за всяка целувка, всяко докосване, че сърцето ѝ забива ускорено при мисълта как тази сутрин остана да лежи гола под опитните му ръце и уста. Ръцете... устните... очите.

Леко движение по ухото я сепна. Опита се да го махне, но ръката на Дрейк сграбчи китката ѝ и върна ръката ѝ на гърдите като продължаваше да я хапе по ухото. Устните му се спуснаха надолу по шията, покривайки я с бързи целувки, а това накара главата ѝ да олекне.

Той лежеше по корем и само главите им се допираха. Дръпна яката на ризата ѝ, за да си освободи достъпа до нейната шия. Тя инстинктивно изви врат, улеснявайки го още повече. Очите му бяха натежали от желание.

— Май ми стана навик да те събуждам. Но независимо от всичко, изглеждаш чудесно.

— А ти си лъжец. Изглеждам ужасно. Винаги е така, когато се събуждам.

— Не е вярно — усмихна се Дрейк съблазнително. — Ти изглеждаше чудесно още първия път, когато те видях, изплашена, но горда, застанала до онази идиотска масичка.

Лори се засмя на спомена.

— Ти беше жесток към... Луис? Така ли се казваше? — той кимна. — Ти беше жесток към нея, когато ѝ каза, че ухаела на пица с аншоа.

— Никога не съм казвал подобно нещо! — гласът му звучеше обидено.

— Точно така каза. И тогава Мърей... — тя спря, защото усети, че той я предизвиква. И двамата се разсмяха.

— Знам, че е много трудно да целунеш някого, който не ти е приятен и това да изглежда естествено. Не мога да разбера как го правят актьорите.

— О, това се научава още в училището по актьорско майсторство.

— Нима? — попита тя наивно.

— Разбира се — отговори той самонадеяно. — Ела, седни тук.

Тя седна и те се погледнаха в очите.

— Така — тонът му стана професионален, — първото, което научаваш, е безгрижна целувка от страна на небрежен съпруг. Тя е

почти отсъстваща. Ето така — той ѝ демонстрира, целувайки въздуха до слепоочието ѝ. — Или така — продължи той, едва докосвайки бузата ѝ, преди да обърне глава. — С повече чувство това се прави, когато посрещаш неомъжена леля или близък приятел на семейството.

— Наистина ли го правите? — попита тя сухо.

— Абсолютно. Даже ни изпитват върху това.

— Тест по целуване?

— Аз имах отличен — зъбите му блеснаха под мустаците.

— Не се и съмнявам.

— Ще продължим ли с урока? — попита той въодушевено.

Тя кимна.

— Има и целувка, която е бърза и брутална. Обикновено е мотивирана от силна емоция като страх, гняв или отчаяние. Ето така — пръстите му се впиха малко над лактите ѝ и той я целуна грубо.

Тя беше шокирана, когато я пусна.

— Разбра ли какво имам предвид? При тази целувка устата винаги е затворена — изрече той педантично.

— Благодаря на Бога за малкия урок — промърмори тя и докосна наранените си устни.

— Най-важната целувка, разбира се, е тази между любовници — продължи той равно. — Необходими са часове репетиране, докато стане истинска. Трябва да бъде убедителна. Публиката трябва да я почувства. Обикновено актьорът прегръща момичето ето така — той я обхвана в топла прегръдка. — След това устните му се навеждат над нейните, докато публиката очаква истинския контакт. Тогава актьорът... — той не довърши, защото устните му се сляха с нейните. В духа на играта, Лори вдигна ръце и обви шията му. Устата му остана върху нейната, но той не продължи целувката.

След това вдигна глава и зелените очи прободоха нейните. Гласът му беше дрезгав.

— Има целувка, която казва недвусмислено: „Хайде да престанем с тази глупост.“ Тя е нещо подобно.

Той се наведе над нея и я накара да падне по гръб на одеялото под тежкото му тяло. Езикът му погъделичка ъгълчетата на устата ѝ, очерта долната устна, преди да опита сладката вътрешност на устата ѝ. Тя отговори на целувката, предизвикваше го, засмукваше го и го търсеше, докато се разделиха, останали без дъх.

— Ти си бил не само отличен студент, но и опитен инструктор — въздъхна тя смутено.

— Само с най-надарените ученички — засмя се той.

Тя прокара пръсти през сребристокявата му коса.

— И колко такива си имал? — гласът ѝ прозвуча ревниво.

— Поне хиляда — пръстът му мина предизвикателно по устните ѝ. — Когато Сюзън взимаше часове по актьорско...

Пръстът му спря нежното си докосване и името увисна във въздуха между тях, невидимо, но осезаемо. Върху зелените му очи, които до сега бяха блестящи и топли, се спусна студена, стоманена преграда. Няколко мига, изпълнени с напрежение, те лежаха неподвижно. След това Дрейк се размърда.

— Май трябва да се прибираме — изкашля се той и се изправи.

Тя не отговори. Гърлото ѝ се беше свило в толкова силен спазъм, че не можеше да произнесе и звук. Само кимна в знак на съгласие.

Събраха вещите си мълчаливо. Цялото слънце беше изчезнало. Лори се чувстваше потопена в мрак. Сюзън. Винаги Сюзън.

Тръгнаха надолу към къщи по покритата с листа пътека. Тишината помежду им бе изпълнена с напрежение, сякаш нечие чуждо присъствие търсеше пролука... Дрейк се опита да завърже разговор, но като видя спадналото ѝ настроение, се отказа.

Като наближиха къщата видяха една голяма каравана, паркирана в алеята. Тя беше паркирана до мерцедеса и наетата от Паришови кола.

— Кой ли може да е? — попита Дрейк, както вървяха в страничната алея. Не очакваха гости.

— Не знам. Това не е колата на Бети.

Дрейк отвори вратата и пусна Лори пред себе си. Посрещна я светкавицата на фотоапарат. Шокирана и заслепена за момент от ярката светлина, тя се дръпна и потърси подкрепата на Дрейк. Ръцете му импулсивно обгърнаха кръста ѝ.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна той. Фотоапаратът щракна отново.

— Това е достатъчно засега, синко. Нека поне влязат в къщата — чу се гласът на Андрю.

Когато очите им се приспособиха към тъмнината в помещението и яркочервените петна избледняха до жълти, Лори и Дрейк забелязаха

един млад мъж, който държеше фотоапарат. Той носеше джинси и маратонки, допълнени от спортно яке, спортна риза и вратовръзка.

— Здравейте, господин Слоун. Аз съм Боб Скот от „Скандална хроника“. Това е чудесно! — къдравата му коса искреше като огромна гъба върху главата, докато той въодушевено боботеше.

Лори нямаше представа какво търси този млад мъж тук, в компанията на родителите ѝ и Дженифър, която седеше в скута на Андрю и наблюдаваше с явен интерес. „Скандална хроника“... Беше чувала за изданието. Това беше седмично списание, което се продаваше в огромен тираж по дрогериите в цялата страна. Имаше сензационни заглавия и разказваше невероятни истории, най-често не в полза на обектите си. Издателите търсеха скандални и тайни истории. Какво правеше той тук?

Когато възторженият мъж се приготви отново за снимка, Дрейк извика:

— Ще махнете ли този... — той прекъсна на изразителната думичка, поглеждайки към Андрю и Алис — ще махнете ли този фотоапарат и ще ми обясните ли какво търсите в дома ми?

За първи път самоувереността на Боб Скот го напусна. Лори не беше изненадана. Изражението на Дрейк можеше да изплаши дори Атила.

— Аз... тъ... ами, сър, аз ви търся от няколко седмици. Носеха се най-различни слухове защо не сте в снимачния екип на „Гласът на сърцето“. Онзи продуцент или режисьор или какъвто и да е, по дяволите, Мъррей — е, добре, той не ми каза нищо. Беше ням като мъртвец. Накрая успях да измъкна информация от оператора, че се намирате в Ню Мексико, за да прекарате известно време с дъщеря си. Взех самолета, наех кола и ви намерих днес тук.

— И след като ме намерихте, какво искате да знаете? — на Дрейк му беше добре известно, че тези репортери могат да бъдат много нахални, но ако се отнесеш към тях по-студено, стават кротки като агънца.

— Ами, дявол да го вземе, трябва да знаете, че новината за брака ви ще събори всички! — той се разхили, но срещна каменния израз на Дрейк. Разбрал, че е отишъл твърде далеч, той пое дъх и замърмори. — Извинете, дами — обърна се той към Лори и Алис.

Лори онемя. Как можа това да се случи? Дрейк, разбира се, щеше да отрече връзката им, но какво щеше да каже тя на родителите си?

Алис стана, отиде до Дрейк и доверчиво го хвана за ръката.

— Дрейк, надявам се, че няма да ми се сърдиш. Той пристигна скоро след като вие излязохте. Говореше толкова бързо и задаваше толкова много въпроси, че преди да се усетя, изтърсих, че с Лори сте се оженили. Знам, че искахте да го държите в тайна за известно време — гласът ѝ затрепери.

— Съжалявам...

— Няма нищо — Дрейк мина покрай Лори и прегърна Алис през раменете. — Знам какви са репортерите, когато са попаднали на гореща следа. Спестили сте ми едно пространно заявление пред пресата.

Ако досега Лори не разбираше какви чувства изпитва, то сега просто не можеше да не се влюби в него. Той успокои майка ѝ с лекота, но под каменната си физиономия, тя знаеше, сигурно беше бесен от този обрат.

Боб Скот се поуспокои от смекчения тон на Дрейк и се обърна към него.

— Ако мога така да кажа, вие със сигурност сте избрали много шик парче, господин Слоун — той намигна на Лори, която все още нямаше сили да реагира.

— Можете да го кажете, но по-добре си дръжете устата затворена — Дрейк изръмжа и събра вежди предупредително. — Искам да я запазя за себе си за известно време — той отново играеше.

Горкият репортер остана с пръст в уста.

— Предполагам, че вече сте се запознали с родителите на жена ми? — попита Дрейк учтиво. Боб Скот кимна. — А това е дъщеря ми, Дженифър.

Дрейк гушна детето и го погали с любов.

— Знаехме, че имате малка дъщеря някъде, но вие винаги сте ни държали на разстояние от нея. Дали причината е в това, че тя е глуха?

Лори се задъха и очакваше Дрейк да запрати юмрука си в лицето на репортера. Вместо това тя видя само как стисна здраво челюсти, преди да отговори спокойно.

— Не. Искях само да я предпазя от представителите на медиите, които можеше да не са достатъчно чувствителни, господин Скот. Не

съм я дал в частен пансион, защото се срамувам от нея.

Репортерът облиза устни нервно.

— Е, господин Слоун. Аз не исках... искам да кажа...

— Кажи здравей на Боб — усмихна се Дрейк, прекъсвайки заекващия репортер и изписа нареждането си на Дженифър.

Дженифър му отговори, усмихвайки се сладко с онази ангелска усмивка, на която никой не можеше да устои. Боб Скот пристъпи неловко от крак на крак.

— Как да ѝ отговоря?

Дрейк му показа и Дженифър се разсмя, когато той доста несръчно изписа жеста за „здравей“.

„ИДИ ДА СЕДНЕШ ДО ДЯДО“ — изписа Дрейк и я пусна долу, потупвайки я по дупето. Изправяйки се, той каза:

— А това е Лори. Тя беше учителка на Дженифър — той застана до нея и собственически я обгърна през кръста.

— Окей. Бихте ли ми казали как се срещнахте?

Дрейк охотно разказа историята, но я предаде толкова стегнато и с такава доза дискретност, че самата Лори почти повярва на измислиците. Когато той свърши, репортерът се обърна с молба към тях.

— Мога ли да направя още няколко снимки?

— Само няколко и след това ще ви помоля да си отидете. Паришови пътуват за Санта Фе този следобед и ние искаме да прекараме с тях повече време.

— Да, разбира се, господин Слоун — след като хвана клюката на седмицата, Боб Скот беше станал много сговорчив и тактичен.

През следващите няколко минути Лори се остави да я снимат — най-напред с Дрейк, а след това с Дженифър. Тя се чувстваше като глупачка, участваща във фарс и се питаше как щяха да оправят цялата история.

Репортерът тъкмо си събираше нещата, когато Бети Гроувз се появи откъм кухнята.

— Какво става, Лори? — попита тя с характерната си безцеремонност. — Видях колите отпред. Ние ей сега си идваме от Албукерк — Лори се радваше, че през последните няколко дни Бети беше на гости на роднини и я нямаше тук. Това ѝ спестяваше да

запознава Бети с родителите си, които, при създалата се ситуация, не бяха никак желани.

Сега, когато Бети стоеше тук с чаровната си любопитна усмивка и кръглите, блестящи очи, Лори почувства, че отново хлътва в един безкраен кошмар. Какво още щеше да се случи? Сякаш в отговор на въпроса ѝ Сам и Сали нахлуха шумно в стаята, подобно на торнадо, и се хвърлиха към Дженифър, която посрещна приятелите си с радост.

— Кои са тези хора? — попита Бети, надвиквайки писъка и крясъка на децата.

Дрейк потри безпомощно ръце и се разсмя шумно. Андрю и Алис станаха и се представиха на Бети.

Боб Скот снимаше неистово с най-голямата възможна скорост, която му позволяваше фотоапаратът.

— Нейни родители? — чу Лори възклицанията на Бети. — О, много се радвам...

— ... тяхната сватба... — чу тя гласа на майка си.

— ... женени... — добави Андрю.

— Господи, каква каша — измърмори Дрейк.

Тя се озова в мощната прегръдка на Бети.

— Вие сте женени! О, Лори! Дрейк! О, толкова се радвам за вас! Аз казах преди време — питайте Джим, ако не ми вярвате — вие сте един за друг. Знаех, че сте влюбени! А малката Дженифър! Какво мисли тя за всичко? О, мисля, че ще се разплача! — с това тя наистина избухна в сълзи и плака дълго, докато Дрейк изпращаше Боб Скот до колата му.

Благодарният репортер обеща на „щастливата двойка“ цветна корица и подробна история с много снимки. Дрейк говореше лаконично, докато качваше Боб Скот в колата му, но достатъчно възпитано и твърдо.

Бети мило предложи да вземе Дженифър за малко, докато Лори, Дрейк и Паришови си отдъхнат от вълнението. Паришови се заеха да си съберат нещата, защото трябваше да тръгнат до един час, за да успеят за откриването на пасторската среща.

Лори се оттегли на горния етаж и свали дрехите си. Застана под душа, надявайки се допирът на водата да успокои натрупалото се напрежение. Водата течеше, повтаряше извивките на тялото ѝ и изтриваше всяка мисъл, отпускате всеки нерв.

Накрая спря крановете, отвори прозрачната стъклена врата, пресегна се за кърпата и с учудване видя Дрейк, който стоеше на прага на банята и я наблюдаваше.

Тя сграбчи кърпата и я притисна към себе си.

— Не се притеснявай. Вече видях всичко, което трябваше — произнесе той дрезгаво и се приближи към нея.

— Добре, няма — издекламира Лори отсечено, бършейки се.

Нещо в гневната извивка на раменете и брадичката ѝ го предизвика. Действията ѝ бяха премерени, механични; тя сякаш го пренебрегваше с всеки свой жест. А това го възбуждаше повече, отколкото ако тя беше изтичала да се покрие.

— Веднъж вече те предупредих да не се движиш така из къщата — скастри я мрачно той.

— Взимах си душ. Не очаквах публика.

Тя отвори шкафа за бельо, извади чифт бикини и ги обу, опъвайки с лекота тънката материя върху гладките си бедра. Дрейк се подпря на тоалетката, без да сваля очи от нея. Дишаше дълбоко, мъчеше се да овладее примесената с гняв възбуда, която се надигаше в него и го завладяваше.

Тя бръкна в шкафа и извади тънък сутиен. Преди да е успяла да си го сложи, той го изтръгна от ръцете ѝ и го хвърли на пода. Тя само сви рамене безразлично и надяна пуловер. Все още без да му обръща внимание, тя обу чифт спортни панталони, които беше взела в банята.

Едва успя да закопчее ципа, когато Дрейк я хвана рязко и я прегърна страстно. Устните му яростно се нахвърлиха върху нейните. Ръцете му неуморно бродеха по гърба ѝ. Тя събра цялата си воля, за да не му отговори и да остане студена. Накрая той вдигна глава.

— Ти си разстроена. Защо? Защо?

Тя го отблъсна.

— Трудно ти беше да го разбереш — хвана четката за коса и задърпа яростно.

— Нещата взеха твърде неочакван обрат, нали? — каза той след дълго мълчание.

— Да, наистина — тя остави четката на тоалетката и го погледна сериозно. — Имаш ли някакви идеи за кашата, която забърка в живота ми? В живота на родителите ми... Винаги ли мислиш само за себе си? — тя пое дълбоко и мъчително въздух. — Извинявам ти се за намесата

на майка ми, макар че това е неволна грешка. Нищо нямаше да се случи, ако ти не беше изрекъл тази нелепа лъжа — брадичката ѝ беше сведена надолу в защитна поза.

— А нима аз обвинявам някого? — попита той тихо. — Или може би трябва да си посипя главата с пепел и да кажа — „каквото посееш, това ще пожънеш“?

— Винаги бдиш над интересите си, нали? — тя тръгна да излиза ядосано от банята, но ръцете му я спряха и я привлякоха в топла прегръдка.

— Лори, малката ми факла. Винаги готова за борба, винаги в отбранителна поза. Защо поне веднъж не отстъпиш? — устните му целуваха слепоочията ѝ. — А не ти ли мина през ум, че може да ми харесва хората да те считат за моя съпруга? Това ме предпазва и от ключките. А, освен това, бихме могли...

Тя се откъсна от него с такава сила, че той я погледна учудено.

— Бихме могли какво? — тя почти крещеше. — Бихме могли да продължим да живеем в този измислен свят, който ти създаде? — усмихна се тя горчиво. — Твоята арогантност, суета и липса на чувствителност продължават да ме учудват, Дрейк. Как можа да допуснеш, даже за момент, че бих се преструвала на твоя съпруга? Че бих играла измислена роля за твое удобство?

Той се обърна с гръб към нея и пъкна ръце в джобовете на панталоните си — жест, който ѝ беше до болка познат. Той го използваше, когато искаше да потъне в себе си. Само това издаваше малка пукнатина в стената, несигурност в поведението му.

— Аз имах жена — промърмори той. — Казах ти...

— О, да — каза тя с горчива ирония. — Ти ми разказа всичко за жена си. Припомняше ми го постоянно, да не би случайно да го забравя за миг. Да. Обичал си я. И сега не искаш никакви емоционални ангажименти — тя отиде до него и насила го накара да се обърне към нея. — Нека този път аз да ти кажа нещо. Не искам да бъда твоя жена, нито фалшива, нито истинска. Предложението ви не ми харесва, господин Слоун. И не мога да разбера постоянните ти опити да ме вкараш в леглото. Не мислиш ли, че ще е твърде пренаселено — аз, ти и духът на жена ти?

Кожата на скулите му се опъна толкова силно и линиите около устата му станаха толкова сурови, че тя си помисли, че ще я удари. Той

я сграбчи болезнено за раменете и я привлече грубо към себе си. Тя почувства яростта, която бушуваше в него.

— Лори, Дрейк, бих искал да поговоря с вас за малко, ако може — гласът на Андрю беше придружен от тихо почукване по вратата на спалнята.

Бяха необходими няколко секунди, за да се овладее Дрейк, но постепенно тя усети как ръцете му се отпуснаха и той ги дръпна от нея. Поеха си дъх почти едновременно.

— Какво искаш, татко — попита тя ведро.

— Не бих искал да ви притеснявам, но това е важно. Поне за майка ти и мен.

Лори хвърли бърз поглед през рамо към Дрейк и влезе в спалнята.

— Влез.

Андрю откряна плахо вратата и отново се извини, че ги прекъсва.

— След малко трябва да тръгваме и аз реших да ви попитам дали ще уважите желанието на един стар човек.

С периферното си зрение Лори видя как Дрейк се приближи и застана до нея. Тя скръсти ръце на гърдите в защитна стойка.

— Какво има, татко? — гласът ѝ прозвуча с престорено спокойствие.

— Винаги съм мислел, че ти и Пол щяхте да имате по-добър шанс, ако се бяхте оженили при мен в моята църква. Знаем, че е старомодно — побърза да каже той като забеляза протеста ѝ. — Моля ви, Лори, Дрейк, позволете ми да извърша кратка сватбена церемония, преди да си отида.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Лори гледаше втренчено баща си, опитвайки се да вникне в смисъла на думите му. Дрейк стоеше плътно до нея. Тя почти усещаше очите му върху себе си. Баща ѝ чакаше. Тя се засмя нервно.

— Това не е необходимо, татко.

— Знам, Лори, но, моля те, заради мен. С майка ти бяхме много нещастни, защото ти склучи само граждански брак. Когато бракът ти взе такъв нещастен обрат — не се опитвай да ми кажеш, че не е вярно, знам, че е така — ние се почувствахме виновни, че не сме се ангажирали повече с теб и твоя съпруг. Този път искам да бъда част от твоето щастие, от твоето семейство.

Очите му излъчваха топлина и любов, когато хвана отпуснатата ѝ ръка между своите.

— Това винаги е било най-силното ми желание — да омъжа и теб, и Елън. Аз извърших нейната сватбена церемония, спомняш ли си? — тя с усилие сдържаше сълзите си и само кимна. — Моля те, нека благословя брака ти с Дрейк.

Лори се опита да каже нещо, но гърлото ѝ беше свито, сълзите бликнаха от очите ѝ. Колко се презираше, че беше излъгала този мил и свят човек, който ѝ беше дал живот и искаше тя да бъде щастлива. Тя отвори уста да му каже истината, но устните ѝ трепереха и не ѝ се подчиняваха.

Почувства подкрепата на Дрейк, който я прегърна през раменете.

— За нас ще бъде чест, сър. Говоря от името на двама ни.

— Добре, чудесно — каза Андрю и плесна с ръце сърдечно. Сивите му очи блеснаха весело. — Отивам да кажа на майка ти. Тя ще се зарадва много. Чакам ви долу — той бързо излезе и затвори вратата след себе си.

Нямаше значение чия беше инициативата този път, но Лори се намери в прегръдките на Дрейк с лице, заровено на гърдите му. Ядът, гневът и чувството за вина се изляха в един мощен поток от сълзи и скоро ризата на Дрейк беше мокра.

Той не каза нищо, а само я дари с подкрепата си. Милвайки кестенявата ѝ глава и галейки я по гърба, той изчака, докато сълзите ѝ спряха и тя се успокои, разстроена и отчаяна.

Тя говореше трудно и той наведе глава, за да я чува по-добре.

— Аз съм лицемерка от най-гаден тип. Ругая те за лъжата, която изрече, а аз я поддържам непрекъснато с действията си — отново изхлипа силно. — И това е, защото не искам да ги нараня.

— Независимо дали ми вярваш или не, а аз се съмнявам, че ми вярваш, но аз също не искам да ги разочаровам. Като те видях, че събираш кураж да му кажеш истината, реших, че не мога да го допусна. Трябваше да се намеся.

Той нежно изтри сълзите, които още се стичаха по лицето ѝ.

— Хайде достойно да посрещнем тази сватбена церемония. Ние знаем, че тя е без значение, не е действителна. По-късно ще измислим какво да им кажем — той видя гневната искра, която премина през очите ѝ и застана в очакване на нов гневен изблик. — Няма да те оставя. И аз поемам отговорност. Хайде, измий лицето си. Те ни чакат — той я целуна мило по челото, преди тя да отиде и да оправи лицето си.

— Обявявам ви за законни съпруг и съпруга. Това, което Господ е събрал, никой не може да раздели — Андрю произнесе думите, които щяха да съединят живота ѝ с този на Дрейк, ако ритуалът беше действителен. — Можеш да целунеш булката, синко.

Дрейк сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. Очите му я погледнаха изпитателно, опитвайки се да разберат чувствата ѝ, преди да се наведе и да я целуне нежно. Това беше кратка целувка, но истинска и Лори усети отзвука ѝ по цялото си тяло.

За миг се видяха заобиколени от Андрю и Алис, Бети и трите деца, за които Алис настоя да присъстват. Тя бе звъннала на Бети за церемонията, а Бети плака по време на краткия ритуал; само децата стояха притихнали и слушаха с обожание. Те наблюдаваха съсредоточено ръцете на Андрю, които оформяха жестове заради Дженифър. Лори и Дрейк правеха същото.

Всеки друг път Лори би си помислила, че това е най-хубавата сватбена церемония. Въпреки че обстановката и облеклото не бяха

автентични, тя установи, че, когато произнасяше клетвите пред Дрейк, те бяха натоварени със смисъл и дълбока истина. Господи, колко вълнуващо беше! Тя му даде любовта си и му се закле във вярност, и това не беше само, защото свидетелите очакваха тези думи. Тя наистина искаше да ги каже на Дрейк.

Устните изричаха това, което сърцето ѝ вече чувстваше. Това дълбоко, нетърпимо и сладко привличане, което тя усещаше към Дрейк беше любов. Любов. Да, тя го обичаше. Забелязваше грешките му и познаваше трудния му характера, но те не променяха чувствата ѝ. Той провокираше гнева ѝ, както никой друг и въпреки това тя го обичаше.

Но това е само игра, фарс за пред публика, мислеше си Лори. Той беше обичал веднъж, а беше обичал дълбоко и истински, и сега нямаше кътче в сърцето му за никоя друга жена, освен мъртвата Сюзън. Той беше откровен с Лори, както и тя с него. Беше признала любовта пред себе си и сега изпитваше страх за това нежно, едва покълнало чувство.

Дрейк целуна Бети шумно по устата и тя се прехласна театрално. След това той се засмя и прегърна Алис. Ръкуваха се с Андрю, който го потупа приятелски по гърба. Той клекна, гушна Дженифър и я притисна към себе си, гъделичкайки я с мустаците си — нещо, което винаги я караше да се смее звънко.

Човек би повярвал, че това е едно щастливо събитие за всички, ако не се вгледаше в лицето на булката. То беше бледо и от време на време тялото ѝ потреперваше, като че ли тя полагаше върховно усилие да контролира емоциите си.

Малко по-късно Паришови се сбогуваха. Багажът им вече лежеше в багажника на наетата кола и те стояха на прага, за да се сбогуват.

Алис целуна Дженифър със сълзи в очите и детето засия, защото усети трепета на възрастната жена. Лори прегърна родителите си и се притисна към тях, като че ли никога повече нямаше да ги види. Миг след това колата потегли и те им махнаха с ръка, обещавайки да се чуят по телефона и да си пишат. През цялото време Дрейк стоеше плътно до Лори, в ролята на влюбен съпруг. В едната си ръка той държеше Дженифър, а другата беше около кръста на Лори.

— Какъв ден, а Дженифър? — произнесе Дрейк с въздишка и се отпусна на дивана с Дженифър в скута. — Лори, недей да приготвяш

вечеря. Ще хапнем сандвичи. И ти сигурно си много уморена.

— Добре, Дрейк. Само ще поразчистя — тя бързо отиде в кухнята. Защо изведнъж нервността ѝ нарасна, щом остана в една стая с него? И колко време щеше да продължи тази игра на семейство? Веднъж вече се бе опитала и не успя, а сега... какво ли ѝ носеше утрешният ден? Въздъхна и продължи да се суети из кухнята.

Вечерята мина почти в пълно мълчание, след което изкъпаха Дженифър и я сложиха да спи. Тя беше уморена от богатия с впечатления ден и капна още докато се хранеха, проявявайки неприсъщи за нея капризи.

Детето вече спеше дълбоко, когато Лори се върна в кухнята, за да зареди миялната машина. Но Дрейк я беше изпреварил.

— Не трябваше да се притесняваш, Дрейк. Щях да изчистя.

Той се усмихна през рамо.

— Ти се справи с Дженифър. На мен се падна по-леката задача.

— Тя беше изтощена. Няма навика да се държи толкова лошо, особено когато ти си наблизо. Надявам се да не се разболява.

Той се засмя, приближи се до нея и я прегърна.

— Държиш се като майка — прошепна той в косата ѝ.

— Наистина ли? — попита тя хладно. Отдалечи се от него, отиде до мивката и се направи на заета като си сипа чаша вода.

Наместо да го ядоса, преднамереното ѝ безразличие го развесели и той отново отиде до нея, подпирайки се на кухненския плот така, че ръцете му да останат от двете ѝ страни. Издуха косите от врата ѝ и го покри с предизвикателни любовни ухапвания.

— Дрейк...

— Невероятно меко е — промърмори той. Искра на възбуда премина по тялото ѝ, когато усети върха на езика му върху ухото си.

— Дрейк, моля те... — тя се опита да се бори и той я освободи, само за да я обърне с лице към себе си. Сега беше притисната в плота и той я беше заключил с масивното си тяло.

Хвана ръцете ѝ и ги подпря на гърдите си, притискайки ги силно, докато тя усети ударите на сърцето му, топлината, излъчваща се от него и меката възглавничка от косми по гърдите му през тънката материя на ризата.

— Лори, не знаеш ли, че в някои страни бракът не се счита за действителен без църковен ритуал? Това означава, че ние сме женени.

Гражданският ритуал много често не значи нищо.

Ръцете му си играеха с косата ѝ. Пръстите обхванаха главата ѝ и я масажираха внимателно по слепоочията като палците му извършваха почти хипнотизиращи движения.

Започвайки от челото, той я целуваше нежно по очите и бузите. Всяка целувка беше бавна и дълбока, като че ли устните му се сливаха с кожата ѝ. Когато стигна до устните ѝ, той ги успокои, преди да ги покори напълно със своите. Езикът му не се спря пред бариерата от нейните устни и заяви настойчивото си желание да проникне в устата ѝ. Той се притисна към нея. Беше повече от ясно, че целувката му само символизира силното желание да я притежава напълно.

Краката ѝ бяха омекнали като памук, но ръцете ѝ имаха достатъчно сила, за да ги вдигне и склучи около врата му. Тя се притисна още повече към него, сякаш ги делеше голямо пространство. Отново нейната женственост беше покорена и подвластна на силното му мъжко начало.

— Лори — прошепна той, — ти ме отвеждаш някъде между рая и ада, но, кълна се, този ад е най-прекрасното нещо, което съм срещал — той нападна шията ѝ, но тя беше доброволна жертва, отдаде се на неговите устни, зъби и език, които изглежда я познаваха по-добре, отколкото тя себе си. Те не търсиха непознати зони, те ги усещаха инстинктивно и се насочиха направо към тях с безпогрешна точност.

Тя можеше да бъде негова жена в пълния смисъл на думата. Тя искаше да бъде и в съзнанието си вече беше. Съвестта ѝ беше чиста. Пред Бога и пред действащ свещеник беше обещава живота и любовта си на този мъж. Нищо не можеше да разруши убеждението ѝ, че клетвите, които му беше дала са истински и обвързващи.

Но той не беше дал такъв обет.

Той беше рецитирал поетичните думи, беше повтарял познатите редове, но те не излизаха от дълбините на сърцето му. За да я защити и заради уважението към родителите ѝ той беше изиграл, и то блестящо, тази роля. Лори разбираше мотивацията му и тя не беше от любов. Неговата любов беше загубена отдавна, погребана и тя не можеше да направи нищо.

Сега той имаше нужда от нея. Тя усещаше отчаянието, с което я прегръщаше. Силата, с която я целуваше ясно издаваше страстта му. И ако сега тя се съгласеше да спи с него, колко дълго щеше да трае тази

страст? Колко време преди да се оттегли в своя свят, както беше с Пол? Щеше ли той да бъде там, когато тя има нужда от любовта му? Не искаше да рискува. По-добре да живее без любов изобщо, отколкото с нейно бледо копие.

На Дрейк му трябваше време, за да разбере, че френетичните ѝ движения не са породени от страст. Тя се бореше с него. Това толкова го учуди, че той веднага я пусна. Тя се стрелна покрай него и избяга от стаята. Беше на средата на стълбите, когато той я повика.

— Лори — гласът му беше изпълнен с нежност и това го правеше още по-желан.

Тя спря на половин стъпало. Не се обърна. Ако го погледнеше, беше загубена. Дори сега, само ако кажеше, че я обича, тя щеше да полети към него и да намери облекчение в прегръдките му от тази раздираща я мъка.

Кажи, че ме обичаш! — изкрещя тя в себе си.

— Лори... — той глътна всички останали думи и се заколеба. Единственото, което добави беше едно тихо. — Лека нощ.

Нещо я беше събудило. Интуитивното усещане, че нещо не е наред я беше изтръгнало от дълбокия сън. Ослушвайки се, тя не долови нищо обезпокоително, но въпреки това отметна завивките и стана от леглото. Халатът ѝ беше праметнат на един стол и тя го наметна, преди да излезе в тъмния коридор.

Първата ѝ мисъл беше за Дженифър. Тя влезе в стаята на малкото момиченце. Леглото беше празно. Лори потисна обзелата я паника и влезе в банята към стаята. Дженифър я нямаше.

Застъпвайки в бързината халата си, тя обиколи стаите на долния етаж. Дженифър я нямаше никъде. Като мислеше, и по-скоро се надяваше, че детето може да е станало за чаша вода или за бисквита, тя влезе в кухнята и запали лампата. Стаята беше празна, но задната врата зееше отворена срещу нощния студ. Отвлечена!

Това беше първата ѝ мисъл. Дрейк беше известен. Той и дъщеря му бяха идеален прицел за едно болно съзнание, търсецо богатство или известност.

Импулсивното ѝ желание я тласкаше да прескочи прага и да хлътне в мрака, за да потърси детето, но тя спря на средата на стаята. Ами ако още бяха там? Можеха да я нападнат. Беше тъмно и студено. А нямаше и оръжие.

Тя изтича в стаята на Дрейк и без колебание стисна голото му рамо и го разтърси с всичка сила.

— Дрейк, събуди се — учуди се от собствения си глас — писклив от страха. Звучеше като вопъл, като сдържано ридание. — Дрейк, моля те, събуди се.

Той скочи и я погледна с дивия, празен и стреснат поглед на човек, изваден от дълбок сън.

— Лори? Какво има?

— Дженифър. Няма я. Нещо ме събуди. Мисля, че е хлопнала задната врата. Помислих, че са я отвлекли...

Тя беше изплашена и заекваше, без да схваща какво говори, но той видя ужаса в очите ѝ и сглоби останалото.

Изрита завивките и скочи от леглото с почти животински движения.

Грабна плюшения си халат, който висеше на гърба на вратата, навлече го бързо и хукна след Лори.

Отиде направо към отворената врата и изскочи навън, в непрогледната тъмнина.

— Да извикам ли полиция? — попита Лори истерично, кършейки ръце. — Дрейк, какво... — тя не можа да продължи. Плачеше.

— Успокой се, Лори. Истерията няма да помогне. Да, извикай полиция. Ще отида до навеса да взема фенер.

— Но те може още да са там. О, Дрейк...

— Кои „те“? Ние дори не знаем какво се е случило. Но, кълна се в Бога, ако нещо се е случило с Дженифър, ще убия...

— Да не би да търсите среднощния скитник?

И двамата се обърнаха стреснато и зяпнаха с отворена уста Бети, която носеше Дженифър.

— О, Боже — възкликна Лори облекчено с ръка на устата и се втурна да поеме детето. Тя я гушна, галейки и милвайки я, невярваща още, че Дженифър е невредима и си е вкъщи.

— Какво става? — попита Дрейк с неуверен глас.

— Бях почти заспала, когато чух някой на задната врата — обясни Бети. — Разбира се, веднага си помислих, че е някой крадец или изнасилвач и почти се паникьосах. Така и не можах да свикна с дългите отсъствия на Джим — кръглите ѝ кафяви очи не можеха да се

откъснат от съблазнителната гледка на силните гърди на Дрейк, които се подаваха под V-образното деколте на халата.

— Както и да е — продължи Бети, — реших, че сигурно не е нападател, защото се опитваше да отвори вратата прекалено шумно. Предполагам, че съм била повече любопитна, отколкото изплашена. Отидох в кухнята и надникнах през прозореца. Дженифър стоеше на стълбите и се опитваше да отвори вратата. Когато я пуснах, тя прелетя към стаята на Сали. Била си забравила там нейния Бъни днес следобед. Щом взе това, за което беше дошла, тя си тръгна. Реших, че е по-добре да дойда дотук с нея, за да съм сигурна, че наистина ще си легне.

— Тя беше толкова уморена, когато си легна, че сигурно не се е сетила за Бъни. Но когато се е събудила през нощта и е видяла, че го няма до нея, просто е отишла да си го прибере — довърши Лори историята. Тя се усмихваше на детето, което стискаше своя Бъни и се прозяваше сънливо. Лори дръпна къдриците от лицето ѝ и я целуна по бузата.

Дрейк изправи дъщеря си пред себе си и клекна.

ДЖЕНИФЪР, ДЪРЖАЛА СИ СЕ МНОГО НЕПОСЛУШНО! — изписа той, наблюдавайки на думите си. — **НИКОГА НЕ ИЗЧЕЗВАЙ ОТ МЕН ИЛИ ЛОРИ. ТОВА НИ...** — той се запъна на „ПЛАШИ“ и погледна към Лори за помощ. Тя му показва знака и той продължи. — **ТОВА НИ ПЛАШИ И НАТЪЖАВА. НЕ ЗНАЕХМЕ КЪДЕ СИ. АКО ПАК ИЗБЯГАШ ТАКА, ЩЕ ТРЯБВА ДА ТЕ НАКАЖА.**

Долната устна на Дженифър затрепери, тя знаеше, че баща ѝ е сериозен и е прав. Тогава той я прегърна, затваряйки очи пред мисълта какво би могло да се случи. Ръчичките на Дженифър прегърнаха врата му, макар че продължаваха да стискат Бъни. Дрейк я вдигна и те излязоха от кухнята.

— Боже мой, аз...

— Благодаря ти, Бети. Не мога да ти опиша какво облекчение почувствах, когато я видях с тебе. Току-що бях събудила Дрейк и ние естествено си представяхме най-лошото — тя беше благодарна на съседката си, но нямаше настроение за един от безкрайните ѝ монолози.

— Трябва да се връщам при децата. Лека нощ. Качи се обратно при малкото си семейство — тя докосна ръката на Лори успокоително

и изчезна през задната врата на кухнята. Лори провери старателно дали е заключено. Още не можеше да се оправи от страха.

В стаята на Дженифър Дрейк седеше на края на леглото и галеше челото ѝ, макар че тя отдавна вече спеше сладко. Той хвана ръката на Лори, когато тя се наведе над детето.

Излязоха заедно. В коридора Дрейк забеляза, че тя трепери.

— Не знам дали е от студ или е от уплаха.

— Искаш ли чаша вино или нещо друго?

— Не, ще се оправя — каза тя на вратата на голямата спалня. Погледна го и се усмихна, само че усмивката ѝ бързо замръзна като видя явния глад на лицето му, от което ѝ беше трудно да се извърне.

Те застанаха един срещу друг и се гледаха няколко дълги мига. Той не я докосна, а и нямаше нужда. Тялото му сякаш го теглеше към нейното, макар че той не беше помръднал. Подобно на противоположните полюси на магнит те се привлякоха неудържимо. Тяхната инстинктивна необходимост един от друг беше като отприщен бент, който изтри всяка следа от разум. Те се прегърнаха и притиснаха един към друг в някакво безумно отчаяние и страх.

Тя не се противи, когато той я грабна на ръце и я отнесе в спалнята, полагайки я внимателно върху възглавниците. С едно светкавично движение той се освободи от халата и слиповете си. Напълно гол, легна до нея с чувствената освободеност на езически Бог в еротичен екстаз.

— Лори, не говори. Не мисли. За Бога, не мисли. Само чувствай. Чувствай.

Ръцете му си припомниха извивките на тялото ѝ. Той постепенно разхлаби халата ѝ. Много бавно и тържествено го раздипляше, повдигайки леко раменете ѝ, за да ги освободи от ненужната материя.

Придърпа я към себе си със силата на собственик, омекотена от нежността, която изпитваше към нея. Устата му се съедини с нейната, докато ръцете му продължаваха да моделират тялото ѝ и да му вдъхват живот.

Раменете, гърдите и коремът ѝ познаха допира му и се отпуснаха. Той коленичи над нея и целуна гърдите ѝ с горещи, пресъхнали устни. Най-женската част от тялото ѝ се издигна като дъга, когато той я докосна с длан. Тя го очакваше с влажен и топъл копнеж.

Допирът му беше върхът на нежността и толкова близък и интимен, че Лори изстена и прегърна раменете му, като изпитваше тържеството от чувство, неизживявано никога досега.

— Лори. Ти си красива... женствена... създадена за мен — думите му бяха накъсани, но дори и да не беше казал нищо, тя четеше мислите му. Милващите я устни и топлината му ѝ казваха всичко, което трябваше да знае.

Думите на Пол обикновено я нараняваха. Той никога не беше доволен от нея. Сега осъзнаваше, че и тя не се беше старала близостта им да бъде пълна. Но в момента тя желаше тялото на Дрейк да ликува като нейното.

Ръцете ѝ се плъзгаха по възбудената плът, очертавайки мускулите, връщаха се отново и отново. Тя захвърли своята скромност и нерешителност и го докосна, тръпнеца от неговата мъжественост.

— Лори... да, скъпа. Опознай ме — прошепна той задъхано и зарови глава във врата ѝ, прегръщайки я страстно.

Думите му я насърчиха и обидните реакции на Пол се стопиха завинаги, когато тя чу сподавените викове на Дрейк, породени от страст. Той повтаряше името ѝ в екстаз, а дъхът му пареше ухото ѝ.

Обхвана лицето ѝ с длани и покори устните ѝ с целувка. На границата на пълното притежание той се спря в колебание. Вдигна глава и я погледна. С ръката си тя рисуваеше красивите линии на лицето, което беше обикнала. Пръстите ѝ се спряха на мустаците и очертаха устните му.

— Лори? — изрече той задъхано.

Тя го усети в себе си. Затвори очи, привлече главата му надолу и прошепна името му, когато го опозна целия.

Но възторгът не спря дотук. Дрейк я благославяше, шепнейки в захлас. Възбудата в тялото ѝ нарасна като обхвана сърцето и нахлу в душата ѝ. В състояние на върховен екстаз той извика името ѝ. Тя го чу, след което вулканът в нея изригна и я заля цялата.

И експлозиите продължаваха... продължаваха... продължаваха.

— Това никога не ми се беше случвало — прошепна тя тихо в тъмнината.

Главата ѝ лежеше уморено на гърдите му, а краката им под завивките бяха преплетени. Той разсеяно я погали по гърба.

— Никога? — попита той нежно и гордо. — Не и с...

— Пол? Не — каза тя с тъжна усмивка и поклати леко глава. Космите на гърдите му погъделичкаха носа ѝ. — Не мислех, че мога — призна тя.

Той избухна в смях, който прогърмя в ухото ѝ.

— Е, сега се познаваме по-добре, нали? — той я шляпна, след което ръката му остана там и обърна закачливия жест в милувка.

Би трябвало да изпитва угризения на съвестта, но това чувство ѝ беше далечно в момента. В действителност тя не съжаляваше изобщо. Всичко, което се беше случило, беше от любов. И тя знаеше, че ще продължи да прави любов с Дрейк. Не можеше да избяга от това и нямаше никакво желание или воля да се съпротивлява. Тя се притисна към него.

— Студено ли ти е? — попита той загрижено.

— Малко.

— Всички завивки са изритани на земята — каза той с престорено учудване.

— Чудя се как ли е станало — разсмя се тя.

Завиха се бързо. Дрейк я привлече към себе си и захапа ухото ѝ.

— Този път обещавам да не разхвърлям завивките.

— Този път? — попита тя невярващо. — Искаш да кажеш още? Сега?

— Не искаш ли? — попита той.

Дори в тъмнината тя видя въпросително извитата му вежда.

— Ами аз...

Но той вече беше навел глава и устата му я търсеше. Тя се чу да произнася тихо, но нетърпеливо.

— Да, да.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Следващите няколко дни преминаха идилично, изпълнени с нежна романтика. Дрейк доказа, че е пламенен любовник и рядко изпускаше Лори от погледа си. Да бъдат заедно в една стая не беше достатъчно. Той трябваше да я докосва, ако не с ръце, то поне с поглед. Нощите им бяха изпълнени със страст, на която и двамата се възхищаваха. През деня, когато Дженифър беше с тях, те споделяха щастието си с детето и то се наслаждаваше на излъчваната топлина. Ходеха в селото и обикаляха магазините, разположени по хълмистите живописни улици. Един следобед посетиха Джон Медоуз в неговия магазин за дървени изделия. Той ги посрещна сърдечно и с нищо не показва, че си спомня за грубостта, която Дрейк бе проявил предния път.

На Лори ѝ достави удоволствие това, че Дрейк прояви искрен интерес към работата на Джон и любезно го разпита за изложените предметите. Двамата мъже се заприказваха. През цялото време Дрейк стоеше до Лори, обгърнал раменете ѝ със своите властни ръце. Това бе знак на любов и притежание, който не мина незабелязан.

Разхождаха се често, посрещаха и изпращаха залезите, вглеждаха се в звездите, сякаш очакваха отговор от тях за бъдещия си живот, но най-любимите им моменти бяха тихите вечери вкъщи край камината, където споделяха мислите си на бутилка вино.

Както обикновено, Лори седеше на края на дивана, а Дрейк беше изтегнал гръб и с глава в скута ѝ, както бе направил в нощта, когато нейните родители ги изненадаха с посещението си. Той изразяваше своите желания като жестикулираше с ръце, а очите му излъчваха вътрешна сила.

Но с хода на часовете разговорът ставаше бавен и ленив, а ръцете им все по-често се преплитаха и милваха и огънят, горящ в камината, не би могъл да се сравни с онзи пожар, който щеше да пламне между тях.

Когато родителите на Лори се обадиха, на път за Небраска, не беше необходимо вече да се преструва, че е щастлива. Тя настоя да се отбият в Уйспърс, но увеличената престъпност ги принуждаваше да се върнат у дома незабавно след срещата на пасторите. Не ѝ бе трудно да ги увери, че е безкрайно щастлива и доволна. А до този момент наистина беше така.

Така минаваха дните, клоните на дърветата оголяваха, а шумата под краката ставаше все по-мека и по-дебела.

През един такъв ден, когато приключиха с яденето, Дженифър се сви върху одеялото и потъна в сладка дрямка, завладяна от сънливия слънчев следобед. Дрейк се облегна на едно дърво и придърпа Лори между коленете си, като я притисна с широките си гърди.

— И аз мога да направя като Дженифър, ако се почувствам още малко по-удобно — прошепна сънливо Лори, облягайки глава на гърдите му.

— Ами, хайде — прошепна в косите ѝ Дрейк и хвърли върху нея едно одеяло.

Спокойното му дишане създаде един приспивен ритъм, на който беше трудно да се устои и тя скоро се унесе в лек сън. В този миг на унес я завладя спокойствието на обкръжаващата ги природа и измести тревожните ѝ мисли. За няколко дни бе съвсем забравила за Сюзън. Любовта на Дрейк беше явна, но дори във вихъра на тяхната страст, той не бе показал, че я обича.

Дали той и Сюзън някога са седели по този начин? Дали правенето на любов с нея не е било по-страстно и по-пламенно? Лори се развълнува и се размърда. В този момент Дрейк я прегърна още по-силно и прошепна.

— Лоши сънища ли имаш?

Тя поклати отрицателно глава, но размишленията ѝ бяха развалили еуфорията от деня, като допуснаха сянката на съмнението да се промъкне в съзнанието ѝ.

Тъкмо когато се канеше да се изправи и да се отдръпне от него, Лори усети ръцете му. Той обхвана кръста ѝ и пхна ръце между пуловера и колана на джинсите. Този намек беше достатъчен, за да я понижат познатите спазми на желание, които я караха да се чувства упоена и податлива.

Той повдигна леко пуловера ѝ, докато плъзгаше ръцете си под него. Тя усети как докосва, гали и разтрива гърдите ѝ. Целувките му бяха така нежни, внимателни и изучаващи, сякаш всеки допир беше откритие.

— Дрейк?

— Не безпокой мъжа, когато е зает — промърмори той в ухото ѝ. Изведнъж тя се засрами. Ако не можеше да му каже, че го обича, то поне искаше той да знае колко дълбоки бяха чувствата ѝ към него.

— Аз просто исках да знаеш, че всеки път, когато ти... ние... сме заедно... аз... това значи много за мен.

Ръцете му се спряха и докоснаха извивките на гърдите ѝ нежно. Той беше застинал в напрегнато очакване.

— Лори — каза той с дрезгав глас. — Погледни ме.

Лори облегна главата си на рамото му така, че да може да го вижда.

— Това значи много и за мен — каза Дрейк. Неговите устни се сляха с нейните в целувка, която накара вените ѝ да пулсират с огъня на страстта.

Ръцете му се плъзнаха надолу по ребрата ѝ, обиколиха талията, след това пропълзяха към корема и накрая покриха гърдите ѝ. Той ги повдигна като възбуждаше жадуващите зърна със своите галещи палци, търкаляйки ги между пръстите си и хапеше нежно ухото ѝ. Това ѝ напомни за многото пъти, когато захапваше тези розови зърна. Тя изстена леко и се изви от търсещата ръка, галеща бедрото ѝ.

Когато той опипваше закопчалката на джинсите, тя осъзна какво щеше да се случи и беше поразена от собствената си страст и невъздържаност. Изведнъж се изпълни с нерешителност.

— Дрейк, недей — каза задъхано тя и се обърна. — Не тук — възпря го отново, оправяйки дрехите си под одеялото.

— Защо? — попита той, а очите му светеха игриво. — Не е ли забавно в гората? Помисли си за римляните, за Робин Худ и Лейди Мариан!

— Е, аз не съм като тях. Освен това дъщеря ти лежи съвсем наблизо — тя наклони глава и посочи спящата Дженифър. Лори държеше ръцете на Дрейк и не му позволяваше да продължи.

— Тя спи — убеждаваше я той. — Ела, Лори. Моля те — промърмори Дрейк и посегна да докосне устните ѝ с мустаците си.

Това бе неговото оръжие и той знаеше как да го използва.

— Не! Ами ако някой мине?

— Ще се смути и ще погледне в друга посока.

— Ще се почувствам унижена! — извика тя. Но след това тонът ѝ омекна, изпълнен с обещание. — Не можеш ли да изчакаш до довечера? — предизвикателно попита тя.

— Е — промърмори той. — Предполагам, че ще трябва. Ще ме целунеш веднъж, а после аз теб и ще си тръгнем към къщи — тя не забеляза блясъка в очите му и молбата ѝ се стори разумна.

Обърна се и го целуна. Това не бе страстна целувка, но с нея тя му предаде цялата си любов, която изпитваше. Когато най-накрая се отдръпнаха един от друг, той каза:

— Сега е мой ред.

— Какво правиш? — тя беше шокирана, когато Дрейк повдигна пуловера ѝ.

— Взимам си моята целувка. Не уточних какво точно възнамерявам да целуна.

Той вдигна пуловера ѝ и мушна глава под него. Оставяйки зърната влажни и възбудени, той целуна първо едната, а после и другата ѝ гърда. Когато отново я погледна, видя кафявите ѝ очи, в които плуваха сълзи от любов.

— Още веднъж, моля — каза той и сля устните си с нейните.

Лори можеше да бъде абсолютно сигурна в едно — в този момент той не мислеше за Сюзън.

— Имам няколко поръчки за изпълнение в града — каза Дрейк, надничайки в учебната стая следващата сутрин. — Защо да не свърша с тях, а после да купя няколко домашно направени тамали за обяд? Видях една жена онзи ден, която ги приготвя в собствената си кухня. Пробвах ги и са направо фантастични.

Лори се засмя и шумно го целуна по устните.

— Е, ако харесваш дебели жени, предполагам, че ще мога да ям тамали за обяд.

— Харесвам те — каза той с дрезгав глас и обхвана с похотлив поглед тялото ѝ. — Ще се видим по-късно — обеща той дяволито. — Довиждане, Дженифър — обърна се той към дъщеря си, която

подреждаше купчина блокчета за часовете по смятане. Тя му кимна и той излезе.

Половин час преди Дрейк да се върне, Лори заведе Дженифър в кухнята.

— Така, Дженифър — каза тя и сложи малкото момиченце да седне на масата. — Ще започнем една игра, за да видим дали ще уловиш разликата между мляко и шоколад — Както обикновено Лори показваше със знаци всяка дума. Дженифър гледаше с интерес. Игрите за храни ѝ бяха любимите.

— Окей — продължи Лори. — Ще напълня две чаши. Ето, виждаш ли? В едната има шоколад, а в другата мляко. Искам ти да ги назовеш. Когато Дженифър даде задоволителен знак „МЛЯКО И ШОКОЛАД“ и ги произнесе, доколкото ѝ беше възможно, Лори продължи:

— Сега ще ти дам сламка. Ще сложа всяка от чашите пред теб, а ти ще ми казваш кое мляко какво е. Разбра ли?

Дженифър кимна и русите ѝ къдрици се развяха.

— Закрий очите си така, че да не можеш да виждаш — нареди Лори. Когато се увери, че Дженифър не хитрува, постави сламката в чашата с мляко. Дженифър отпи глътка и даде верен отговор. Повториха упражнението, докато Лори не се убеди, че детето владее думите и може да свързва вкуса с наименованието и да дава знак за това.

Току-що бяха приключили с упражнението, когато Дрейк нахълта през задната врата като носеше пакет с апетитно ухаещи тамали.

— Какво правите вие двете? — попита той, оставяйки пакета на плота, а след това съблече сакото си.

„НЕКА ДА ВИДИМ ДАЛИ ДРЕЙК МОЖЕ ДА ГО НАПРАВИ“ — обърна се към Дженифър Лори, която запляска щастливо с ръце. Лори обясни на Дрейк правилата на играта и за радост на детето, той се престори, че не е сигурен в своя успех.

Разигра цял театър, затвори очи и отпи глътка със сламката. Започна да изписва във въздуха:

„ТОВА Е МЛЯКО.“

Когато обаче Лори се пресегна за чашата с шоколад, установи, че Дженифър почти я беше пресушила.

— Дженифър! — смъмри я тя, но Дрейк и детето се смееха. Дженифър сочеше към горната си устна, на която се бяха образували смешни тъмно кафяви мустачки. Тя ги оприличаваше с тези на Дрейк.

— „ТИ СЪЩО, ЛОРИ“ — сочеше тя. — „ТИ СЪЩО.“

Лори се суетеше и протестираше, но Дженифър и Дрейк настояха. Тогава тя вдигна чашата с шоколад и отпи театрално. Дженифър избухна в силен смях и скачаше весело нагоре-надолу. Когато най-накрая я свалиха на земята, Лори ѝ поръча:

— Качи се горе и измий лицето и ръцете си, докато приготвя обяда — Дженифър подскочи от удоволствие и излезе от стаята.

— Няма ли да си измиеш лицето? — попита Дрейк със закачлива усмивка. — Мустачките не си пасват особено с косата ти.

— О! Забравих за това — отговори Лори и се запъти към мивката.

— Позволи ми — каза той, хващайки я за раменете.

С кадифения си език бързо изчисти мустачките от мляко и тези игриви ласки преминаха в прегръдка, която се задълбочи. Тя обгърна раменете му и така двамата се целуваха дълги минути, докато не останаха без дъх.

— Ако продължим по този начин ти никога няма да си получиш обяда — смотоледи тя като целуваше брадичката му.

— Аз пък може да искам да променя менюто — каза той с дрезгав глас и целуна шията ѝ.

— Тамалите ще изстинат — отбеляза тя, когато той откри чувствителното ѝ място.

— Затова са изобретени микровълновите фурни. Не знаеше ли?

Тя смирено пое дъх и лекичко се измъкна от прегръдките му.

— Нека да се държим прилично. Дженифър ще бъде тук след минута и ще пита за своя обяд.

— Къде ли е това малко дяволче? — попита Дрейк. — Надявам се да не е избягала отново — очите му пламнаха, когато погледна Лори. Той си спомни, както и Лори, че в нощта, когато бяха заедно за първи път, Дженифър беше избягала.

— Ще отида да проверя — кимна Лори. — Ако нямаш нищо против, сложи масата — той поклати глава и Лори побърза да излезе от стаята, преди да е отстъпила пред някоя друга прегръдка.

Тя се качваше по стълбите към малката стая, когато долови някакво движение в голямата спалня. О, не! Само да не се е случило нещо, помисли си Лори, докато отваряше широко вратата.

Изведнъж сърцето ѝ спря.

Първото нещо, което се разкри пред погледа ѝ, бяха чифт розови балетни обувки от сатен. Те бяха предназначени за изящен слаб крак с високи извивки. Обувките без съмнение бяха използвани многократно за репетиции и кръгови пируети. Отпред изглеждаха доста износени, а сатенените ленти бяха набръчкани от честото връзване.

Обувките лежах сред снимки, дрехи, няколко театрални програми и един голям албум, подвързан с кожа. Смаяните очи на Лори се спряха на зейналия гардероб, от който бяха извадени складираните кутии.

Дженифър седеше на пода и разглеждаше снимките. Лицето ѝ имаше сериозно изражение. Бавно, пристъпвайки на пръсти, Лори се приближи до нея и привлече вниманието ѝ.

„ЛОРИ, ВИЖДАШ ЛИ? КРАСИВА ЖЕНА“ — изписа тя във въздуха и посочи снимката, която държеше в ръцете си.

С трепереща ръка Лори се пресегна за снимката и се вгледа в запечатаната на нея жена. Тя беше прекрасна. Беше в работно балетно облекло. Вълнените грейки на краката ѝ, част от екипа на всеки танцьор, обгръщаха добре оформените ѝ прасци и подчертаваха изящните ѝ бедра.

Тя се беше облегла на станката, сякаш си почиваше от тандю и плие. Взираше се право в камерата и изглеждаше естествена, непринудена, сякаш предизвикваше обектива на фотографа да открие някакъв недостатък. Косата ѝ бе тъмна, разделена на път по средата и събрана в богат кок. Големите, тъмни очи бяха най-привлекателното нещо върху сърцевидното ѝ лице.

— Наистина, красива е — каза Лори с едва доловим глас. Почти несъзнателно тя се просна на пода край Дженифър. Раменете ѝ се отпуснаха унило от първия поглед към жената, която все още владееше сърцето на Дрейк.

— Хей, вие двете, умирам от глад! Какво става там горе? — закачливият въпрос на Дрейк разтърси Лори и я извади от нейния унес, но, преди да се съземе, той вече се беше изправил на вратата. Очите и лицето му грееха в усмивка, но когато видя разхвърляната стая,

кутиите и съдържанието им, разпръснато навсякъде, без уважение към предишния притежател, детето и жената, които оскверняваха паметта на жена му, лицето му застина в ледена гримаса.

При тази гледка Лори се обърна, защото не можа да изтърпи ужасната болка. Тя взе балетните обувки от Дженифър, която ги пробваше на краката си.

— Дженифър, иди да измиеш ръцете и лицето си — произнесе Лори със спокоен тон, доколкото ѝ беше възможно. Дженифър започна да протестира, протягайки се отново за обувките, но Лори не допусна никакви капризи. Тогава детето мина покрай баща си, който стоеше над снимката и я съзерцаваше, забравил за всичко останало.

Когато излезе от стаята, Лори каза:

— Съжалявам, Дрейк. Тя просто си играеше, предполагам. Ще вдигна...

— Не, няма! — извика Дрейк. — Остави всичко, както си е. Аз сам ще оправя и ще изчистя всичко.

Лори хвърли розовите сатенени обувки, сякаш те пареха ръцете ѝ.

— Чудесно! — извика тя и избяга.

Дрейк продължи да стои по средата на стаята, загледан мрачно в разхвърляните снимки.

Лори приготвяше на Дженифър сандвич с желиран фъстъчен пастет. Детето бърбеше с Бъни, който седеше на масата пред чинията ѝ.

Когато Дженифър свърши с обяда си, Сам и Сали надникнаха през задната врата, за да я поканят на игра у тях. Лори ѝ навлече един пуловер — същият, който Дрейк ѝ бе купил по време на пътуването им до Албукерк — и помоли Сам да се погрижи Дженифър да се прибере след половин час.

— Разбира се. Ние и без това си почиваме по това време — каза той, водейки за ръка момиченцето надолу по стълбите към двора.

Лори наблюдаваше играта им на двора, но всъщност не ги виждаше. Пред очите ѝ стояха снимките на балерината, която гледаше в камерата с такова самочувствие.

Каква ли бе причината за смъртта ѝ? Дрейк никога не говореше за това. Той избягваше темата за жена си. Лори не знаеше нищо за нея, освен, че е била класическа балерина, че е участвала в прослушване за общите сцени на „Алчност“ и именно на това прослушване е срещнала мъжа, за когото се е омъжила.

Дали не беше загинала при нещастен случай? Самолетна катастрофа? Дали е предусещала трагедията? Може би удар? Не, едва ли, на нейните години. Тогава какво ѝ се бе случило?

Лори изчисти остатъците по масата. Тя сложи пакета с тамалите до кофата за отпадъци. В къщата цареше пълна тишина. Тя се луташе из стаите като търсеше нещо, с което да се занимава, за да запълни празнотата в душата си, но нямаше с какво. Броеше минутите до завръщането на Дженифър. Когато тя се върна, Лори ѝ предложи да разгледат някоя книга. Дженифър изтича радостно и донесе книга за различните видове транспорт.

Те седнаха на дивана и започнаха да обсъждат колите, автобусите, самолетите и лодките. Илюстрациите бяха чудесни, но пред очите на Лори танцуваха само червени и зелени петна, които се сливаха. Дрейк стоеше вече два часа горе. Какво ли прави? — питаше се Лори, но не намираще отговор и един студен обръч стягаше отново гърдите ѝ.

По едно време чу тежките стъпки на Дрейк по стъпалата.

Беше подготвена за всякакви изненади. Как ли ще се държи сега? Как ще реагира след всичко, което се случи? Когато се обърна към него, разбра.

Той беше облечен в спортни панталони, спортно палто и вратовръзка: необичайно за него, откакто си бе дошъл от Ню Йорк. В лявата си ръка носеше пътна чанта, а палтото си беше наметнал върху лявото рамо.

С приближаването му Лори се изправи и сложи ръце на кръста си.

— Лори, връщам се в Ню Йорк — съобщи той кратко, без никаква сърдечна нотка в гласа.

— Да.

Той отклони погледа си от нея.

— Задържах се тук твърде дълго — каза той. Нея ли убеждаваше, или себе си? — Имам да свърша някои неща. Не мога да остана тук

повече.

— Не — ако той поискаше съгласието ѝ, щеше да остане разочарован. Тя нямаше намерение да го пусне просто така. Беше се молила на Пол да ѝ позволи да му помогне. Молбите ѝ бяха отхвърлени: един отказ ѝ беше достатъчен. Тя не можеше да позволи на Дрейк да продължава да сипва сол в раната.

— Ще обясниш ли на Дженифър защо си тръгвам? — попита той, без да очаква Лори да му отговори. Но когато тя го направи, той се изненада.

— Не. Ти ще ѝ обясниш — той разпозна достойнството, горделиво наклонената шия и разбра, че е безполезно да спори.

Остави чантата си на пода и клекна до дъщеря си, която все още беше погълната от книгата.

— Дженифър — произнесе нежно Дрейк. Това бе всичко, което Лори чу. Тя отиде бързо до вратата, отвори се от силния студен вятър и я хлопна силно. „Не мога да понеса това“, проплака тихо тя. „Ще умра, когато си замине“, изстена. Но когато чу приближаващите му стъпки, тя се изправи и се обърна към него с храброст и напереност, които далеч не чувствуваше.

— Тя е разстроена. Моля те, успокой я вместо мен — каза той.

„А кой ще успокои мен?“, искаше да попита Лори. Забеляза, че не беше много решителен. Ако не го познаваше, би си помислила, че странният блясък в очите му бе причинен от сълзи. Беше ли разстроен от това, че напуска дъщеря си? Или това беше просто мъчителна сцена на раздяла, която добре играеше?

— Трябва да взема колата, но ще уредя някой да ти я докара утре. Тя кимна.

— Е, тогава, довиждане. Ще поддържаме връзка.

Държеше се сякаш искаше да каже още нещо. Или... Не, той не можеше да иска да я целуне, макар че главата му беше наклонена малко повече, сякаш в нерешителен опит.

— Довиждане, Дрейк — кимна тя категорично и му отвори вратата.

Бръчките около устните му се врязаха дълбоко, а плътните вежди се събраха застрашително. Той въздъхна, мина гневно покрай нея и вратата се затръшна зад гърба му. Тишината увисна във въздуха и остана така като надежда, като очакване...

Сивите облаци слязоха от върховете на планината и надвиснаха над Уйспърс. Те предвещаваха първия сняг за сезона. Но можеше ли чистото бяло покривало да затрупа тъгата, която изпълваше къщата?

Дженифър нямаше охота да се занимава с каквото и да е и Лори ѝ позволи да гледа телевизия през остатъка от деня.

Когато най-накрая настъпи времето за лягане, малкото момиченце взе в прегръдките си Бъни и заповтаря отново и отново със сладкия си, но почти неразбираем говор.

— Татко — сълзите се стичаха по розовите ѝ бузки. Това беше твърде много за опънатите нерви на Лори. Тя се отпусна до Дженифър и я притисна към себе си.

Сънят дойде при тях преди сълзите им да са засъхнали.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Времето лекува всяка болка, сънят приспива всяка мъка.

Дженифър се събуди рано на следващата сутрин и посрещна с възхитен поглед първия сняг. Тя с нетърпение очакваше започването на деня. За да отвлече вниманието си, както и това на Дженифър, Лори планира няколко неща, които щяха да ги изморят достатъчно и да запълнят дългите часове. А те сякаш бяха безкрайни, откакто Дрейк замина.

— Не мога да повярвам, че той тръгна толкова скоро след сватбата ви — промърмори Бети, която стоеше до кухненската маса. Лори наблюдаваше пуканките, които Бети умело приготвяше. Ръцете на децата лепнеха. Те тъпчеха устата си с лепкави порции преди още горещият сироп да изстине.

Лори отби въпроса като повдигна небрежно рамене.

— Той има работа, Бети, трябваше да замине.

— Знам, но съгласи се, че това е странно поведение за мъж, който е в меден месец.

„Само че Дрейк не е точно в меден месец“, помисли си Лори, докато Бети препрочиташе списанието „Сензационни новини“ за трети път.

Тя беше купила списанието тази сутрин, когато излезе да пазарува. Бети го подхвърли, на Лори. Смеещата се двойка на корицата във великолепни цветове беше за Лори доста грозна шега. Тя не искаше да знае какво пише в статията, но Бети ѝ я прочете на глас, без да види сълзите, които потекоха от очите ѝ и се спуснаха в бистри ручей по лицето. Какво ли си мислеше Дрейк за тази фалшива история? Беше ли видял статията?

По няколко причини, които не можеше да назове, Лори не искаше да разкрие, че всъщност тя и Дрейк не са женени. Бети не разбираше обърканата ситуация и я обсипваше с въпроси, твърде болезнени, за да им отговаря. Също като родителите ѝ Бети трябваше да остане изолирана от същността на нещата още малко.

Рано или късно всички щяха да разберат истината. Лори щеше да се почувства като пълна глупачка, но не и повече, отколкото вече се чувстваше. В дните, последвали техния мним брак, почти беше убедена, че Дрейк е влюбен в нея толкова, колкото и тя в него. Той не би могъл да бъде по-любящ и по-отдаден на това да я направи щастлива.

Но тя не трябваше да забравя професията му. На него му плащаха големи суми, за да изразява емоции всеки ден. Ролята му изискваше да играе влюбен младоженец и той я изпълняваше добре. Всяка нощ му плащаха пълна такса в голямата спалня на горния етаж. Това беше всичко, което той искаше от нея.

Тя се изчерви, изпълнена с ярост и срам. Той ѝ бе казал още в началото на връзката им какво може да очаква. И все пак тя се бе заблудила, мислейки, че може да промени нуждата му от нея, че може да я превърне в нещо по-дълбоко от едно физическо привличане.

Не, тя не искаше да го накара да забрави Сюзън. Той никога нямаше да я забрави, а не беше и необходимо. Единственото ѝ желание беше да го накара да обича отново — да обича нея. За миг бе повярвала, че е успяла. После видя лицето му, когато погледна снимките на първата си жена. Дрехите, разпилени по пода на стаята навярно бяха събудили спомените му за жената, която ги бе носила и бе танцувала с обувките от сатен. Страданието му беше очевидно. Дали не чувстваше, че предава Сюзън като спи с Лори? Това ли бе причината да я напусне?

Колкото повече се опитваше да се отърси от тези мисли, терзаещи мозъка ѝ, толкова повече те излизаха на преден план и продължаваха да я измъчват. Ако не беше милия характер на Дженифър, отдавна да се е побъркала. Най-накрая Дженифър прие нейната обич и ѝ отвърщаше със същите чувства. Лори не искаше да помисли за това какво ще стане с нея и детето, ако напусне.

Да напусне? Да, тя трябваше да напусне, в случай че Дрейк се върне. Не можеше да поднови връзката им, такава каквато беше преди. Не можеше да бъде негова любовница и да спи с него само когато той пожелае и има настроение. Така се беше получило с Пол и тя добре знаеше, че това води до задънена улица. Изглежда трябваше да изчака да мине време, за да разбере какво очаква Дрейк от нея.

Дженифър получаваше по една-две кратки бележки на седмица от него, но в тях не се споменаваха нищо за Лори. Нито думица. Той не се обаждаше. Дали не я беше забравил напълно?

Минаха две седмици, после станаха три, а после — четири. Времето попречи на излетите, които често правеха. Ето защо Лори и Дженифър се занимаваха с разни неща въкъщи. Рисуваха с водни бои, нижеха мъниста, печеха сладки и кейкове.

Един ден, докато украсяваха с глазура шоколадов кейк, Лори попита Дженифър дали има нещо против да споделят кейка с Джон Медоуз. Дженифър се съгласи с ентузиазъм.

Денят беше ясен, но много студен. Те облякоха дебели палта и слязоха към селото. Те завариха Джон в безлюдния магазин. Тези дни нямаше много работа. Уйспърс не беше място за ски и туристите бяха окупирали други села, които осигуряваха подобри условия за този спорт.

Той се зарадва, когато ги видя. И тъй като не очакваше клиенти, затвори и ги покани отзад в помещенията, където живееше.

— Ето, Дженифър — подаде ѝ Лори парче от кейка.

— Трудно е да измисляш методи за обучение през зимата — каза тя и обясни защо са решили да дойдат. — Дженифър много обича да пече, но така ще спечелим само четири паунда, ако не намалим темпото.

Джон се усмихна ласкаво и се отмести от печката, където беше налял чаша кафе на Лори от емайлиран син кафеник.

— Ще има да ям от този кейк дни наред. Благодаря още веднъж, въпреки че самото ви посещение би било за мен напълно достатъчно.

— Ние също искахме да те видим. Откакто Дрейк... — тя преглътна онова, което за малко щеше да изрече. Откакто Дрейк замина на нас нищо не ни се прави. Тя се съсредоточи, като духаше кафето си, за да изстине.

— Лори, как се чувстваш след неговото заминаване? — въпросът беше зададен тихо, но въпреки това Лори не можеше да не му обърне внимание. Тя хвърли поглед към Джон, който в този момент седеше при тях, с голяма чаша кафе в огромната си лапа.

— Той... аз... — Лори се запъна и се опита да скрие чувствата си, като се наведе към Дженифър и погали къдриците ѝ, които почти

опираха в шоколадовия кейк, а розовите ѝ устнички бяха изцапани с глазура. Тя погледна към своята учителка с очите на Дрейк — зелени, с черни мигли. Те предизвикаха мъчителен спомен за него и тя усети сълзи да се стичат по бузите ѝ.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита Джон. Той докосна ръката ѝ, безжизнено отпусната върху карираната покривка. Очите му бяха тъмни и топли, и вдъхваха увереност.

Тя заговори.

Джон не я прекъсваше. Той не направи коментар, когато тя спря, за да избърше носа си, нито когато сподави новата вълна от сълзи. Дженифър застана до нея в знак на нежност и разбиране, после се намести в скута ѝ; сложи главата си върху гърдите ѝ и я погали по рамото.

— Ние не сме женени — каза тя с дрезгав глас. — Церемонията беше наистина достатъчна, но клетвите не бяха действителни. Те не означаваха нищо за Дрейк.

— Но за теб те имаха значение — кимна Джон с разбиране.

Лори се опита да отговори, но не можа. Тя само го погледна и кимна леко.

— Аз го обичам, Джон. Още от първия път, когато го видях, знаех, че ще го обикна и то стана. Едва тогава разбрах, че никога няма да означавам за него нещо повече от едно топло тяло в леглото — тя не се смути при това признание. Джон не би укорил някого за това, че обича. — С цялата си искреност той ме предупреди, че обича жена си и че не би могъл да се обвърже с някого за постоянно.

Тя подсмърчаше в хартиената кърпичка, отдавна влажна и разкъсана. Дженифър погледна към нея със същата всеотдайност, с която Лори разтри гърба ѝ и се усмихна насърчително. Детето не биваше да я вижда толкова разстроена. Лори бе нейната единствена опора. Сигурно е доста потресаващо за едно дете да види своята учителка-майка така рухнала.

— Мисля, че си си създаде погрешно мнение за Дрейк, Лори — каза Джон. — Не бъди толкова сигурна, че си само „едно топло тяло в леглото му“. Той прехвърли върху теб цялата отговорност за детето. Невъзможно е за него да остане с нея през цялото време. Би било доста трудно за който и да било самотен мъж да се грижи за едно малко момиченце.

— Той ми плаща за това, Джон. Със същата лекота би могъл да наеме някоя друга.

— Може би. Но не го направи. Въпреки че съжителството с една красива жена създава много проблеми, той все пак избра теб.

— Не, мен ме избраха. Препоръчаха ме.

— Добре — съгласи се покорно Джон. — Няма да споря с теб за това цял ден. Има нещо друго — гласът му значително се промени и това я накара да го погледне. — Виждал съм Дрейк с теб. Виждал съм и израза на очите му, когато те гледа.

— Това, което виждаш, е страст. Между нас тя гори със страшна сила. Аз зная, че той... ме желае.

— Не, Лори. Бил съм жертва на страстта — засмя се той. — Не, тук има голяма разлика. Не различаваш ли любовта, когато я видиш? — усмивката му беше тъжна, а очите му изразяваха повече от думите. Тя отвори уста, за да каже нещо, но не можа. Нямахше какво да каже. Джон знаеше, че е така и затова продължи. — Не бях виждал поревнив мъж от Дрейк, когато дойдох във вашата къща.

— Той ревнуваше, защото Дженифър те хареса — каза Лори. — Смяташе, че е крайно неподходящо да се виждаме — горчиво се засмя тя. — В светлината на това, което мислеше за мен, реакциите му към нашите срещи веднъж седмично в присъствието на Дженифър, бяха смешни, дори тъжни.

— Жена му преди три години ли е починала?

— Да. Д-р Норууд ми каза, че е починала, когато Дженифър е била на три години. Това беше единственото, което знаех, а и Дрейк не ми обясни нищо повече. Жена му не присъства в нашите разговори.

— Хм — каза Джон. — Странно е за мъж с неговата интелигентност и самоувереност да страда толкова дълго.

Лори въздъхна дълбоко.

— Както и да е. Аз не мога да го разбера, Джон. Но все пак е истинско. Няма съмнение.

Малко след това тя и Дженифър си тръгнаха. Сълзите ѝ помогнаха да излее част от мъката си и тя си тръгна облекчена от къщата на Джон.

На вратата той сложи тежката си ръка върху раменете ѝ.

— Лори, ако има нещо, което мога да направя, моля те, не се колебай да ми се обадиш. Зная какво значи да те боли отвътре и

понякога помага, когато го споделиш.

Джон бе страдал, Лори интуитивно го усещаше. Затова ли не критикуваше другите хора? Затова ли беше толкова отзивчив? Осъзнаваше ли, че лошата постъпка обикновено крие накърнена душа?

Три седмици след посещението им при Джон първата виелица за сезона връхлетя с пълна сила. Макар че дните се нижеха монотонни, Лори беше повече в мир със себе си и своето нелепо положение. Тя опитваше различни методи за обучение на Дженифър и усилията ѝ бяха възнаградени, когато детето започна да бележи значителен напредък в говоренето.

Следобед, когато виелицата се беше развихрила, а вятърът свистеше сякаш предвещаващо нещо, Лори и Дженифър седяха пред огледалото в учебната стая и се опитваха да усъвършенстват звука на буквата „П“. Лори държеше в ръката си памучно топче и демонстрираше как то излита, когато произнасяше звука правилно. Дженифър произнасяше след нея и греиваше от щастие и гордост, щом произнесеше звука, както трябва.

Лори я остави да се упражнява с памучното топче и отиде в хола, дочула подозрителен шум. Когато стигна до широките прозорци, тя надникна през завесата навън, където снегът валеше с пълна сила. Сърцето ѝ спря, когато видя Дрейк да слиза от джипа, навеждайки главата си, за да се предпази от вятъра. Докато приближаваше входната врата, той се подхлъзна.

Протегна ръка да позвъни, но Лори бе вече там и я отвори със замах, за да го пусне да влезе. Той разтърси главата си, покрита със сняг и свали яката на палтото от овча кожа, преди да се обърне и да я погледне.

— Лори — каза той.

Тя се опита да произнесе името му, но успя само да размърда устните си.

— Как си? — попита той.

— Д... добре — заекна тя. После разтърси леко глава, сякаш се опитваше да изгони мрачните мисли и каза по-решително — Аз... ние сме добре. Всичко е наред — нямаше да го пита какво прави тук. И преди бяха разигравали тази сцена.

— Къде е Дженифър? — попита той.

— В учебната стая е. Променихме малко нашата програма, откакто ти... — заглъхна тя. — Този начин е по-подходящ — неуверено обясни Лори.

Той се обърна и тръгна към учебната стая. Преди да стигне, Лори чу радостния вик на Дженифър.

Дрейк стоеше в средата на стаята с детето в ръце. То беше обвило с ръце врата му, а краката ѝ, доколкото можеха да стигнат, бяха около гърдите му. Бъни, който рядко беше извън ръцете ѝ, откакто Дрейк замина, сега лежеше изоставен до стола ѝ.

Тя се протегна назад и погледна баща си в лицето.

— Джен... фа, Джен... фа — каза тя, потупвайки гърдите си с ръка. — Та... те. Та... те — каза и го прегърна отново.

— О, скъпа, това е чудесно — прошепна той, но тя не чу тази фраза. Просто я прочете в очите му. Той погледна към Лори, която продължаваше да стои на вратата и ѝ се усмихна широко. — Това е страхотно, Лори. Тя се справя добре, нали? — той беше загриженият родител, седнал на масата срещу нея в руската чайна, пред когото тя кимна уверено:

— Да, Дрейк. Тя се справя много добре.

Той успя да освободи ръката си достатъчно, за да извади две пакетчета с дъвки от джоба си. Дженифър им се нахвърли лакомо така, че се наложи Дрейк да ѝ отвори едното пакетче. Очевидно повече уроци за деня нямаше да има.

Милиони въпроси се въртяха в главата на Лори, но тя ги потискаше. Скоро щеше да разбере защо Дрейк се бе появил в най-лошия ден от годината.

— Искаш ли какао, или кафе? Сигурно си измръзнал.

— Да, моля те. Сега ще дойда в кухнята.

Ръцете ѝ трепереха, докато приготвяше какаото, за което Дрейк я помоли. Взе няколко сладки от тези, които с Дженифър бяха изпекли и ги пяхна в микровълновата печка. Приятният аромат на току-що изпечено тесто изпълни кухнята.

— Ако не знаех, щях да си помисля, че сте ме очаквали — каза Дрейк и влезе в стаята, като приглаждаше назад разрошената си коса. Тесните джинси очертаваха бедрата му, а светлосиният пуловер правеше очите му тъмнозелени. Лори преглътна с усилие. Той беше

предизвикателно сексапилен. Спомените, все още ярки и живи, нахлуха в съзнанието ѝ. Тя обърна поглед от него.

— Дженифър и аз пекохме по малко. Преди няколко седмици изпекохме шоколадов кейк за Джон — тази заядлива забележка имаше за цел да го нарани.

Дори и да е искал да изкоментира репликата, Дрейк не успя, защото Дженифър влезе в стаята и седна в коленете му, докато той си пиеше какаото. Те общуваха със знаци в продължение на няколко минути. Лори беше доволна да види, че той не е забравил наученото. Ако не друго, то поне изглеждаше, че владее добре този език.

— Е — каза привлечено той и се изтегна на стола, след като приключи с какаото, — оставихме д-р Глен Хамбрик да умре.

— Какво! — възкликна удивено Лори. — Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — усмихна се Дрейк, — че той не се възстанови от удара по главата, който получи в парка, помниш, нали? — след като тя кимна, Дрейк продължи. — Умрял е докато спи, без дори да дойде в съзнание. Горкият човечец — каза Дрейк с подчертана симпатия.

— Какво смяташ да правиш сега? — Лори беше забравила решението си да не му задава въпроси.

— Та... те — Дженифър привлече вниманието му върху своите картинки. Той ги взе, за да ги разгледа и оцени и се обърна към Лори, която с нетърпение очакваше да чуе какви са плановете му.

— Предвижда се телевизионен филм, в който смятам да участвам. Ще го снима добра продуцентска компания. Чух тайно за него и настоях пред моя агент да зареже оня боклук и да ми даде тази роля. Излетях за Холивуд за пробни снимки. Харесаха ме. Засега изглежда добре — той погледна притеснено. — Става въпрос за едно дете, което е глухо. Имат нужда от човек, който владее езика на жестовете, за ролята на бащата.

— О, Дрейк. Това е чудесно — каза тя от все сърце.

— Запозната ли си с пиесата на Бродуей „Децата на малкия Бог“? Тя е за глухите и получи много награди.

— Да, разбира се. Гледала съм я.

— Човекът, който е продуцирал тази пиеса, сега работи с драматурга над друг сценарий, който е нещо подобно. Той търси нов,

надарен и смел режисьор, за да не се страхува да поеме такава отговорна задача. На следващия ден обядвах с него.

— Дрейк, толкова съм развълнувана.

— Недей. Съществуват различни възможности. Всичко може да се провали — изражението му бе сериозно, но след това се промени в онази позната, разтапяща сърцето усмивка с трапчинки. — Но, по дяволите, трудно е човек да не се вълнува, нали?

— Надявам се всичко да се уреди така, както искаш. Няма ли да ти липсва д-р Хамбрик?

— Може би за известно време. Най-хубавото е, че ще мога да прекарвам повече с Дженифър. Ще ми се наложи да пътувам от единия бряг до другия — за известен период и часовете няма да ни стигат, но в свободното време ще си почиваме като всички останали семейства — той се протегна да погали Дженифър и не видя разстроения поглед на Лори.

Тя рязко стана от масата, извади от хладилника стъкления съд с яденето от месо и картофи, обичайното им меню през дъждовните дни, и го сложи във фурната.

— Може би ще ми е малко трудно за известно време. Трябва да прегледам бюджета, а това е нещо, което не съм правил от няколко години. Но успях да спестя достатъчно, за да преживея в случай, че времената станат по-тежки — той се засмя. — За вярване или не, моят агент е във възторг. Казва, че почитателите ми са луди по лицето ми и искат да рекламирам всичко — от пасти за зъби до чорапогаци. Работиш един ден и печелиш много пари, ако е в периметъра на националната търговия. Не се бях замислял, но сега ще го имам предвид и може да се възползвам.

Тя изми салатата.

— Сигурна съм, че ще имаш успех, Дрейк. Във всичко, което правиш.

С облекчение прие предложението му да изведе Дженифър, докато приготви вечерята. След като излязоха, тя се облегна на плота и покри лицето си с ръце.

С всичко това явно искаше да ѝ каже, че е уволнена. Освен че не спомена мнимия брак и споразумението им, той намекна, че ще прекарва повече време с Дженифър, от което следваше, че тя е излишна. Плащаше ѝ доста добре. Парите нямаше да му стигат, както

преди. Трябваше да намали разходите, а, несъмнено, тя беше част от тях.

За нея не беше проблем да си намери друга работа. Учители за глухи деца се търсеха винаги, но нямаше да е същото, ако отидеше на друго място. Тя се беше привързала към Дженифър и се грижеше за нея като за собствено дете.

Ти знаеше, че е опасно да се привързваш и да се ангажираш толкова много, Лори, кореше се тя. Сега ще си платиш за това.

Една мисъл я утешаваше. Дженифър беше много малка, за да я помни задълго. Отначало Лори ще ѝ липсва, но постепенно щеше да се успокои и да я забрави. Успокояваше се, че така нещата ще се подредят. Но защо тогава беше толкова мъчително и болезнено?

— Лори — тя подскочи, когато Дрейк произнесе името ѝ от вратата на кухнята. Набързо оправи лицето си и се обърна към него.

— Да?

— Онези кутии с нещата на Съюзън още ли са горе в гардероба?

Ръцете ѝ бяха свити в юмруци отзад и тя усещаше ноктите, които се забиваха в дланта ѝ. Гърлото ѝ се сви, но все пак тя успя да отговори тихо.

— Да. Не съм ги пипала.

— Окей — беше единственото, което той каза и излезе.

Трябваша ѝ няколко минути, за да се съвземе. За това ли беше нужно да я пита сега? Значи не уважаваше чувствата ѝ. Нима си мислеше, че тя е безразлична към него? Да не би да е забравил онези нощи в леглото, сякаш никога не са съществували?

Мислеше ли, че може да забрави допира на нежните му ръце и устни? Тя си припомни любовните думи, които ѝ прошепваше, за да я накара да го хареса и да му обърне внимание. Беше ѝ вдъхвал надежда и гордост всеки път, когато я караше да се чувства сякаш всичко наоколо блестеше с ослепителна светлина. Отново и отново, и по начини, непознати досега, той я отвеждаше там — при ярката светлина. И винаги я чакаше от другата страна, за да я прегърне, да я милва и да се грижи ласкаво за нея.

На вечеря той говори спокойно за незначителни неща и се наслади на вкусното ястие, което, по думите му, беше първото, откакто се бе върнал от Ню Йорк. Разказа ѝ за клюките в града — кой с кого бил видян по шикозните дискотеки и барове. Тя отговаряше само,

когато беше необходимо. Когато я попита за Бети и семейството ѝ, тя разказа смешната случка за Сам и кофата с боя, на която Дрейк се смя с цяло гърло. Дженифър следеше знаците и сама разправи забавното приключение.

След вечеря Дрейк искаше да помогне за съдовете, но Лори го отпрати.

— Трябва да обърнеш внимание на Дженифър — каза тя.

— Окей. И без това исках да поговорим за нещо важно — каза той и последва думите ѝ като отиде да намери дъщеря си.

Лори прибра съдовете и най-последно можеше да помисли за нещо друго, което да я разсее. Съзнателно беше проточила приготвянето на вечерята и чистенето, но сега нямаше друг избор, освен да прекара известно време с Дрейк.

Господи, дай ми сила, молеше се тя, докато отиваше към хола. Как щеше да издържи да бъде с него, без да е част от него? Как щеше да е там, без да го докосва? Откакто беше влязъл, тръскайки снега от палтото си, тя копнееше да се хвърли в обятията му. Но това беше невъзможно. Беше въпрос на дни и тя щеше да излезе завинаги от живота му.

Проверяваше дали външната врата е заключена, когато чу гласа на Дрейк, идващ от учебната стая. Чу го въпреки свистенето на вятъра и скърцането на тънкия лед по прозорците.

— Ма... мо — каза Дрейк отчетливо, подчертавайки сричките. — Ето, тук го почувствай, Дженифър — чу го да казва. — Сложи пръстите си на гърлото ми.

— Ма... мо. Мамо. Усецаш ли го? Можеш ли да го направиш?

— Ма... мо — чу Лори Дженифър, която с усилие произнасяше сричките.

— Да! — Лори чу гласа на Дрейк, той потупваше детето по гърба. — Така е по-добре, — каза той. — Ето как изглежда написано: „МАМО.“ Ма... мо. Опитай още веднъж — нареди ѝ той.

Лори покри уста, за да спре вика на страдание, който се надигаше в гърлото ѝ. Снимките! Той беше попитал дали нещата на Съюзън все още са в гардероба. Сигурно е взел някои от тях, за да обясни на Дженифър връзката ѝ с тази жена.

— Не мога да го понеса — въздъхна Лори и се затича по стълбите. В момента, в който отвори вратата на спалнята тя видя, че

вратите на гардероба, където стояха кутиите, бяха отворени. Той беше взел онова, което искаше да покаже на дъщеря си.

О, Господи, въздъхна тя. Той все още я обича. И винаги ще я обича. Вътрешно тя таеше надежда, че завръщането му означаваше отново да обмисли отношенията им. Може би искаше мнимият им брак да стане официален. Но сега вече знаеше, че това са напразни илюзии.

От своя страна, тя също така знаеше какво трябва да направи.

Без много да мисли извади куфара изпод леглото и започна да прибира нещата си. Взе най-необходимото. Щеше да помоли Бети да ѝ изпрати останалото по-късно. Засега тя нямаше адрес.

Когато приключи, затвори куфара и го пъкна под леглото. Не искаше да уведомява Дрейк за решението си.

Тя беше Лори Париш. Да се предава и да отстъпва пред каквото и да е беше недопустимо за нейния характер. Само веднъж в живота си беше принудена да отстъпи — когато бракът ѝ беше достигнал точката на непоправимото.

Тя беше борец, но когато поражението беше неизбежно, когато победата беше извън контрола ѝ, знаеше как да се предаде, без значение колко това щеше да нарани гордостта ѝ. Помири се с жестоката мисъл, че Дрейк няма да ѝ даде любов. Тръгваше си и то сега, докато все още имаше сили.

Не искаше да се обръща назад.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Времето течеше бавно, докато Дженифър най-после си легна. Тя беше развълнувана от присъствието на баща си в къщата и правеше едва ли не акробатични номера, които Лори не би допуснала при друг случай.

Най-накрая беше изкъпана, целуната за лека нощ и завита с одеялото. Лори скри сълзите от болка, когато момиченцето каза молитвата, на която тя я беше научила. Отпусна се на колене до леглото и прегърна детето, наслаждавайки се на чистото и свежо ухание на нежната му кожа. „Обичам те, Дженифър“, изписа тя във въздуха, преди да излезе от стаята. Дрейк остана да загаси лампата.

Тя отиде в голямата спалня и затвори вратата, но след няколко секунди Дрейк почука.

— Да?

— Рум сървиз — каза той шеговито, преди да отвори вратата. — Защо не слезеш долу да изпием чаша вино пред камината? Тъкмо е време да я запалим — този лукав намек означаваше, че е време и за други неща.

Думите му я изпълниха с гняв, който трудно успя да потисне. Неговата задна мисъл беше да я използва за свое удоволствие. Е, скоро щеше да разбере какво представлява тя.

— Имам главоболие — произнесе тя баналната фраза. — Мисля, че е от вятъра, който духаше през целия ден. Както и да е, не се чувствам много добре. Мисля, че ще си легна. Това, от което се нуждая не е чаша вино, а хубав и здрав сън.

— Дамата протестира твърде много, струва ми се.

— Съжалявам, Дрейк. Не ми се слиза отново по стълбите — каза тя рязко.

Той я погледна за миг.

— Добре. Ще се видим сутринта.

Заглушените звуци от телевизора проникваха до нея, докато крачеше из стаята. Най-накрая настъпи тишина. Миг по-късно тя чу

плискането на вода в банята. Дрейк се приготвяше да си легне.

В къщата цареше мир. Лори отиде до стълбите и се послуша. Всички лампи бяха изгасени. Тя се върна в стаята и изчака малко, преди да навлече палтото и ботушите си. После извади куфара изпод леглото и тихо се спусна по стълбите.

Вятърът беше спрял, но продължаваше да вали силно. Огромни снежинки се въртяха във въздуха, нагоре, надолу, отново нагоре, и после кацаха върху яката, по лицето ѝ. Остави тихо куфара на земята и леко затвори врата зад себе си. Тя внимателно стъпваше по леда и полека-лека стигна до паркирания отпред мерцедес.

Ключалката беше замръзнала. След няколко безуспешни опита да отвори вратата с една ръка, се наложи отново да пусне куфара. Най-после вратата се отвори.

Стовари багажа си на задната седалка и се вмъкна зад волана. През кожените ръкавици почувства студеното кормило и зъбите ѝ затракаха от студ. Ами ако колата не запали?

Тя натисна педала на газта неколkokратно, след което опита да запали двигателя. Колата изръмжа, разтресе се и млъкна.

— По дяволите! — измърмори тя под носа си, докато опитваше отново. Почти се беше отказала, когато колата подскочи и ръмженето на мотора прозвуча като благословия. През цялото време тя поглеждаше нервно към входната врата да не би Дрейк да е чул шума. Очевидно вятърът заглушаваше всичко. Колата потегли и колелата се плъзнаха по хлъзгавата улица. Тя хвърли последен поглед към къщата.

Мислите ѝ бяха толкова хаотични, че тя изобщо не си даваше сметка как ще кара в тази снежна виелица. Беше свикнала да шофира по заснежените улици на Небраска, но тези планини в Ню Мексико се различаваха от равните пътища в родния ѝ щат.

Обзе я паника, когато колелата се завъртяха и колата се плъзна без контрол. Тя успя да ги изправи и върне към първоначалния курс, но усилието я накара да захапне нервно долната си устна. Здравно стиснала кормилото, тя беше решена да не се връща. Дрейк бе шофирал от Албукерк в тази буря. Щом той се бе справил, защо и тя да не можеше. Ако изчака до сутринта, пътят щеше да замръзне много повече от сега.

Отне ѝ около десет минути, докато излезе от алеята, водеща към къщата. Стигна до края на наклона, където алеята се пресичаше с пътя

за селото и натисна спирачките, но те отказаха. Решила, че може да излезе на улицата без да спре, тя завъртя волана с не повече от инч.

Но това беше достатъчно.

Преди да успее да реагира, колата загуби контрол. Мерцедесът летеше с бясна скорост и скърцащите колела поднесоха първо към едната страна на улицата, а след това към другата. Лори инстинктивно натисна спирачките. Колата се изви и се заби в една канавка с пряспа сняг. Тя лежеше облегната на седалката, сякаш беше на зъболекарски стол. Нямаше ѝ нищо. Колата едва ли беше сериозно повредена, тъй като пропадането в канавката стана леко, а и не беше чула трясък на метал. И все пак беше затънала безнадеждно в дълбокия сняг. Изключи мотора.

Преди да успее да обмисли ситуацията, вратата откъм нея се отвори. Лори изкрещя уплашено, след което видя, че това е Дрейк. Изражението му не беше като друг път, а изпълнено с тревога и гняв.

— Има ли ти нещо? — попита той ядосано.

Тя поклати глава безмълвно, като се чудеше дачи да е доволна, че е оживяла след инцидента или не. Това, от което се страхуваше беше Дрейк, а не автомобилната катастрофа.

Той я сграбчи за рамото и я издърпа от предната седалка. Като запази равновесие, тя се протегна за багажа на задната седалка.

— Остави го! — извика той. Беше си облякъл коженото палто, но не го беше закопчал и то се вееше около него, докато се мъчеше да излезе от дълбокия сняг в канавката. Непрестанно валящият сняг и непрогледната тъмнина ги затрудняваха още повече. Той я дърпаше зад себе си, въпреки че снегът стигаше почти до коленете ѝ.

Тя помисли, че ще си изкълчи глезена и извика, но той не я чу. А може би не искаше да я чуе.

Когато най-сетне излязоха от канавката, тя мечтаеше само за едно — да си почине, но Дрейк не мислеше така. Хванал я здраво за ръката, той крачеше по алеята като се спъваше, подхлъзваше и проклинаше всяка крачка. Никога не го беше виждала толкова бесен. Той беше без шапка и снегът засипваше косата му, а вятърът я рошеше.

Скоро тя се измори и изостана назад. Той я дръпна и просъска в ухото ѝ:

— Ако не си размърдаш задника, стъпките ми ще се затрупат и ще се загубим. Това ли искаш? — разтърси я леко и тя го погледна

уплашено. Поклати глава в знак на отрицание и те продължиха по пътя, изкачвайки баира.

Тя се подхлъзна на алеята, водеща към портата и малко след това се свлече, подпирайки се на ръце. Дрейк я хвана и я вдигна без да се церемони особено. Той отвори вратата с рамо и я бутна вътре.

Краката ѝ бяха измръзнали и приличаха на две ледени кубчета, докато изкачваше стълбите. Искаше ѝ се да избяга от Дрейк. Той сигурно се досещаше, както вървеше зад нея, защото я хвана за китката, стисна я силно и я придърпа към камината.

— Само да си посмяла да мръднеш — заповяда ѝ той със заплашителен тон. Клекна и разбута вългелите с ръжена, след което хвърли нови цепеници. Те още не се бяха разгорели и той се обърна към Лори. Ако не трепереше от студ, то погледът му щеше да я смрази напълно. Зелените очи искряха яростно. Челюстта му беше твърда и непоколебима.

Тя трепна, когато хвана ръцете ѝ. Вместо да я бутне, както очакваше, той стисна раменете ѝ и я придърпа към себе си толкова близо, че тя трябваше да наклони главата си назад, за да го вижда.

— Ако още веднъж направиш подобен номер, ще ти скъсам задника от бой. Чуваш ли? — той я разтърси отново и главата ѝ се разклати безпомощно. — Какво се опитваше да докажеш? — попита. — А? — добави той, когато не получи отговор.

Огънят я затопляше все повече и повече, а с това идваше и гневът. С какво право я разпитваше? Тя беше свободна да прави каквото иска и ако пожелаеше да напусне, можеше да го направи без да му дава обяснение.

Тя се освободи от прегръдката му и се отдръпна назад. Гневът ѝ беше толкова силен, колкото и неговия. Те бяха като боксьори, когато всеки преценява силата на другия.

— Ако се притесняваш за колата, оставих ти бележка горе, в която пише, че ще я оставя на паркинга на летището — тя вдигна леко брадичката си в знак на самочувствие.

— Не се притеснявам за проклетата кола! — изръмжа той. — Остави ли бележка на Дженифър, в която да ѝ обясниш бягството си? Сигурен съм, че тя би се учудила къде си — каза той иронично.

Това я накара да се отдръпне и да измърмори нещо под нос.

— Не помисли за това — каза той и скръсти ръце на гърдите си. Позата, в която бе застанал ѝ се стори арогантна, а това я разгневи още повече.

— Казах — натърти тя, — че щях да ти оставя бележка с обяснения.

— И какво щях да кажа на Дженифър?

Ярочервената ѝ коса можеше да се сравни с гнева, който нарастваше в нея. Това беше единствената ѝ защита срещу неговата арогантност.

— Трябваше да ѝ кажеш, че уважавам твърде много себе си, за да бъда временна любовница на актьор, който очаква от всяка жена да пада в краката му. Трябваше да ѝ кажеш, че колкото и да я обичам и да ме вълнува бъдещето ѝ, не бих могла да остана и да бъда унижавана като продължавам да се забърквам в една долна афера. На мен ми се плаща да я обучавам, а не да обслужвам леглото на баща ѝ — гърдите ѝ се повдигаха от вълнение, а тялото ѝ беше изпънато като струна. — Напускам, дори и да се наложи да ходя пеша! Не ме интересува дали ще те видя някога повече, Дрейк Слоун — тя се обърна с гръб към него.

— Не — каза той с дрезгав глас.

Лори се сепна от нотките в гласа му и онемя. Любопитна да узнае все пак на какво се дължи промяната в настроението му, тя се обърна отново към него. Очите му, изпълнени с ярост само миг преди това, сега изглеждаха мрачни, отчаяни и умоляващи.

— Няма да те оставя да ме напуснеш, Лори. Кажи ми, че няма да го направиш — докато го гледаше недоверчиво, той падна на колене и обхвана с ръце кръста ѝ. Нейната твърдост го караше да се чувства напрегнат и той се сгуши нежно в нея. — Кълнях се, че няма да обичам друга жена. Но сега обичам. Господ ми е свидетел, че е истина. Няма да те пусна да си тръгнеш — повтори той.

Ръцете ѝ сякаш сами се протегнаха към главата му. Тя избърса влажните кичури. После падна на колене, за да го вижда.

— Дрейк? Какво говориш? — тя търсеше в изражението му признаци на лъжа. Дали не играеше пак някаква роля? Не беше ли това онази разчувстваща, трагична сцена в края на представлението, където бъдещето на двамата влюбени се измерва на везни? Не. Болката,

очакването и отчаянието, изписани на лицето му бяха искрени. Той не се преструваше.

Избърса навлажнените от снега кичури на кестенявата ѝ коса и каза:

— Ти си помисли, че цял ден съм разигравал очакване да си събереш багажа и да си тръгнеш? — тя кимна. — И си помисли, че когато те поканих да слезеш тук долу и да споделиш чаша вино с мен аз съм имал намерение да те съблазня? — тя отново кимна. — Е, така беше — призна си той откровено. — Но първо щях да те попитам дали си съгласна да узаконим нашия брак. Или поне да го направим легален. Винаги съм чувствал, че отговорността, която поемаш, е истинска.

— Дрейк — прошепна тя, — защо не ми каза това преди?

— Защо? — иронизира я той. — Щеше ли да ми повярваш? Ти винаги си толкова подозрителна, все търсиш скритите мотиви. Никога не се доверяваш на чистата емоция, когато я виждаш — той се пресегна и затисна устните ѝ, преди да успее да му отговори. — Аз те разбирам по-добре, отколкото ти самата, Лори Париш-Райвингтън — каза той. — Още на втората ни среща ти казах, че лицето ти изразява всичко, без да е необходимо да говориш — той очерта скулите на лицето ѝ с пръсти, пълни с любов. — Пол трябва да е бил истински кучи син. От малкото, което си ми разказвала си мисля, че мога да запълня празнотите и да разбере какъв живот си имала с него. Той е бил мрачен и темпераментен, от което си се чувствала, сякаш стъпваш върху натрошени стъкла. И всичко това, само и само да не нараниш крехката му представа за самия него. Така ли е?

— Да — съгласи се тя. Как ли бе разбрал това?

— Е, аз също мога да бъда мрачен и темпераментен. Всъщност, когато съм в лошо настроение, то може да се сравни с ада. Но ти никога не си се колебала да ми показваш своя суров характер, особено когато се отдръпна малко повече. Ти знаеш, като помислиш със сърцето си, че не съм като Пол. Аз съм по-издръжлив. Не съм толкова крехък. Никога няма да се оставя на алкохола, за да избягам от проблемите си. Да живееш с някой, който постоянно е в очите на обществото, е трудно. Осъзнавам го. Но не е важно какво казват хората за мен или какво си прочела. Не вярвай на тези неща, докато не ти кажа, че е истина. Ако проблемите се усложнят и станат твърде заплетени, аз ще се измъкна и ще се хвана с нещо друго. За мен играта

е професия, а не увлечение. Ти и Дженифър ще бъдете винаги на първо място — той пое дълбоко дъх. — Сега, ако можеш да се повдигнеш с малко повече артистичност, аз ще се повдигна с помощта на твоя огнен нрав.

— Огнен нрав! — извика тя, вместо да се подчини на Дрейк. Пак се хвана на въдицата му и той се засмя. Тя също се засмя смутено и го прегърна.

— Не, ти не си като Пол. И сега вече ти вярвам — сърцето ѝ биеше радостно, но тя трябваше да изчисти всички съмнения и... призраци.

— Дрейк, какво ще ми кажеш за Сюзън?

— Сюзън? — попита той, поглеждайки към нея. — Предполагам, че може да ме попиташ за нея — той въздъхна.

О, господи, не! — изкрещя Лори в себе си.

— Ти все още я обичаш, нали? — попита тя, учудена на смелостта си.

Той я погледна шокирано.

— Това ли си мислеше?

Тя кимна.

— Първият път, когато ме целуна, ти каза, че обичаш жена си.

— В минало време — да. Обичах я. Още когато я срещнах, се влюбих искрено и дълбоко. Бяхме щастливи заедно. Сексуалният ни живот беше чудесен.

В нея се надигна вълна от ревност и това трябва да си е проличало, защото Дрейк повдигна леко ъгълчетата на устните си, но след това отново стана сериозен.

— Тя беше хубава и талантлива. Но нямаше силен дух, нямаше душа. Колкото и да ми е неприятно да го призная, тя беше разглезена, егоистична и повърхностна. Амбицията ѝ ме докарваше почти до лудост, защото тя я пренасяше и върху мен — докато говореше, той съблече палтото си и помогна на Лори за нейното.

— Всъщност, тя ме накара да участвам в тази сапунена опера, аз не исках. Тя нямаше намерение да се жертва и да ме остави да продължа да уча. Искаше да бъде венчана за славата, ако това изобщо има някакъв смисъл — каза той горчиво. — Сюзън се гордееше с този живот, изтъкан от слава и танц. Когато забременя, си помислих, че ще ме кастрира. Тя не искаше да взима противозачатъчни, защото

увеличаваха теглото ѝ. И когато забременя, вината трябваше да поема изцяло аз.

Седяха облеgnати на камината и той я беше прегърнал. Държеше ръката ѝ и очертаваше с пръст всяка нейна вена и костичка.

— Толкова прекрасни ръце — промърмори той, вдигна едната към устните си и целуна дланта, преди да продължи разказа си.

— Много ме беше страх, че ще абортира, но след девет месеца танталови мъки се роди Дженифър и аз бях много щастлив — той се изправи и погледна огъня. Мигащите светлилки изостриха чертите на лицето му. — Дженифър беше на шест месеца, когато открихме, че е глуха. Можеш ли да си представиш моето страдание, Лори? Душевните притеснения? Дали бях наказан за някой непризнат грях? На десет години крадах ябълки. Сега разбирам колко смешно е било това самоизмъчване, но такава беше първата ми реакция. И въпреки това тя не беше нищо в сравнение с тази на Сюзън. Сякаш не стигаха моите самообвинения, но и тя наливаше масло в огъня. „Аз не исках това дете“ — ми изкрещя тя веднъж. Мисля, че е по-добре, че Дженифър не помни майка си. Сюзън трябваше да бъде идеална балерина, трябваше да има и идеален съпруг. Детето ѝ, естествено, също трябваше да бъде идеално.

Той подбутна дървата с върха на ботуша си по-близо към жаравата.

— Един ден се прибрах късно от студиото. Чух Дженифър да плаче. Когато влязох в стаята ѝ, едва не припаднах. Тя лежеше съвсем сама. Беше гладна и измръзнала. Побеснях и тръгнах из апартамента да търся Сюзън. Тя... тя...

Той не можа да продължи и сърцето на Лори се сви от болка, когато покри лицето си с ръце. Тя предполагаше какво следва. Нито проговори, нито се приближи към него. Той трябваше сам да изживее този свой ад. Никой друг не можеше да го сподели с него. Тя беше страдала, когато видя тялото на Пол и можеше да си представи ужасяващия спомен на Дрейк.

— Тя лежеше във ваната с прерязани вени. Беше мъртва от доста време — след дълго мълчание той се върна и седна до нея, прегръщайки я силно.

— Никога няма да я забравя. Оставих родителите ѝ да уредят погребението и не отидох на него. Семейството ѝ ми даде да разбере,

че не желае да има нищо общо нито с мен, нито с Дженифър. Ние бяхме откраднали съкровището им, тяхната принцеса. Лори — той погледна в очите ѝ, — заклек се, че никога повече няма да обичам друга жена. Аз обичах Сюзън и когато имах най-силна нужда от нея, когато и двамата се нуждаехме от взаимна подкрепа, тя ме напусна. Но се влюбих в теб. Не можеш да ме напуснеш сега. Не виждаш ли, че имам нужда от теб? — той я целуна отчаяно. Устните му не чакаха дълго за отговор. Единственото ѝ желание беше да му покаже колко много го обича.

Когато прегръдката им се разхлаби, той продължи.

— Отидох в Ню Йорк не само, за да уредя деловите си проблеми, но и да се освободя от духа ѝ. Бях на гроба ѝ. Никога не бях ходил там. Не мога да ти опиша болката и горчивината, които бях насъбрал против нея. Сега разбирам, че тя не е могла да бъде повече от това, което е. След като бях познал любовта, не можех да простя. Но сега знам: една красива малка червеночоска ме научи. Започнах да осъзнавам нещата през онзи ден, когато Дженифър разбърка гримовеите ти. Ти беше много ядосана и я наказа, но също така ѝ прости. Тя никога не би могла да се усъмни в обичта ти. Аз трябваше да се върна и да простя на Сюзън, преди да ти предложи любовта си. Искан да бъдем на чисто.

Последва нова дълга целувка.

— Днес следобед ти ме попита за кутиите в гардероба. Помислих, че искаш да покажеш на Дженифър снимките на Сюзън. Чух те да я учиш да казва „мама“.

— За това ли се разстрои?! — той отметна глава назад и се засмя. — Попитах те за кутиите, защото сега спокойно бих могъл да ги гледам. Преди мразех всичко нейно. Избрах това, което искам да запазя за Дженифър. Един ден, когато порасне, ще трябва да ѝ разкажем за майка ѝ.

Той хвана брадичката ѝ и я вдигна, за да я принуди да го погледне в очите.

— Учех Дженифър да казва „мамо“, за да те изненадаме. Искан тя да ти казва така. Защото, когато се оженим официално, ти ще бъдеш майка за нея.

— Дрейк... — започна тя, но устните му я прекъснаха. — Дрейк... — въздъхна тя.

С нетърпеливи ръце той изучаваше тялото ѝ под пухкавата пяна в дълбоката вана. Протестът ѝ не го спря. Той я докосна така, че шията ѝ се изви в дъга, а през отворените ѝ устни излезе дълга въздишка. Тя погледна отраженията им в огледалата срещу ваната и, въпреки че помещението беше осветено само от пламъка на свещ, образите им се открояваха ясно.

— Кога придоби този порочен навик? — попита той.

— Още първия път, в който влязох в банята — изхили се тя. — Видях нас двамата точно както сега. Искях да предпазя Дженифър от гледката, но осъзнах, че огледалният образ съществува само в порочното ми съзнание. Разбира се — добави тя замислено, — тя може да е наследила твоята арогантност.

— Толкова ли съм безсрамен?

— Нали ми каза, че откакто си пътувал с „Коса“, нямаш срам от нищо.

— Така ли съм казал? — попита той учудено. — Излъгах. Никога не съм бил с „Коса“. Просто си търсех причина да легна в това легло с теб гол.

— Ах, ти! — тя плисна вода в лицето му и я облиза нежно. Докато беше заета с това възбуждащо занимание, пръстите му си играеха безмилостно с тялото ѝ.

— Знаеш ли кога се влюбих за първи път в теб? — попита той с дрезгав глас.

— Дрейк — въздъхна тя. — Кога? — попита тя бързо, уплашена, че скоро ще остане без дъх.

— Когато бяхме в руската чайна и ти откровено ми обясни какво мога да очаквам относно Дженифър — той се усмихна изкусително. — Аз бях съблазнен от малката факла, която разпали Дрейк Слоун, без да ѝ пука дали е звезда или не. Тогава ти беше прекрасна. Разсъбличах те бавно в съзнанието си. Но действителността надмина очакванията ми — ръцете му потвърдиха думите.

— Кога разбра, че ме обичаш? — попита той след дълга целувка, по време на която езикът му обра цялата сладост на устата ѝ.

— Казвала ли съм някога, че те обичам? — попита тя наивно.

Реакцията му беше изненадваща. Той се хвърли върху нея, без да го е грижа, че водата ще прелее извън ваната.

— А ти обичаш ли ме? Обичаш ли ме, Лори?

С пръсти, от които капеше пяна, тя изписа „Обичам те с цялото си сърце“. С този красноречив жест тя изразяваше повече, отколкото с гласа си. Нежните ѝ бедра се раздвижиха чувствено под водата и изпратиха недвусмислен сигнал към неговите. Очите му се спуснаха към гърдите ѝ и още по-надолу във водата, която сякаш завря от неговото нетърпение.

Устата му покри с целувки зърната на гърдите ѝ като ги дразнеше със зъби и език, преди да ги засмуче. Тазът му се намести по-удобно в чакащата го с нетърпение женска обител.

— През следващите няколко дни пътищата ще са непроходими. Съгласна ли си да живееш с мен в грях, докато успеем да стигнем до Албукерк или Санта Фе?

Езикът ѝ обикаляше гърдите му, брадичката, мустаците, а ръцете ѝ обхванаха плътно таза му и извършиха необходимия натиск, за да го усети тя в себе си твърд и нетърпелив.

— Какво ще направиш, ако кажа не? — попита тя закачливо.

— Ще те удавя — изръмжа той и се наведе над нея.

— Да, Дрейк, удави ме — прошепна тя, извивайки се, — удави ме в любовта си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.